

Giới thiệu Muốn Cùng Anh Già Đi

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngược

Trong lòng Hồ Tinh có một hình bóng, và hình bóng đó cũng là cái gai, đâm sâu vào tim cô. Chính vì nỗi đau đến mức khác cốt ghi tâm này, cô không thể yêu một ai khác... Nhưng dù thời gian có quay trở lại, có lẽ Hồ Tinh vẫn sẽ làm như thế, vẫn để cái gai ấy trong lòng..

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Trong căn phòng tối, tràn ngập mùi ân ái.

Gã đàn ông đang áp sát trên người phụ nữ. Anh ta chuyển động một cách máy móc và đôi mắt trống rỗng. Dường như, người đàn ông này đang cố hoàn thành một nhiệm vụ. Ngoài cảm giác sinh lý ra, anh không hề còn bất kỳ một cảm xúc nào khác nữa.

Hồ Tinh đang nắm chặt lấy ga giường, cô cố gắng cắn chặt răng ngăn cho tiếng rên không trào ra khỏi miệng.

Chuyển động của người đàn ông nhanh dần, cuối cùng, Hồ Tinh không thể nhẫn nhịn hơn nữa. Dù đã cố ép bản thân nhưng không thể làm chủ được hơi thở gấp gáp...

Kỳ Thiệu Xuyên nhăn mày, động tác của anh đã tăng tiến mạnh hơn, hai tay anh bám vào eo của Hồ Tinh để cô đi tiến sâu hơn.

Kỳ Thiệu Xuyên chỉ mong có thể sớm kết thúc chuyện hoang đường này.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, ánh sáng từ màn hình điện thoại chiếu thẳng vào mặt Kỳ Thiệu Xuyên làm lộ rõ vẻ mặt thiếu kiên nhẫn và lạnh lùng của anh.

Hồ Tinh đột nhiên run rẩy. Tiếng chuông này không chỉ Kỳ Thiệu Xuyên mà cả Hồ Tinh cũng rất quen thuộc. Có một chút mong đợi, Hồ Tinh trèo lên người Kỳ Thiệu Xuyên, dịu dàng ôm cô, nhẹ nhàng thì thầm:

“Anh... anh có thể... không nghe máy được không?”

Kỳ Thiệu Xuyên do dự vài giây, đứng lên tự tách mình khỏi người của Hồ Tinh. Một cảm giác trống rỗng đến bất ngờ ủa tới khiến cho cô cảm giác như đang chìm trong cái lạnh buốt của mùa đông.

Kỳ Thiệu Xuyên khóa thân bước xuống giường. Cuối cùng thì Kỳ Thiệu Xuyên cũng mở máy nghe, không phải vì lời năn nỉ của Hồ Tinh mà là vì anh không muốn để An Nhiễm nghe thấy giọng nói của mình nữa.

Kỳ Thiệu Xuyên không lập tức đi vào phòng tắm mà đứng cạnh giường, dùng điện thoại soạn một tin nhắn.

“Anh sắp về rồi, không phải chờ anh”.

Hồ Tinh ngồi dậy, bật đèn đầu giường. Cô nhìn bóng lưng của Kỳ Thiệu Xuyên đang rời khỏi phòng, dường như có một tình cảm nào đó cũng dần biến mất theo bóng anh.

Bao nhiêu năm rồi quả thực vẫn không được. Trong lòng người đàn ông này, trước đây và bây giờ vẫn thế: chỉ có An Nhiễm.

Hồ Tinh cười gượng, làm động tác quen thuộc, cô mở ngăn kéo đầu giường thò tay lấy hộp thuốc ở bên cạnh. Bất ngờ, cô nhìn thấy hai tờ giấy chứng nhận màu đỏ bên trong.

Đó là giấy xác nhận hôn nhân của cô và Kỳ Thiệu Xuyên, hai năm rồi, Hồ Tinh coi nó như bảo bối, cất giữ thật kỹ, thỉnh thoảng lấy ra xem. Góc tờ giấy đó đã có chút sòn vì Hồ Tinh lật ra quá nhiều lần.

Cô khịt mũi, Hồ Tinh cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình lúc này, cô nhét lại giấy chứng nhận đó vào sâu một chút, để nó không còn xuất hiện trước mắt mình nữa.

Hồ Tinh lấy 2 viên thuốc ra khỏi lọ, khi đang chuẩn bị uống thì cô đột nhiên nghe tiếng quát của Kỳ Thiệu Xuyên.

Không ngờ được, anh ta đi rồi còn quay lại.

Kỳ Thiệu Xuyên đang khóa thân, chỉ có một chiếc khăn thắt hồ hững nơi eo, anh nhìn chăm chăm Hồ Tĩnh với ánh mắt lạnh lùng.

:

“Cô đang uống cái gì thế!?”

Tay Hồ Tĩnh run rẩy, hai viên thuốc rơi trên giường, cô không kịp phản ứng, Kỳ Thiệu Xuyên bước đến và giật hộp thuốc trên tay người đối diện.

Bao lời giải thích đều bị mắc lại trong cổ họng, Hồ Tĩnh há miệng nhìn Kỳ Thiệu Xuyên với bộ dạng lúng túng.

Lúc này, sự giận dữ của anh như núi lửa phun trào, Kỳ Thiệu Xuyên xem hết nội dung viết ở mặt sau hộp thuốc, quay đầu nhìn thẳng vào Hồ Tĩnh với ánh mắt phẫn nộ. Anh cắn răng hỏi: “Đây chính là nguyên nhân tại sao cô mãi không có thai?”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hồ Tĩnh muốn giải thích, nhưng không tìm được lời nào.

Mỗi lần làm tình với Kỳ Thiệu Xuyên xong cô đều uống thuốc tránh thai. Cho nên hai năm nay, Hồ Tĩnh không có dấu hiệu mang thai.

Hồ Tĩnh trầm mặc trong một lúc lâu, đột nhiên cô cười gượng. Ngửa đầu nhìn thẳng vào Kỳ Thiệu Xuyên, trả lời một cách lạnh nhạt: " Vâng, Em cố tình làm vậy."

" Cô....."

Kỳ Thiệu Xuyên cảm thấy rất bức bối và khó chịu, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ này của Hồ Tĩnh, anh ta đã cố ép mình nuốt giận vào trong.

Hồ Tĩnh cười rức rờ, thì thầm nói: "Nếu em sinh một đứa con cho nhà họ Kỳ, có phải nhiệm vụ của em đã hoàn thành và anh thì có thể đường đường chính chính ly hôn với em. Sau đó lấy An Nhiễm vào nhà, đúng không?"

Việc này, từ trước đến giờ đều không phải bí mật, nhưng được nói ra từ miệng Hồ Tĩnh có chút mùi vị mỉa mai.

Kỳ Thiệu Xuyên vớt lọ thuốc xuống giường, những viên thuốc màu vàng này đã đổ hết ra ngoài.

Anh ta bước sang một bên, cầm thuốc lá và bật lửa, tự châm điếu thuốc cho mình.

Khói nồng đặc bay rải rác trong phòng ngủ, khiến không khí vốn dĩ căng thẳng này trở nên càng nguy hiểm hơn.

Kỳ Thiệu Xuyên bức bối hút xong điếu thuốc. Anh quay lại bên giường, rì rầm nói, "Ly hôn đi, tôi sẽ giải thích với ông nội."

Hồ Tĩnh chợt run lên, cô không ngờ Kỳ Thiệu Xuyên sẽ nói như vậy. Những cảm xúc đã chất chứa trong lòng bấy lâu nay bỗng nhiên sụp đổ, bất chấp trên người vẫn đang không có một mảnh vải, Hồ Tĩnh nhảy xuống giường. Đứng trước mặt Kỳ Thiệu Xuyên, nắm chặt tay nói.

" Anh đã khao khát muốn lấy An Nhiễm về nhà như thế này rồi sao?"

Hồ Tĩnh không khóc, nhưng đôi mắt sưng đỏ của cô đã cực kỳ tối tăm, việc này không giống với tính cách của cô. Kỳ Thiệu Xuyên cho rằng, sau khi nói ra câu này, Hồ Tĩnh chắc chắn sẽ khóc lóc, hoặc tội nghiệp cầu xin, vì trong trí nhớ của Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tĩnh luôn tự ti nhún nhường như vậy.

Phản ứng khác thường của cô đã khiến Kỳ Thiệu Xuyên có cảm giác khó ứng phó.

Trong một thời gian khá lâu, Kỳ Thiệu Xuyên điều chỉnh lại tâm trạng, quay lưng lại, lạnh nhạt trả lời, giống như đang kể một việc rất đời bình thường.

"Cô biết từ lâu rồi còn gì, người tôi thích là An Nhiễm, không phải thế sao?"

Hồ Tĩnh cười buồn bã, giống như đang cười chế giễu với bản thân. Đúng rồi, cô đã biết từ lâu, trước khi kết hôn với Kỳ Thiệu Xuyên, cô đã biết, trong lòng đàn ông này chỉ có một mình An Nhiễm.

Nhưng, cô vẫn ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần cô toàn tâm toàn lực vun vén cuộc hôn nhân này, Kỳ Thiệu Xuyên sẽ quay lại với cô. Nhưng sự thật trái lòng, điều đó đã trở thành một nhát dao đâm thẳng vào tim của Hồ Tĩnh.

Lần đầu tiên Hồ Tĩnh cãi lại Kỳ Thiệu Xuyên, cô nói một cách không cần suy nghĩ. " Dĩ nhiên trong lòng anh chỉ có một mình An Nhiễm, tại sao anh lại

cười em? Chẳng lẽ chỉ vì công ty của nhà họ Kỳ, nên anh đã từ bỏ người mà anh yêu nhất sao? Nếu là như vậy, Kỳ Thiệu Xuyên, tình yêu của anh quá rẻ tiền".

Hồ Kỳ vừa nói hết câu này, Kỳ Thiệu Xuyên đã nắm chặt xương hàm dưới của cô, anh ta dùng hết toàn lực, khiến Hồ Tĩnh cảm thấy đau đớn.

Nhưng dù là vậy, Hồ Tĩnh cũng không có phản kháng, cô mở mắt to nhìn thẳng vào Kỳ Thiệu Xuyên, giống như muốn nhìn xuyên thấu người đàn ông này.

Núi lửa phần nộ của Kỳ Thiệu Xuyên đã một lần nữa bùng lên.

"Hồ Tĩnh, tôi thật sự không ngờ, cô trở nên linh nha lợi xi thế này lúc nào vậy." Trong mắt của Kỳ Thiệu Xuyên đã chứa đầy phần nộ, anh lúc này như một con sư tử đang càu giận, chỉ muốn xé nát Hồ Tĩnh thành từng miếng.

"Việc của tôi và An Nhiễm, cô chưa có tư cách gì để chỉ tay về chân. Tôi cũng không phải đang xin ý kiến của cô, tôi đơn giản chỉ thông báo với cô, tôi muốn ly hôn".

Nói xong, Kỳ Thiệu Xuyên dung sức đẩy Hồ Tĩnh ra một bên. Hồ Tĩnh ngã sập xuống đất, trán cô đã đập vào cạnh tủ đầu giường, lập tức bị rách thành một đường, máu đã rỉ ra chảy xuống mặt cô.

Khi Kỳ Thiệu Xuyên ra khỏi phòng, cánh cửa đã bị đóng rất mạnh, tiếng vang đó chỉ đổi lại tiếng cười khinh bỉ của Hồ Tĩnh.

Cuối cùng, cô ta đã thua, nhất bại đồ địa.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Con đau nơi lồng ngực không ngừng nhói lên. Hồ Tĩnh ngồi dưới mặt đất. Dù cô đã cố ôm ngực mình nhưng cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Cuối cùng, cô đành phải đứng dậy, lê bước vào phòng vệ sinh. Lau vết thương trên trán. Hồ Tĩnh thậm chí không đi bệnh viện, cầm máu xong tùy tiện xé một miếng băng cầm máu dán lên, dùng mái tóc che chắn vết thương. Dù sao thì dù cô có đẹp hay xấu cũng chẳng ai để mắt đến.

Căn biệt thự trống rỗng này như đang cười chế giễu Hồ Tĩnh. Từ khi kết hôn với Kỳ Thiệu Xuyên, cô như một con chim hoàng yến, một mình cô đơn sống trong một biệt thự rộng lớn, khổ sở chăm sóc cuộc hôn nhân của mình.

Đã hai tháng rồi, Kỳ Thiệu Xuyên không còn xuất hiện trước mặt cô. Hồ Tĩnh cho rằng việc ly hôn này có lẽ chỉ là lời nói búc xúc nhất thời của anh, cho đến ngày đó, khi cô chuẩn bị bước ra khỏi nhà... Bất ngờ nhìn thấy có người lạ đứng ở cổng biệt thự.

Hai gã đàn ông này mặc com lê đen, mặt mũi nghiêm trang, đứng ngay cổng biệt thự với sắc mặt cảnh giác. Hồ Tĩnh ngạc nhiên tiến gần, nhưng đã bị hai người này chặn lại.

“Hồ tiểu thư, ông Kỳ đã dặn. Không có sự cho phép của ông ấy, cô không được bước khỏi chỗ này.”

Lời nói đầy tính máy móc ấy khiến Hồ Tĩnh đứng ngẩn ngơ một lúc lâu. Khoảng mấy phút sau cô mới hỏi phục lại. “Ý là sao? Kỳ Thiệu Xuyên muốn giam giữ tôi ư?”

Nhưng ngoài câu nói lúc này ra, bất chấp Hồ Tĩnh ép vấn như nào, hai gã đàn ông này đều không có một câu trả lời khác. Hồ Tĩnh không có cách nào để ra khỏi chỗ này, chỉ cần cô có ý định bước chân khỏi cổng, thì lập tức bị chặn lại.

Bỗng nhiên bị hạn chế tự do, điều đó khiến Hồ Tĩnh như muốn phát điên.

Hồ Tĩnh đã gọi vô số cuộc điện thoại cho Kỳ Thiệu Xuyên, nhưng anh đều không nhắc máy, đến cuối cùng, anh không do dự chuyển sang chế độ để lại lời nhắn. Hồ Tĩnh biết rằng, đây chính là sự báo thù của Kỳ Thiệu Xuyên.

Nhưng anh ta có tư cách gì có thể hạn chế tự do của người khác! Hồ Tĩnh nhất định phải tìm anh để hỏi rõ.

Gần như những đồ đạc có thể đập phá trong biệt thự cô đều đập vỡ, Hồ Tĩnh mặt mũi bơ phờ, đôi mắt đỏ bừng hét gào lên.

“Tôi muốn gặp Kỳ Thiệu Xuyên, anh ta không có tư cách giam giữ tôi.”

Nhìn hai gã vệ sỹ này vẫn đứng im không phản ứng, Hồ Tĩnh cuối cùng cũng càu giết lên, cô chạy vào bếp, cầm con dao gọt hoa quả đứng trước mặt hai người này, đột ngột dùng mũi dao chìa thẳng vào cổ của mình, hét lên: “Tôi muốn gặp Kỳ Thiệu Xuyên, nếu không tôi sẽ chết ngay tại đây.”

Cuối cùng, sau một náo kịch thét gào cuồng loạn, gần đến buổi chiều, Kỳ Thiệu Xuyên đã lái xe tới biệt thự.

Đi vào phòng khách, nhìn thấy Hồ Tinh quần áo lộn xộn, mặt mũi bơ phờ ngồi trên salon, sự chán ghét trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên không ngần ngại bộc lộ ra.

Anh bước tới, gầy da gõ trên mặt đất tạo ra âm thanh cạch cạch, Hồ Tinh đứng dậy, quay lưng nhìn thẳng vào Kỳ Thiệu Xuyên.

“Anh muốn làm gì đây, anh có tư cách gì giam giữ tôi?”

Sau hai tháng họ mới gặp lại nhau, không ngờ cục diện lại trở nên căng thẳng gay gắt như vậy. Hồ Tinh không hề muốn như thế này, nhưng nhớ lại những gì Kỳ Thiệu Xuyên đã làm, cô thật sự không thể nhẫn nhịn được.

Bộ mặt Kỳ Thiệu Xuyên không có một chút biểu cảm, ánh mắt anh ta nhìn vào Hồ Tinh như đang đối diện với một người lạ.

Vốn dĩ đã không có hứng thú gì với đàn bà này, nhìn thấy bộ mặt lồi thối của cô, sự chán ghét lại được đẩy lên đỉnh điểm.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Kỳ Thiệu Xuyên, trong lòng Hồ Tinh nhói đau, cô nắm chặt tay, cố gắng tranh biện: “Dù việc đây là lỗi của em, nhưng anh cũng không nên hạn chế sự tự do của em.”

Hồ Tinh luôn là một người biết nhún nhường trước mặt Kỳ Thiệu Xuyên. Câu chuyện quen nhau của tám năm trước đã khiến Hồ Tinh chìm sâu vào biển tình với anh, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên lại ngoảnh mặt làm ngơ với tâm tư của Hồ Tinh, Trong mắt và lòng anh luôn chỉ một mình An Nhiễm mà thôi.

Nếu không xảy ra việc ngày đó, có thể trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên sẽ có chút tội lỗi với Hồ Tinh.

Đối mặt với sự thất vọng của Hồ Tinh, Kỳ Thiệu Xuyên vẫn tỏ thái độ bình tĩnh đến lạnh lùng, anh nói:

“An Nhiễm có thai rồi, trước khi cô ấy sinh, cô cứ ngoan ngoãn ở nhà, đừng có đi đâu, tôi không muốn lại xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Câu nói qua loa chiếu lệ của anh khiến trong lòng Hồ Tinh như có bão, mặt đất dưới chân cô như muốn lún xuống.

An Nhiễm có thai rồi. Cô cười. Thật là trùng hợp.

Từ trước tới nay, trong lòng Hồ Tinh vẫn nuôi một tia hi vọng rằng dù Kỳ Thiệu Xuyên có phát hiện cô uống thuốc tránh thai nên không thể có bầu nhưng chuyện ly hôn chỉ là phát ngôn nhất thời trong lúc nóng giận mà thôi. Vì một lý do: ông nội anh sẽ không bao giờ đồng ý.

Nhưng giờ đây, Hồ Tinh hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, ông nội anh sở dĩ đồng ý chuyện hôn nhân này là vì nhà họ Hồ có thể giúp đỡ được cho sự nghiệp của Kỳ Thiệu Xuyên mà thôi. Hai năm rồi, Hồ Tinh không thể sinh được một đứa con, thế lực của gia đình cô lại không bằng hồi xưa nữa, lại thêm việc An Nhiễm mang thai đúng thời điểm này... Cuộc hôn nhân này, có lẽ không thể cứu vãn được nữa.

Hồ Tinh nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, không muốn thấy Kỳ Thiệu Xuyên cười vào mặt mình.

Cô nói giả trá: “Thế thì em nên chúc mừng anh rồi”. Chỉ có trời mới biết cô đang đau đớn thế nào.

Kỳ Thiệu Xuyên nghe câu chúc mừng đầy ý mỉa mai này, nhăn mày. Anh không muốn nói thêm câu nào nữa, quay lưng muốn rời đi. Nhưng Hồ Tinh lại nói:

“Đã như vậy rồi thì ly hôn sớm đi. Em biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng anh đã nghĩ nhiều quá rồi, tôi không có hứng thú gì khi phá hoại quan hệ của anh với An Nhiễm”.

Cô cho rằng sự nhún nhường này sẽ làm cho Kỳ Thiệu Xuyên đối xử nhẹ nhàng hơn với mình. Nhưng, không ngờ, sau khi nghe xong câu nói này, Kỳ Thiệu Xuyên đột nhiên nổi giận.

Anh quay người lại, bước tới trước mặt Hồ Tinh, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt ánh lên sự phẫn nộ, cắn răng nói: “Hồ Tinh, đừng có tưởng là tôi không đọc được suy nghĩ của cô, những chiêu trò hèn hạ mà cô làm sau lưng tôi không thể che giấu mãi được đâu. Tôi khuyên cô tốt nhất nên cắt hết những ý đồ không mấy tốt đẹp đó đi, đừng ép tôi không khách sáo với cô”.

Kỳ Thiệu Xuyên không hề che giấu sự phẫn nộ của mình, Hồ Tinh cũng không thể tìm thấy một chút phảng phất nét đùa giỡn trên khuôn mặt đầy nam

tính của anh. Suy nghĩ một lúc lâu, cô cũng không thể hiểu được vì sao anh lại nói như vậy.

Nhìn bộ mặt lúng túng của Hồ Tĩnh, sự khinh bỉ trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên lại càng đậm đặc. Anh nắm chặt xương hàm dưới của Hồ Tĩnh, dù không dùng hết sức nhưng cũng đủ làm đau cô.

Trên gương mặt điển trai của Kỳ Thiệu Xuyên toát lên một tia cười gượng “Tôi luôn tưởng cô rất ngây thơ, sống nội tâm, nhưng đến giờ thì tôi quá khinh thường cô, Hồ Tĩnh, thủ đoạn của cô thật sự khiến tôi phải nhìn bằng đôi mắt khác”.

Nói xong câu này, Kỳ Thiệu Xuyên thả tay ra, rút một tập ảnh từ túi comple của mình, thẳng tay ném vào mặt Hồ Tĩnh.

Những tấm ảnh này đập vào mặt cô như một cái tát lạnh lùng. Có chút ngơ ngẩn khi cô nghe thấy những lời sỉ nhục của Kỳ Thiệu Xuyên như đang xuyên thấu vào tim mình.

“Cô làm mưa làm gió, sắp xếp những việc này thật sự là vất vả quá!”

Hồ Tĩnh liếc qua những tấm ảnh có bóng dáng mình, cô lập tức mất đi lý trí, buột miệng nói mà không cần suy nghĩ: “Đây là ý gì? Anh... Anh tìm người theo dõi chụp lên tôi?”

Tuy đã có kết luận từ trước nhưng khi tận tại nghe thấy Hồ Tĩnh thừa nhận, Kỳ Thiệu Xuyên vẫn thật sự bất ngờ.

Anh liền đáp trả đầy vẻ mỉa mai: “Cô nói thế này, có nghĩa là đã thừa nhận rồi ư?”

Lúc này, Hồ Tĩnh mới hồi phục lại tâm trạng, cô vội vàng nói: “Tôi đâu cần phải thừa nhận điều gì?”

Cô ngồi xồm trên mặt đất, tay run run nhặt từng tấm ảnh một, ảnh chụp rất rõ nét, không có một dấu hiệu photoshop nào.

Trong bức ảnh này, Hồ Tĩnh đang ngồi tại quán cà phê, nói chuyện với vài người đàn ông lạ mặt. Ngay cả bản thân Hồ Tĩnh cũng phải ngẩn ngơ rất lâu, cô thậm chí không dám tin vào mắt mình, nhưng sự thật là cô chưa bao giờ từng gặp những người trong ảnh này.

“Sao rồi? Hết lời giải thích rồi đúng không?” Kỳ Thiệu Xuyên chất vấn, “Cô âm mưu đi tìm người đối phó với công ty tôi. Tôi có thể bỏ qua. Nhưng, cô lại đi tìm người quấy rối An Nhiễm hết lần này đến lần khác, thậm chí còn làm nguy hại đến sự an toàn của cô ấy. Những tấm ảnh này đều là bằng chứng xác thực. Cô có gì để giải thích!”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng. Hồ Tĩnh không biết phải giải thích thế nào. Đôi mắt cô vô định nhìn vào những tấm ảnh, không ngừng thì thầm:

“Không phải... Em không có... Em không có...”

Trong mắt của Kỳ Thiệu Xuyên, vẻ mặt lúng túng ngơ ngác của Hồ Tĩnh căn bản vẫn là giả tạo.

Ngay chút thương tiếc cuối cùng cũng mất đi. Anh không muốn nhìn thấy người đàn bà gian hiểm độc ác này nữa. Không nói thêm một câu nào với Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên quay lưng đi. Nếu không phải sợ cô có ý đồ gì với An Nhiễm, dù hôm nay Hồ Tĩnh có tự sát thật, anh cũng không xuất hiện.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, Kỳ Thiệu Xuyên có lý do để giam giữ Hồ Tĩnh.

Ngoài hai gã vệ sỹ đang đứng canh ngoài cổng ra, Kỳ Thiệu Xuyên còn điều động thêm vài người hầu tới với danh nghĩa là chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Hồ Tĩnh.

Một biệt thự vốn yên tĩnh nay trở nên “náo nhiệt”. Hồ Tĩnh đối mặt với những con người này, trong lòng cô trào lên một cảm xúc cô đơn chưa từng có. Điện thoại của cô đã bị hạn chế, không thể gọi ra ngoài. Kỳ Thiệu Xuyên đã đoán trước cô sẽ không nói chuyện này với người nhà, vì cuộc hôn nhân này, từ đầu đến cuối đều là sự lựa chọn của cô.

Đây cũng là lần đầu tiên Hồ Tĩnh được nếm mùi vị tuyệt tình đến tận nhãn mà Kỳ Thiệu Xuyên ban tặng. Chỉ vì An Nhiễm mà người đàn ông này trở nên lạnh lùng tàn khốc đến mức này.

Đã một tháng trôi qua, Hồ Tĩnh dường như trở thành một người khác. Lúc đầu, cô khóc lóc, gào thét, thậm chí phản kháng, lần nào cũng đều đập vỡ đồ đạc trong nhà.

Mỗi lần như vậy, người hầu kẻ hạ trong nhà đều coi như không nhìn thấy, lặng lẽ thu dọn sạch sẽ những thứ đồ bị phá hỏng, ngày hôm sau, lại có đồ mới được bày biện.

Tình hình này tái diễn vài lần, cuối cùng, Hồ Tinh cũng nhận thức được những việc mà cô đang làm đều là vô ích. Kỳ Thiệu Xuyên đã khẳng khái khẳng định cô có tội, dù có giải thích thêm đi chăng nữa cũng không có tác dụng gì.

Từ hôm đó trở đi, Hồ Tinh có thể trầm lặng cả ngày không nói một câu gì, thậm chí không bước ra khỏi phòng ngủ một bước. Một ngày ba bữa đều là người hầu đưa lên tận giường cho cô. Phần lớn thời gian, Hồ Tinh dành cho việc ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ như một cái xác không hồn. Thực sự khiến người ta đau lòng.

Sự xuất hiện của An Nhiệm đã phá vỡ sự “bình yên” lúc này.

Hồ Tinh đang ngồi thờ thẩn trên xích đu trước cửa sổ như mọi ngày, tiếng gõ cửa chợt vang lên kéo tâm trí cô quay về lại thực tại. Tưởng là người giúp việc mang đồ ăn lên, Hồ Tinh không có phản ứng, nhưng lần này, tiếng gõ cửa kéo dài rất lâu.

Hồ Tinh có chút thiếu kiên nhẫn, đứng dậy, lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Sau tiếng mở cửa, bên tai truyền tới tiếng bước chân chậm rãi nhẹ nhàng. An Nhiệm đi vào trong phòng, như đang đi dạo, tò mò soi xét mọi thứ trong phòng.

Cuối cùng thì Hồ Tinh cũng phát hiện ra có gì đó khác thường, liền đứng dậy, quay lưng lại và đã bắt gặp ánh mắt chế giễu của An Nhiệm.

“Cô đến đây làm gì?” Trên mặt Hồ Tinh hiện lên vẻ phẫn nộ không hề che giấu.

Đối mặt với An Nhiệm- “người bạn tốt nhất” trước đây, Hồ Tinh không biết nên dùng vẻ mặt và tâm trạng nào để tiếp đón vị khách không mời này.

Trong cuộc tình của cô và Kỳ Thiệu Xuyên, ngoài Hồ Tinh ra, An Nhiệm là người duy nhất biết rõ toàn bộ sự thật. Nhưng cũng chính người bạn thân nhất này là người bỗng một ngày đẹp trời đã tay trong tay với Kỳ Thiệu Xuyên xuất hiện trước mặt Hồ Tinh, cầu xin cô có thể thành toàn cho hai người.

Trước sự sững sờ của Hồ Tinh, An Nhiệm lại tỏ ra như mọi thứ lẽ ra phải như vậy. Cô ngó nghiêng một vòng rồi đứng yên trước mặt Hồ Tinh, vẻ mặt ngập ý cười. Cô nhẹ nhàng nói: “Tôi đến chỉ để xem bộ dạng thê thảm của cậu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lẽ ra nên hiểu được bản chất thật của An Nhiệm ngay từ đầu nhưng giờ đây, khi biết được bộ mặt giả dối của cô ta, Hồ Tinh không thể ngăn được cơn nhói đau chợt thốc lên trong lòng.

Trầm lặng một lúc, chờ khi có thể tự trấn tĩnh tinh thần, cô nhếch mép, không để lộ ra một biểu cảm nào trên mặt, nói: “Bây giờ cô đã nhìn thấy rồi đấy, có thể đi được rồi.”

Bỏ qua đi, không cần phải nói nhiều. Coi như mình có mắt như mù, không biết được lòng dạ thật của cô ta, trách được ai đâu.

An Nhiệm không lập tức rời đi, mà lại nhắc đến chuyện những tấm ảnh.

“Hồ Tinh, cô cũng ác thật đấy, sau lưng làm nhiều việc hèn hạ như vậy, khiến công ty Thiệu Xuyên lâm vào khó khăn. Người khác đều nói rằng: một ngày vợ chồng trăm ngày nghĩa, trăm ngày vợ chồng ân tịa biển sâu, dù Thiệu Xuyên trong lòng không có cô, nhưng tôi thật sự không ngờ là cô có thể làm những chuyện như vậy!”

Hồ Tinh dù có ngốc đến mấy cũng không thể không nhận ra rằng tất cả những chuyện này đều do An Nhiệm giở trò. Hai người quen nhau đã biết bao nhiêu năm, ấy vậy mà cô không nhận ra bộ mặt thật của An Nhiệm.

Hồ Tinh đã khó có thể làm chủ được cảm xúc của mình, bực bội nói: “An Nhiệm, cô đừng nghĩ là những chuyện cô làm sẽ có thể giấu nhem đến Thần không biết quỷ không hay. Chắc chắn sẽ có một ngày Kỳ Thiệu Xuyên biết.”

An Nhiệm cười gượng “Thế ư? Những tấm ảnh đều đã bày sẵn ở đó, cô tưởng Kỳ Thiệu Xuyên sẽ tin lời nói vô chứng cứ của cô hay sao? Anh ấy đã nhận định từ lâu rằng mọi việc đều do cô.”

An Nhiệm lùi lại vài bước, kéo giãn khoảng cách với Hồ Tinh, thong dong nói: “Hồ Tinh, những tấm ảnh kia, tấm nào tấm đấy đều là thật cả, và sự thật cũng đã xảy ra, không có ai tin cô đâu. Ngoài cô ra, làm gì có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho công ty của Kỳ Thiệu Xuyên gặp phải vấn đề khó khăn như vậy!? Chính cô đã dựa vào thế lực nhà họ Hồ để cố tình làm cho Kỳ Thiệu Xuyên khó xử và mất mặt.”

An Nhiễm nói với một thái độ khẳng khái mặc định, tựa như những điều này đều là sự thật.

Hồ Tĩnh đứng như trời trồng rồi người bắt đầu run rẩy. Vì An Nhiễm nói rất đúng, cô không có bất cứ bằng chứng gì để chứng tỏ sự minh bạch của mình.

Hồ Tĩnh lắc đầu không ngừng, miệng thì thầm “Tôi không có... Tôi chưa từng làm vậy!”

Bất gặp bộ dạng mặt hồn bĩ thảm của Hồ Tĩnh, An Nhiễm cười nhẹ, lại chăm thêm cùi lử, nói: “Tôi nghĩ, cô bây giờ đã hiểu được sự quan tâm của Kỳ Thiệu Xuyên dành cho tôi, chắc cô cũng biết là tôi đã có thai.” An Nhiễm đặt tay lên bụng vẫn còn băng phăng của mình, điệu cười của cô chứa đầy ân ý. Một lúc sau, cô đánh giọng nói: “Nhưng, kỳ thực, tôi không mang bầu, tất cả việc này đều là tôi dựng lên để lừa Kỳ Thiệu Xuyên.”

Hồ Tĩnh như chết đứng, không ngờ, ngay cả chuyện lớn như vậy mà An Nhiễm cũng dám lừa Kỳ Thiệu Xuyên.

Ngay lúc này, An Nhiễm nghe thấy tiếng mở cửa dưới nhà, khoe miệng cô ta lóe lên một nụ cười quý dị. Nhân lúc Hồ Tĩnh không đề phòng, cô ta túm lấy cổ tay cô bạn cũ của mình lôi ra khỏi phòng.

Hồ Tĩnh bị kéo ra gần cầu thang, khi cô kịp định thần thì đã muộn.

An Nhiễm thì thầm bên tai Hồ Tĩnh:

“Hồ Tĩnh, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm nay, tôi nghĩ, việc nhỏ nhẻ này chắc cô sẽ giúp tôi đúng không? Tôi không thể để Thiệu Xuyên biết được việc tôi không có thai, cho nên, đành phải nhờ cậu giúp vậy”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Khi Hồ Tĩnh kịp phản ứng thì mọi việc đã quá muộn.

An Nhiễm túm lấy tay Hồ Tĩnh, khóc lóc thét gào. Nước mắt cô là chảy rơi.

“Hồ Tĩnh, tôi cầu xin cậu đừng làm vậy. Tôi biết tất cả đều là lỗi của tôi, nhưng tôi thật sự rất yêu Kỳ Thiệu Xuyên, tôi quý xin cậu cho tôi được sinh đứa bé này. Tôi hứa, tôi không cần danh phận gì.”

Vì dùng sức quá đà, cơ thể của An Nhiễm đã bắt đầu lắc lư sắp ngã. Cách đây không lâu, Kỳ Thiệu Xuyên nhận được điện thoại liền gấp gấp chạy về nhà, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng này. Không kịp tìm hiểu nguyên nhân tại sao, anh chỉ một mực chạy nhanh về phía An Nhiễm.

Khoe mắt nhìn thấy được hình dáng của Kỳ Thiệu Xuyên, An Nhiễm cười thầm một tiếng, cả người ngã về đằng sau ngã xuống. Hồ Tĩnh muốn ngăn cản mà không kịp.

Hồ Tĩnh trợn mắt nhìn An Nhiễm lăn xuống từng bậc thang, thân hình nhỏ bé của cô ta lăn vài vòng, dừng ngay dưới chân Kỳ Thiệu Xuyên.

An Nhiễm lúc này không còn đáng vẻ kiêu ngạo, cô ta như một búp bê nát, máu vấy khắp người, sắc mặt cô trắng bệch một cách đáng sợ. Dù Kỳ Thiệu Xuyên có lay đến thế nào cũng không có một chút động tĩnh gì.

Hồ Tĩnh sốt ruột, dù cô đã nhận thức được mọi việc đều là thủ đoạn của An Nhiễm, nhưng cũng đã muộn. Cô không thể quên được ánh mắt của Kỳ Thiệu Xuyên trước khi bế An Nhiễm ra khỏi nơi này.

Kỳ Thiệu Xuyên nghiêng răng, ánh mắt chứa đầy thù hận, anh nói gần từng tiếng, “Nếu An Nhiễm có xảy ra chuyện gì, chắc chắn tôi sẽ cho cô chết cùng.”

Kỳ Thiệu Xuyên vẫn luôn như vậy, không bao giờ chịu cho Hồ Tĩnh một cơ hội giải thích nào, trước đây như thế, bây giờ cũng vậy.

Hồ Tĩnh vô số lần muốn kể cho Kỳ Thiệu Xuyên biết, khi anh mắc bệnh tự kỷ, người chăm sóc, luôn ở bên cạnh không rời bỏ anh suốt hai năm chính là cô. Nhưng Kỳ Thiệu Xuyên không hề cho Hồ Tĩnh có cơ hội nói ra.

Kỳ Thiệu Xuyên đã rời đi, không những để lại cho Hồ Tĩnh lời cảnh cáo đó, mà kèm theo là nỗi niềm oán trách. Đột nhiên, cô gánh trên mình tội ác tày trời, biến thành một mục đàn bà nhỏ nhen không biết bao dung người khác, một bà vợ xấu xa bất chấp thủ đoạn.

Hồ Tĩnh khóa trái mình ở trong phòng, thu người lại một góc, hai tay ôm lấy đầu gối, người co quắp.

Khi đêm xuống, trong phòng vẫn không hề có ánh sáng đèn, ánh trăng tràn vào từ cửa sổ, khiến mọi thứ trong phòng trở nên qui dị hơn.

Đầu óc của Hồ Tĩnh giờ này rất rối loạn, cô ta suy nghĩ rất nhiều, ngoài những kỷ niệm trước đây với Kỳ Thiệu Xuyên, còn tình cảm bạn thân với An Nhiễm, thậm chí cả những việc xảy ra vừa rồi.

Cô chưa bao giờ ngờ được, cuộc sống của mình bị đặt trong vòng của âm mưu toan tính...

“RẦM!!!” một tiếng vang lớn, không khí tĩnh lặng đêm nay đã bị phá vỡ, nghe thấy tiếng giày vô cùng quen thuộc này, Hồ Tĩnh không ngừng rung mình.

Kỳ Thiệu Xuyên đi tới trước cửa phòng, vịn tay nắm cửa mấy cái không mở được, anh trực tiếp dùng chân đạp tung.

Không bật đèn, đi thẳng đến trước mặt Hồ Tĩnh.

Quần áo của Kỳ Thiệu Xuyên vẫn chưa thay, một người yêu sạch sẽ như anh ta vẫn mặc áo sơ mi bám dính vết máu mặc trên người mình.

Hơi thở trầm nặng của Kỳ Thiệu Xuyên phả vào bên tai Hồ Tĩnh, cô dùng sức ôm đầu mình lại, giải thích vội vàng: “Em không có, không phải em đẩy cô ấy xuống, không phải em...”

Nhưng khi cô nói ra những câu này, Hồ Tĩnh lại có cảm giác mất tự tin.

Nhưng, dù cô giải thích thế nào đi chăng nữa, Kỳ Thiệu Xuyên cũng đã mặc định, chính cô là người độc ác nhất.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bất kể có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người phụ nữ ấy, Kỳ Thiệu Xuyên chỉ tin vào những gì đã nhìn thấy, anh tận mắt thấy: chính Hồ Tĩnh đẩy An Nhiễm xuống; cũng tận tai nghe được những gì bác sỹ đã nói: thai nhi của An Nhiễm không có hy vọng cứu vãn, hung thủ gây nên hậu quả này, chính là Hồ Tĩnh.

Đôi mắt Kỳ Thiệu Xuyên đỏ bừng, như ma quỷ đến từ địa ngục... ..

Anh xông tới trước mặt Hồ Tĩnh, dùng sức túm lấy hai cánh tay của cô, kéo phất cô dậy, hai tay dùng sức đến mức Hồ Tĩnh nghe thấy tiếng cạch cạch được phát ra trong xương của anh.

Sau một cơn choáng váng, Hồ Tĩnh ngẩng đầu, liền nhìn thấy bộ mặt căm hận phần nộ của Kỳ Thiệu Xuyên, cô thật sự cảm thấy sợ hãi.

Cơ thể cô đang run rẩy, cộng thêm đầu óc bây giờ đang quay cuồng, khiến Hồ Tĩnh không nói nên được một câu giải thích nào, cô chỉ có thể co rúm người nhìn Kỳ Thiệu Xuyên, trong lòng bối rối phức tạp.

Và tất cả những biểu hiện này, trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên, chính là bằng chứng Hồ Tĩnh ăn cắp run tay.

Anh thả cánh tay của Hồ Tĩnh ra, quay sang túm mái tóc rối bời của cô. Kỳ Thiệu Xuyên dùng hết sức lực, đổi lại một tiếng kêu gào đau đớn của Hồ Tĩnh.

Hồ Tĩnh đành phải ngửa đầu lên, khóc nức giải thích, “Thiệu Xuyên, em không có làm...”

Nhưng ngoài lời nói này ra, Hồ Tĩnh không còn lý do khác để biện minh.

Kỳ Thiệu Xuyên đã mất đi lý trí từ sớm, cơn mưa đàn bà chết tiệt này trước mặt anh ta không còn là cô gái đơn giản ngây thơ có tình cảm vợ chồng suốt hai năm qua, mà là một bà vợ trong bụng đầy âm mưu thủ đoạn.

Một lần nữa Kỳ Thiệu Xuyên thêm sức lực vào cánh tay anh ta, tóc Hồ Tĩnh đã bị giật mất vài sợi. Mặt Hồ Tĩnh tái xanh không còn một giọt máu, dưới ánh đèn, mặt cô ta trở nên qui dị hơn.

“Tôi nói rồi, nếu An Nhiễm có xảy ra chuyện, tôi nhất định bắt cô phải đền mạng.”

Nói xong câu này, Kỳ Thiệu Xuyên vung tay vứt người Hồ Tĩnh vào giường.

Vốn dĩ cơ thể Hồ Tĩnh mềm yếu không có một chút sức lực, cô bị ném như một cái giẻ lau tàn nát, đầu đập vào thành giường, phát ra tiếng động không nhỏ, một cơn choáng váng áp đảo cô.

Kỳ Thiệu Xuyên không cho cô có cơ hội hoàn hồn, bước hai bước dài, lật người cô lại, ngồi trên bụng Hồ Tĩnh. Dùng một tư thế quái dị đè cười trên người cô.

Một tay bóp cổ Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên giờ tay tát vào mặt cô.

Âm thanh giòn tan vang khắp trong phòng trống rỗng, Hồ Tĩnh bị cú tát này đánh đờ người đi, cô mặt mũi bơ phờ nghiêng đầu sang một bên, lẳng lẳng nghe thấy tiếng roi từng mảnh vỡ nát của trái tim mình.

Tự nhiên, cô cười.

Kỳ Thiệu Xuyên càng phần nộ, tay đang bóp trên cổ Hồ Tĩnh lại thắt chặt vài phần.

“Cô cười gì?” Anh bực tức gào lên.

Hồ Tĩnh vẫn bất động duy trì tư thế này, đôi mắt trống rỗng vô hồn, khàn giọng thì thầm:

“Tôi cố tình làm vậy, anh định làm gì tôi đây, giết tôi ư?”

Kỳ Thiệu Xuyên cúi người xuống, găm lên đầy giận dữ: “Cô tưởng tôi không dám hả.”

Vừa nói xong liền lập tức dùng tay còn lại bóp cổ Hồ Tĩnh, dồn hết sức vào hai bàn tay.

Cảm giác nghẹn thở đang dần dần lan tỏa trên người Hồ Tĩnh, lần đầu tiên cô cảm mùi vị của cái chết rõ ràng đến mức như vậy. Cô phát ra tiếng rên đau đớn không kiểm soát. Nhưng, trong khoảng khắc này, cô có một cảm giác vui sướng vì sắp được giải thoát.

Ý thức đang dần dần biến tan, khóe môi cô lại càng cong lên.

Trong mắt cô hiện giờ mờ ảo gương mặt giận dữ phần nộ của Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tĩnh âm thầm tự nhủ bản thân, nếu cái chết của cô có thể khiến hình bóng cô khắc sâu trong trái tim Kỳ Thiệu Xuyên, thì cũng không phải quá tệ.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hồ Tĩnh cho rằng mình được giải thoát, khi cô mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng xung quanh có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này, trong lòng cô lại vô cùng bất lực.

Kỳ Thiệu Xuyên đứng trước cửa sổ, bóng lưng anh vẫn thẳng đứng mạnh mẽ. Hồ Tĩnh nhìn vào, bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông đã yêu say đắm bao năm nay giờ có chút cảm giác lạ lẫm.

Gợi lại suy tư, Hồ Tĩnh có chút thất vọng, Kỳ Thiệu Xuyên tha cho mình đơn giản như thế này ư?

Hồ Tĩnh nâng mình ngồi dậy, mu bàn tay có cảm giác đau rát, chỗ đó đang dán một miếng băng cầm máu, hiển nhiên là do truyền nước xong để lại, Hồ Tĩnh càng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trầm mặc một lúc lâu, cô mở miệng trước.

“Anh muốn làm gì tôi đây?”

Đây là câu đầu tiên cô nói với Kỳ Thiệu Xuyên sau khi mở mắt ra, vì cô biết rằng, chắc chắn anh ta sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua cho cô đâu.

Kỳ Thiệu Xuyên quay người lại, gương mặt lạnh lẽo không có một chút biểu cảm.

Anh nhìn dò xét Hồ Tĩnh một lúc, có vẻ như đang suy tính điều gì. Hồ Tĩnh bị ánh mắt sắc bén này soi đến mức thấy khó chịu, cô nghiêng đầu sang bên khác.

“Cô có thai rồi.”

Câu nói lạnh nhạt này, khiến Hồ Tĩnh tự dưng đờ người đi. Cô cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại câu nói của Kỳ Thiệu Xuyên, muốn tìm ra ẩn ý trong đó.

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên lặp lại lần nữa: “Cô có thai rồi, hơn một tháng.”

Không thể nào. Mỗi lần làm chuyện ấy với Kỳ Thiệu Xuyên xong, cô đều uống thuốc, làm sao mà có bầu được.

Sự hoảng hốt trong lòng Hồ Tinh không hề giấu giếm. Kỳ Thiệu Xuyên như đọc được nội tâm của cô, lạnh giọng nói: “Uống thuốc tránh thai sau chuyện ấy cũng không đảm bảo được một trăm phần trăm, vẫn có khả năng dính bầu được.”

Nghe xong câu nói lạnh lùng của Kỳ Thiệu Xuyên, sống lưng Hồ Tinh lạnh buốt, từng sợi lông trên người dựng hết cả lên.

Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không dễ dàng cho cô ta sinh em bé ra đâu, nhất định trong này có âm mưu toan tính.

Kỳ Thiệu Xuyên nhìn liếc qua Hồ Tinh liền nhắc chân đi ra khỏi phòng. Khi đến cửa, anh dừng lại, quay đầu nói, “Ngoan ngoãn sinh đứa con này, đừng giở trò, chuyện sảy thai của An Nhiễm, tôi không tính toán với cô nữa. Đứa bé này, tôi tin An Nhiễm sẽ đối xử với nó như con ruột của mình thôi.”

Dứt lời, Kỳ Thiệu Xuyên ra đi một cách yên tâm thoải mái, để lại Hồ Tinh ngẩn ngơ ngồi im như một pho tượng.

Câu nói của anh ta có nghĩa gì vậy?

Dù Hồ Tinh ngu ngốc đến mấy nhưng giờ cũng hiểu được ý đồ của Kỳ Thiệu Xuyên.

Ý của anh ta là để Hồ Tinh sinh đứa bé, rồi coi như là con của An Nhiễm, như vậy, An Nhiễm mới có thể đường đường chính chính đi vào nhà họ Kỳ, còn người đóng thế này cũng có thể biến mất vĩnh viễn.

Tất cả lý trí và tâm tư của Hồ Tinh bị sụp đổ ngay lúc này, Hồ Tinh ôm chặt bụng, khóc thầm.

Dù cô dùng sức lực ép mình đến mấy, Hồ Tinh cũng không thể nào nhả tâm với Kỳ Thiệu Xuyên. Mọi cử động của anh đã làm rối loạn và cuốn hút trái tim Hồ Tinh. Nhưng dù cô đã trao tình cảm một cách dâng hiến không cần đáp trả như vậy, nhưng trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên, cô chỉ là công cụ mà thôi.

Hồ Tinh khóc, rồi lại cười, cô cười sự ngu ngốc của mình, tự đưa mình vào một kết quả bi thảm như vậy.

Sau khi Kỳ Thiệu Xuyên đi, Hồ Tinh ngồi thờ thẫn suốt ngày, đã hơn 3 ngày không ăn vào thứ gì, thậm chí không uống một giọt nước nào. Thức ăn được người hầu bê vào đều bị cô lật đổ hết.

Đến ngày thứ ba, cô thậm chí đã không còn sức lực để đánh đổ bát đĩa. Dứt khoát cô mặc kệ bọn họ đặt thức ăn trên chỗ đầu giường, không có chút động tĩnh gì.

Hồ Tinh có thể duy trì mãi một tư thế, nằm im không cử động, nếu không phải nhìn thấy cô vẫn đang hô hấp, chắc cô không khác gì một người chết.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nếu không phải vì đứa bé trong bụng Hồ Tinh, Kỳ Thiệu Xuyên không hề thêm quan tâm đến sự sống chết của cô. Có ăn uống gì hay không, đều là chuyện của cô.

Nhưng nếu cứ để cho cô ta gây chuyện thế này, đứa bé chắc chắn không giữ được, đến lúc đó An Nhiễm muốn danh chính ngôn thuận vào nhà họ Kỳ cũng khá là phiền phức.

Buổi chiều, khi Kỳ Thiệu Xuyên một lần nữa bước vào biệt thự, mặt anh tối sầm. Trên trán như đang viết rõ 4 chữ to đùng “đừng có chạm vào”. Bất kể là vệ sỹ hay người hầu của anh ta đều không dám đứng gần.

Bước vào cổng chính, Kỳ Thiệu Xuyên đứng im ở phòng khách, tâm trạng anh ta rất chi không tốt, tựa như sẽ bùng nổ sau một giây.

Trầm mặc một lúc, Kỳ Thiệu Xuyên nóng nảy gọi một người hầu đến, ánh mắt từ trên nhìn xuống, giọng anh trầm trầm, “cô ta thế nào rồi?”

Người hầu hốt hoảng trả lời, “thưa ông Kỳ, Hồ tiêu thư đã ba ngày liền không ăn thứ gì rồi, cứ nhốt mình ở trong phòng.”

Kỳ Thiệu Xuyên nhú mày, suy ngẫm một lúc lâu, lạnh giọng nói, “đi chuẩn bị cơm tối đi, tôi tận tay đưa lên.”

Người hầu không dám nói nhiều liền vâng dạ làm theo lời dặn của Kỳ Thiệu Xuyên, một lúc không lâu đã làm xong bữa cơm, Kỳ Thiệu Xuyên nhìn lướt qua, ra ý bảo người hầu đi lên cùng.

Bước chân lên bậc thang, Kỳ Thiệu Xuyên đang cố gắng kiềm chế nộ khí của mình. Dù sao đi chăng nữa, Hồ Tinh đang mang đứa con của mình, hơn

nữa, đưa con này đổi với anh ta còn có những lợi ích khác nữa.

Đến cửa phòng, Kỳ Thiệu Xuyên vốn muốn gõ cửa, nhưng cuối cùng cũng dùng chân đạp tung cửa ra.

Hồ Tĩnh đang ngồi trên giường, nghe thấy tiếng động lớn, cô chỉ nhích mi mắt lên một chút. Sắc mặt cô tái xanh, môi mép cũng đã khô nứt, cả người yếu ớt dựa trên đầu giường, khuôn mặt vô cảm nhìn liếc qua Kỳ Thiệu Xuyên đang đứng trước cửa.

Nhìn thấy bộ dạng của Hồ Tĩnh thế này, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên ít nhiều bị xúc động. Tuy nhiên không có tình cảm gì với đàn bà này, nhưng thật sự anh chưa bao giờ nhìn thấy đáng về bị thảm như vậy của cô.

Nhưng trong chớp mắt, xúc động đó liền bị đánh tan, Kỳ Thiệu Xuyên lê bước tới bên giường, nhìn chăm chăm Hồ Tĩnh.

“cô rốt cuộc muốn thế nào đây.”

Đối mặt với chất vấn của Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tĩnh không nói lời nào.

Sau khi đến sát gần, Kỳ Thiệu Xuyên mới nhìn thấy được trên trán cô có một mảng bầm tím, ngoài ra, còn có một đường vết sẹo nhẹ, như vừa mới hết vậy.

Anh trầm giọng nói, cố gắng không thể hiện phần nộ trong lòng của mình. “cô tốt nhất phối hợp một chút, ngoan ngoãn sinh con, như vậy tôi sẽ thả cô ra khỏi chỗ này, nếu cô vẫn chống đối với tôi, cô sẽ không có ích lợi gì đâu.”

Những lời cảnh cáo này, coi như đã hao tổn hết lòng kiên nhẫn của Kỳ Thiệu Xuyên.

Nhưng Hồ Tĩnh không thêm để ý đến sự bức bối của Kỳ Thiệu Xuyên, cô nghiên đầu, nói thì thầm, “nếu tôi không thì sao.”

Hồ Tĩnh không phải không biết địa vị của cô trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên, nhưng, đến giây phút này, mọi việc đã diễn biến đến mức không chịu kiểm soát của cô, nên Hồ Tĩnh không cần thiết phải nghe theo anh ta nữa. Chắc vì đã nhận định đời này Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không bao giờ yêu cô.

Nghe thấy câu giễu cợt này, Kỳ Thiệu Xuyên không kiềm chế tính tình của mình nữa, anh ta quay người bê lên bát canh từ khay trên tay người hầu, bước đến trước mặt Hồ Tĩnh, một tay gạt tóc cô, ép cô đành phải đau đớn ngẩng đầu.

Đối mặt với vẻ ngoan cố của Hồ Tĩnh, đôi mắt Kỳ Thiệu Xuyên đỏ au, anh gào ầm, “Hồ Tĩnh, cô nên biết, tôi không phải đang thỏa thuận điều kiện với cô, nếu không phải cô còn có giá trị, tôi đã sớm cho cô đền mạng cho đứa bé của An Nhiễm rồi.”

Hồ Tĩnh đau nhói, nhưng cô cứng đầu không phát ra tiếng kêu nào, phản bác lại một cách không cần suy nghĩ.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh mới là người ngu ngốc nhất trên đời này, An Nhiễm không hề có bầu, anh mới là đồ ngốc thật sự.”

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sự phần nộ của Kỳ Thiệu Xuyên đã sục sôi đến mức không thể kiềm chế, anh ta nắm chặt xương hàm dưới của Hồ Tĩnh, mặc kệ bát canh đang nóng bỏng, đổ thẳng trực tiếp vào miệng của cô.

Môi của Hồ Tĩnh đã bị bỏng sưng lên, cô không ngừng quần quai, khiến nước canh tràn trên mặt, cổ và mu bàn tay của cô, chỗ nào bị dính đến, da cô lập tức bỏng sưng lên.

Người hầu nhìn thấy cảnh tượng này, rít một hơi lạnh trong không khí. Đây là bát canh vừa mới ra nôi.

Sự đau đớn vì bị bỏng da khiến Hồ Tĩnh thét gào không ngừng, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên không chịu buông tay, cho đến khi một bát canh đều đổ hết trên người Hồ Tĩnh.

Anh ta như một con sư tử đang nổi giận, đã mất đi lý trí từ lâu.

Ném bát vào mặt đất, Kỳ Thiệu Xuyên không cho Hồ Tĩnh có cơ hội hít thở bình thường liền túm lại tóc của Hồ Tĩnh, bắt chấp nước canh trên đầu, dùng sức giằng giật.

Kéo luôn cả da đầu, làm Hồ Tĩnh đau chảy cả nước mắt.

Kỳ Thiệu Xuyên nghiền răng cảnh cáo, “nhà họ Kỳ bây giờ đang trong hoàn cảnh thế nào, cô biết rõ hơn tôi, số nợ mà Hử Phong Niên đang mang nếu

có vào tù ít nhất cũng phải hai ba mươi năm, dựa vào bộ xương già yếu của ông ta, nếu phải vào tù thật, e là hai bố con cô sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau nữa.”

Nghe nói một hồi, Hồ Tinh cảm giác như bị đổ thẳng một chậu nước đá lên đầu, cảm giác như những lời nói lạnh buốt ấy đang ngấm dần khắp cơ thể, khiến cô run rẩy không ngừng.

Đây là lần đầu tiên, trong lòng Hồ Tinh trỗi dậy một nỗi niềm mới với Kỳ Thiệu Xuyên, nó là “hận”, đang ngấm dần vào tận xương tủy cô.

Kỳ Thiệu Xuyên dí sát vào mặt Hồ Tinh, nghiêng răng nói: “Hồ Tinh, đừng ép tôi dồn cô đến chân tường, ngoan ngoan sinh con, chúng ta không ai nợ ai.”

Nói xong câu này, Kỳ Thiệu Xuyên đẩy mạnh Hồ Tinh, bước chân khỏi phòng, để lại cô đau khổ ngồi đó.

Không ai nợ ai ư? Kỳ Thiệu Xuyên, nếu có một ngày biết được Hồ Tinh chính là cô gái sát cánh anh suốt hai năm đó, liệu anh có hối hận vì những gì mình đã làm không?

Đi đến phòng khách, Kỳ Thiệu Xuyên gọi người giúp việc, dặn dò họ mời bác sỹ đến. Ngoài ra, anh còn mời thêm hai đầu bếp có đẳng cấp đến nhà. Tất cả những việc này anh làm, chắc chắn chỉ vì đứa con trong bụng Hồ Tinh mà thôi.

Kỳ Thiệu Xuyên đã thắng, anh đã triệt để nắm được điểm yếu của Hồ Tinh, lời uy hiếp ấy quả thật có tác dụng. Từ hôm đó trở đi, Hồ Tinh không chống đối lại nữa, ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Kỳ Thiệu Xuyên, ăn cơm đúng giờ, đồng ý cho bác sỹ kiểm tra, không phàn nàn một lời.

Hồ Tinh sống như một thân xác không hồn, cô trở nên càng ngày càng im lặng, bề mặt cô không còn một chút biểu cảm nào nữa.

Khi cái thai được gần hai tháng, Hồ Tinh bắt đầu nghén. Vốn dĩ thể trạng đã không tốt, triệu chứng nghén như muốn đoạt đi nửa tính mạng của cô

Bất kỳ thức ăn nào được đưa đến đều làm cô buồn nôn, đồ ăn chỉ nằm trong dạ dày cô được một tiếng đồng hồ là đồng loạt kéo nhau ra hết. Chỉ trong vòng một tháng, Hồ Tinh đã gầy đến mức như chỉ còn có da bọc xương.

Kỳ Thiệu Xuyên về đến biệt thự, nhìn thấy dáng vẻ gầy yếu của Hồ Tinh. Cô đang đứng cạnh cửa sổ chạm khắc hình hoa sen, mặc một chiếc áo len màu trắng xám, bụng cô hơi nhô lên, thân hình mỏng manh như một chiếc lá, tựa hồ như chỉ cần có một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay cô.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Kỳ Thiệu Xuyên không đi vào, chỉ đứng ở cửa một lúc rồi đi xuống phòng khách.

Sau hôm đó, nhà Hồ Tinh đã có bác sỹ túc trực 24/ 24. Kỳ Thiệu Xuyên ngồi một lúc liền gọi bác sỹ Lục đến. Anh hỏi: “Tình hình Hồ Tinh thế nào rồi? dừng một lúc, hỏi tiếp. “Tình trạng của cô ấy thế này, liệu có ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng không?”

Ông Lục trước đây là bác sỹ tư của nhà họ Kỳ, quen biết Kỳ Thiệu Xuyên đã lâu năm. Ông thành thật trả lời: “Sức khỏe của tiểu thư Hồ Tinh vốn dĩ đã không tốt, cộng thêm sức đề kháng rất yếu, chuyện mang thai đối với cô ấy sẽ khó khăn hơn những người khác rất nhiều.”

Kỳ Thiệu Xuyên nhíu mày. “Có nghĩa là sao?”

Bác sỹ Lục nói: “Cơ thể của Hồ Tinh không thích hợp mang thai. Với lại, lần này mang thai rất đột ngột, đã trở thành quá tải với thể trạng của cô, cho nên, triệu chứng phản ứng mang thai của Hồ Tinh sẽ trầm trọng hơn so với người khác.”

Kỳ Thiệu Xuyên trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Cô ấy có biết tình trạng này của mình không?”

Bác sỹ Lục gật đầu, “Hồ tiểu thư sớm đã biết tình hình sức khỏe của cô vốn dĩ đã không tốt cho lắm, bác sỹ từng nhắc nhở phải điều dưỡng thật tốt rồi mới được mang thai.”

Nghe xong những lời này, Kỳ Thiệu Xuyên vẫn giữ nét mặt lạnh lùng vô cảm. Nhưng sâu trong lòng dấy lên chút cảm giác buồn bực không yên.

Khoảng thời gian sau đó, không hiểu vì sao, tâm trạng Kỳ Thiệu Xuyên luôn bất an, chốc chốc lại nhớ đến Hồ Tinh. Anh lệnh cho trợ lý hàng ngày phải báo cáo tình hình của Hồ Tinh và phản hồi của bác sỹ Lục cho mình.

Có lẽ là vì đứa con vẫn còn trong bụng này, Kỳ Thiệu Xuyên lo lắng Hồ Tinh không giữ được thai nhi, cho nên, thời gian này, anh thường xuyên qua biệt thự. Mỗi lần gặp anh đều không mở miệng, thậm chí không nhìn thẳng vào Kỳ Thiệu Xuyên dù chỉ một lần. Điều này khiến cho anh ít nhiều thấy bức bối.

Kỳ Thiệu Xuyên không ngừng nhắc nhở bản thân, làm những việc này, tất cả là đều vì An Nhiễm. Anh chỉ muốn Hồ Tinh thuận lợi sinh ra đứa bé này

thời.

Tình trạng nghén nặng của Hồ Tinh đến bảy tháng rồi mới bắt đầu thuyên giảm. Bác sỹ Lục nói, nếu cứ tiếp tục như thế chắc phải làm phẫu thuật kích thích sinh nở nhưng khả năng không giữ được đứa bé. Về mặt của Hồ Tinh không cảm xúc. Việc mà cô có thể làm là cố gắng phối hợp với bác sỹ Lục mà thôi.

Kỳ Thiệu Xuyên đang ngồi trong phòng, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại nói rằng Hồ Tinh ra máu, anh lập tức dừng hết mọi công việc, hùng hỏ lao đến biệt thự.

May mắn thay, đứa bé này cuối cùng cũng giữ được, Hồ Tinh cũng không có vấn đề gì. Khi Kỳ Thiệu Xuyên đến, Hồ Tinh vừa mới từ bệnh viện về, thật sự không thể chống lại cơn buồn ngủ. Kỳ Thiệu Xuyên không yên tâm, ngồi lại phòng khách đến khi đêm xuống.

Hơn bảy giờ tối, Hồ Tinh dậy, người giúp việc vào phòng gọi cô xuống dùng bữa. Hồ Tinh lắc đầu. “Giờ này tôi chưa muốn ăn, để lát nữa đi.”

Người hầu do dự một lúc, nói: “Hồ tiểu thư, ông Kỳ hôm nay đến đây rồi, đang đợi cô xuống ăn cùng.”

Nghe thấy tên của Kỳ Thiệu Xuyên, trong lòng Hồ Tinh giật run. Cô không muốn ăn cùng anh ta, nhưng nghĩ lại những thủ đoạn của Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tinh không dám nảy sinh dụng khí cự tuyệt.

Cô khoác lên người một chiếc áo rồi lập tức đi xuống nhà. Lúc nhìn thấy sự xuất hiện của Hồ Tinh, Kỳ Thiệu Xuyên có chút ngạc nhiên nhưng không để lộ ra ngoài. Anh liếc nhìn Hồ Tinh, lạnh giọng nói: “Ăn cơm đi”. Câu nói mang đầy tính mệnh lệnh, không có một chút âm áp.

Hồ Tinh ngồi đối diện với Kỳ Thiệu Xuyên, ngoan ngoãn cầm bát đưa lên.

Cảm thấy Hồ Tinh có vẻ khác với trước đây, nhưng cụ thể ở thời điểm nào, Kỳ Thiệu Xuyên không nói ra được. Ngoài thân hình gầy guộc với vòng hai không thon gọn kia ra, ánh mắt của cô cũng khác hẳn so với trước đây.

Bầu không khí ngưng đọng đang ngập tràn trong phòng khách, Kỳ Thiệu Xuyên nhìn Hồ Tinh, sau đó gấp viên thịt bỏ vào bát cô, lạnh nhạt nói: “Ăn nhiều một chút, cô gầy quá, không tốt cho con.”

Bàn tay cầm bát của Hồ Tinh chợt run một cái mà không ai để ý.

Nhưng ngay lúc này, dạ dày cô như muốn lộn ngược ra ngoài, cơn buồn nôn ập đến khiến Hồ Tinh không thể nhẫn nhịn hơn nữa. Cô vội vàng đứng dậy, che miệng chạy về phía nhà vệ sinh.

Việc này khiến tâm trạng ôn hòa của Kỳ Thiệu Xuyên trở nên kích động.

Cô ta không muốn nhìn thấy mình đến như thế sao? Ngay cả việc mình gấp thức ăn cho cũng khiến cô phản ứng kịch liệt thế này. Đột nhiên, Kỳ Thiệu Xuyên cảm thấy có chút giằng co.

Khi Hồ Tinh bước ra khỏi phòng vệ sinh, bóng dáng của Kỳ Thiệu Xuyên đã không còn ở đó. Cứ nghĩ đã hết giai đoạn nghén rồi, vậy tại sao vẫn tiếp diễn như?

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Sự khác thường của Kỳ Thiệu Xuyên cuối cùng cũng lọt vào trong mắt An Nhiễm, cô phát hiện Kỳ Thiệu Xuyên thường xuyên đến biệt thự, một lần hai lần thì không nói, nhưng càng về sau, cứ cách vài ngày, Kỳ Thiệu Xuyên đều phải đến thăm dò Hồ Tinh một lần. An Nhiễm cảm thấy bất an.

Cô giả bộ dừng dừng nhắc nhở Kỳ Thiệu Xuyên vài lần, nhưng cuối cùng Kỳ Thiệu Xuyên vẫn lấy đứa con làm cái có. Trước mặt Kỳ Thiệu Xuyên, An Nhiễm luôn biểu hiện ngoan hiền nghe lời, tất nhiên sẽ không thể hiện thái độ gì với những chuyện cô cho rằng lắt nhắt này.

Tâm trạng trở nên náo động bất an, Kỳ Thiệu Xuyên lái xe vòng vo mấy vòng rồi mới trở về nhà- nhà của anh với An Nhiễm.

An Nhiễm vẫn đang chờ anh ở phòng khách, đã hơn bốn tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, kỳ thực cô đã phát điên từ lâu, gọi vô số cuộc điện thoại, thậm chí từ công ty đến trợ lý của Kỳ Thiệu Xuyên, An Nhiễm đều đã liên hệ hết. Khi biết được Kỳ Thiệu Xuyên đang ở chỗ Hồ Tinh, An Nhiễm chỉ muốn đến đó ngay. Nhưng cuối cùng cô ta đã kiểm soát được suy nghĩ này.

Khi Kỳ Thiệu Xuyên về tới nhà mang theo bộ dạng mệt mỏi, An Nhiễm đã mỉm cười dịu dàng bước đến, nhẹ nhàng nói: “Sao về muộn thế này?”

“Uhm” Kỳ Thiệu Xuyên đáp lại.

Thấy anh ta trả lời lạnh nhạt thế này, An Nhiễm nắm chặt bàn tay. Sự phẫn hận đã dâng lên đến đỉnh điểm.

Thấy Kỳ Thiệu Xuyên chuẩn bị lên phòng, An Nhiễm liền bước nhanh đến bên cạnh, ôm từ đằng sau, cô âu yếm khẽ sát vào lưng của anh, giọng nói mang theo vài phần tủi thân, nhẹ nhàng nói: “Thiệu Xuyên, bao giờ anh mới lấy em đây?”

Vấn đề này, từ sau khi An Nhiễm “sảy thai”, cô ta thường xuyên nhắc lại. Vì muốn chăm sóc tâm trạng của cô ta nên Kỳ Thiệu Xuyên lần nào cũng hứa hẹn, lần này cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên đã làm cho anh cảm thấy quá phiền phức nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Đợi thêm vài tháng nữa đi em, đợi Hồ Tinh sinh con xong, chúng ta kết hôn liền.”

Nếu là hồi trước, An Nhiễm không bao giờ nghi ngờ lời hứa hẹn của Kỳ Thiệu Xuyên, nhưng tình hình phát sinh gần đây, khiến cô ta có chút bối rối và căng thẳng.

Trầm mặc một lúc, An Nhiễm nói tiếp, “Thiệu Xuyên, anh nhớ đừng phụ lòng em. Vì anh em đã tự bỏ tất cả mọi thứ, luôn sát cánh bên anh dù có khó khăn đến mấy, anh từng hứa với em, sẽ cho em một tương lai hạnh phúc, anh..... anh không được thất hứa.”

Trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên dấy lên vài phần hồ thẹn với cô.

Anh trấn tĩnh lại bản thân, An Nhiễm mới là cô gái đáng để mình yêu, Hồ Tinh, cô ta chỉ là công cụ mà thôi.

Nắm chặt tay An Nhiễm, Kỳ Thiệu Xuyên đã hạ quyết định trong lòng.

Khó khăn biết bao mới sở hữu được những thứ hiện tại, An Nhiễm tuyệt đối không cho phép có người phá hoại. Giấu giếm Kỳ Thiệu Xuyên, sáng sớm hôm sau, cô đã vác mặt đến biệt thự.

Vẫn như mọi khi, mỗi lần thức dậy, Hồ Tinh rất thích ngồi trước cửa sổ kiểu Pháp này, một mình ngẩn ngơ. Thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, ngả người trên xích đu phơi nắng, bây giờ đã là sở thích lớn nhất của cô.

An Nhiễm lên nhà, giày cao gót của cô ta dẫm lên trên sàn gỗ nhà phát ra âm thanh cộc cộc giòn tan. Hồ Tinh nghe thấy tiếng động, nhưng cô không có một chút phản ứng gì, đối với Hồ Tinh, mọi chuyện bây giờ đều không dính dáng đến mình nữa.

Thấy Hồ Tinh không động đậy, An Nhiễm hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay khoanh lại trước ngực, nói với giọng âm dương quái khí: “Nhìn cô bây giờ thật là thoải mái nhàn hạ đến nhàm chán, sống ở đây, ăn gì có đây, làm gì đều có người hầu, cuộc sống thật là vừa ý.”

Hai tay của Hồ Tinh đang đặt trên bụng đang nhô cao, nghe thấy câu nói chế nhạo này, cô vẫn không có mấy may động tĩnh gì.

Điều này khiến An Nhiễm có chút bức bối, cảm giác diễn kịch một mình này, không sung sướng chút nào.

Cô nghiêng răng, bước thêm vài bước tới gần Hồ Tinh, nói to: “Cô thì đang hưởng thụ ở đây, còn ba cô đang chịu điều tra trong tù giam, con gái như cô, quả thật là vô tâm”

Hiển nhiên, câu nói này của An Nhiễm đã khiến hai tay Hồ Tinh run rẩy rất mạnh, dù cô vẫn nhắm mắt lại, nhưng An Nhiễm vẫn cảm thấy được sự phấp phồng của cô ta.

An Nhiễm cười khê, trên mặt vô cùng đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

An Nhiễm “xuyết chó bụi rậm”, nói: “E rằng cô vẫn còn chưa biết đúng không, công ty của bố cô tháng trước đã phá sản, báo chí và thời sự đều đã đăng bài, nói công ty chú Hồ bị nghi ngờ làm sổ sách giả để trốn thuế, nếu tính như vậy, chú Hồ bây giờ đã ở trong tù giam cũng phải hơn nửa tháng rồi.”

Hồ Tinh dùng lực nắm chặt tay, đến mức móng tay đã cắm sâu vào thịt. Cô đứng bật dậy, nhìn vào An Nhiễm với ánh mắt phẫn nộ, nhưng vẫn chưa mở miệng nói gì.

An Nhiễm quay lưng bước đến cửa sổ, dừng dừng kể tiếp câu chuyện.

“Tôi thật sự cảm thấy bị ai thay cho chú Hồ, sao lại để ra đứa con gái như cô, nếu không phải cô sống chết chỉ muốn lấy Kỳ Thiệu Xuyên, có thể chú Hồ cũng không gặp phải kết cục tệ thảm như hôm nay.”

Có mùi máu tanh đang xộc lên từ ngực của Hồ Tinh, đôi chân cô không ngừng run rẩy.

Không, không phải thế. Kỳ Thiệu Xuyên đã hứa hẹn, chỉ cần cô ta ngoan ngoãn phối hợp sinh con, bố cô sẽ chắc chắn không xảy ra chuyện gì.

Hồ Tinh chỉ thấy trong bụng có chút nhói đau. Sau lưng cũng toát mồ hôi ra. Mang thai hơn bảy tháng, nếu nói là Hồ Tinh không có tình cảm gì với đứa bé này, chắc chắn là không thể. Hồ Tinh bắt đầu sốt ruột, lo lắng đứa con chưa sinh của mình.

Cô trừng trừng nhìn An Nhiễm, dùng sức cắn răng.

Nhưng khi nhìn thấy đáng vẻ khốn đốn của Hồ Tinh. An Nhiễm có cảm giác vui mừng như đã giành được chiến thắng cuộc chiến.

Cô tiếp tục thêm mắm thêm muối nói: “Kỳ thực, tôi vẫn khuyên nhủ Kỳ Thiệu Xuyên, việc mà tôi ngã xuống từ cậu thang, không thể hoàn toàn trách cô được, nhưng anh ta không nghe.”

Nói một hồi, mùi tanh trong miệng của Hồ Tinh càng đậm đặc. Cô đâu phải là đồ ngu, làm sao có thể không hiểu được ẩn ý trong lời của An Nhiễm.

Có thể đây là lần đầu tiên Hồ Tinh mở miệng gần nửa năm nay.

Giọng cô khàn khàn, lúc mở miệng nói, mùi máu tanh đi theo cổ họng ập lên.

“Ý của cô là, tất cả chuyện này, đều do anh ta làm?”

An Nhiễm không trả lời thẳng câu hỏi của Hồ Tinh, nhưng chính sự nể hà của cô lại là đáp án cho lời nghi vấn của Hồ Tinh.

An Nhiễm bước tới cửa sổ, mở hết cỡ, trong chớp mắt, gió lạnh giá buốt đã thổi mạnh vào phòng, cô đứng đứng nói: “Hồ Tinh, nếu tôi là cô, dứt khoát tôi sẽ nhảy xuống từ đây cho xong, cô sống trên đời này bây giờ còn ý nghĩ gì nữa đây, nếu không phải vì cô, có lẽ chú Hồ đã có một tuổi dưỡng già yên bình và hạnh phúc rồi.”

Kỳ Thiệu xuyên đang ngồi trong phòng, anh đã bồn chồn không yên cả ngày nay.

Cuộc họp đang thảo luận về dự án đầu tư mới trong năm tiếp theo của công ty, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên không có cách nào để tập trung tư duy vào.

Nhịp tim của Kỳ Thiệu Xuyên đập thình thịch, anh luôn linh cảm hôm nay sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng, tình hình thế này trước đây anh chưa bao giờ gặp phải.

Bỗng nhiên Kỳ Thiệu Xuyên đứng bật dậy, trầm giọng nói: “Cuộc họp hôm nay tạm thời kết thúc tại đây.”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Kỳ Thiệu Xuyên hùng hổ ra khỏi phòng họp.

Ra khỏi công ty, anh liền lái xe sang biệt thự. Ngay cả Kỳ Thiệu xuyên cũng không biết vì sao mình phải đến đây, mọi việc cứ thế diễn ra như kịch bản trời sắp đặt.

Bước lên cậu thang, chưa tới gần phòng, Kỳ Thiệu Xuyên đã nghe thấy tiếng nói của An Nhiễm.

Tiếng cười đắc ý của cô vang vọng, An Nhiễm nhìn vào Hồ Tinh, nghênh ngang tự đắc nói: “À, đúng rồi, có một chuyện, tôi quên mất nói với cậu, cô không phải thấy tò mò tại sao Thiệu Xuyên lại yêu tôi hay sao, nhìn kết cục của cô bây giờ, tôi không lo nói cho cô biết sự thật.”

Đôi mắt Hồ Tinh hằn lên vài tia máu, nghiêng răng nhìn An Nhiễm.

“Trước tiên phải cảm ơn cô một lòng một dạ đối xử tốt với tôi, kể cho tôi biết tất cả câu chuyện giữa cô và Thiệu Xuyên. Anh ta luôn nghĩ rằng, hồi anh mắc chứng tự kỷ, người ở bên cạnh chăm sóc anh là tôi. Cho nên, cô đừng mơ mộng hão huyền nữa, đời này, Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không bao giờ yêu người khác nữa, kể ra thì, tôi thật sự phải thật lòng cảm ơn cô, Hồ Tinh ạ.”

Một ngụm máu rỉ ra từ khóe miệng Hồ Tinh, bỗng nhiên cô cười.

Cô nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ, đột nhiên cô thấy rằng đề nghị lúc này của An Nhiễm cũng không tồi.

Nếu mà.... ..

Thật sự nhảy từ đây xuống, chẳng phải mọi chuyện đều kết thúc một cách dứt khoát hay sao.

“HUYCH”, tiếng động này đã truyền vào tai của Kỳ Thiệu Xuyên, khi anh đẩy cửa ra, chỉ nhìn thấy một mình An Nhiễm đứng ở bên cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài nhếch môi cười... .

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

“Hồ Tinh...” Kỳ Thiệu Xuyên gần như gào lên, nhưng mọi việc đều đã không kịp. Hồ Tinh đã nằm sõng soài trước cổng biệt thự.

Đồng tử của Kỳ Thiệu Xuyên không ngừng thu nhỏ, hung tợn trừng mắt nhìn An Nhiễm một cái liền vội vàng chạy xuống dưới.

Trong mắt An Nhiễm lộ ra một tia hoảng sợ, cô thật sự không thể ngờ tới, Kỳ Thiệu Xuyên lại đột nhiên xuất hiện trong căn biệt thự này.

“Rất cực anh ta có nghe thấy cuộc nói chuyện mình với Hồ Tinh hay không?” An Nhiễm tự trách một câu ở trong lòng, do dự một lúc, vẫn quyết định đi theo Kỳ Thiệu Xuyên.

Cô ta muốn biết, Kỳ Thiệu Xuyên có nghe thấy cái gì chưa.

Kỳ Thiệu Xuyên chạy xuống biệt thự, cảnh tượng trong mắt anh ta là Hồ Tinh đang nằm im lìm trong vũng máu, thân hình mỏng manh đó khiến Kỳ Thiệu Xuyên chói mắt.

Con đầu gối không ngừng đập tới, mãnh liệt kích thích con tim của Kỳ Thiệu Xuyên, tựa như có thứ gì đó sắp nổ tung ra ngoài.

Anh nhìn vào người con gái đang nằm phía trước đó, bất chấp mọi thứ chạy nhanh đến đó.

Nói chung, từ độ cao như vậy mà nhảy xuống chắc chắn đứa bé trong bụng sẽ không thể giữ được rồi, thậm chí ngay cả bản thân Hồ Tinh, cũng có nguy cơ bị thương nặng hoặc tử vong.

Kỳ Thiệu Xuyên ôm lấy Hồ Tinh vào trong ngực, cảm nhận được thân hình mỏng manh của cô ta đang máu vậy khắp người, sự đau lòng đang lan tỏa trong lòng anh.

Anh ta không kiểm tra xem Hồ Tinh có chết hay không, vì anh ta tin rằng, Hồ Tinh chắc chắn sẽ không kết thúc như vậy, không lâu xe cứu hộ đã đến.

Kỳ Thiệu Xuyên ở bên cạnh Hồ Tinh từ đầu đến cuối, An Nhiễm không dám nói một lời nào ở thời khắc này, và cô cũng không dám gây phiền nhiễu gì cho anh ta.

An Nhiễm chốc chốc liếc mắt lên nhìn Kỳ Thiệu Xuyên, sắc mặt anh ta u ám tối tăm, trên người đang phát ra nộ khí khiến người lạ không dám tùy tiện tiếp cận.

Trong lòng An Nhiễm pháp phùng, cô không dám khẳng định Kỳ Thiệu Xuyên đã không nghe thấy những lời nói của cô nói với Hồ Tinh.

An Nhiễm thật sự thấy hoảng sợ khi nhìn thấy sắc mặt anh ta, hai tay chấp khít lại, không ngừng giằng kéo cổ tay áo, hoang mang lo sợ, nhưng An Nhiễm không dám mở miệng trước, làm Kỳ Thiệu Xuyên không vui.

Hồ Tinh đã được đưa vào phòng cấp cứu, Kỳ Thiệu Xuyên mím chặt môi, nhìn chăm chú vào cửa phòng cấp cứu.

Thời gian cấp cứu dài đằng đặc, Kỳ Thiệu Xuyên ngồi trên ghế chờ ngoài hành lang, hai tay ôm đầu, bề mặt hằn lên vẻ đau khổ.

“Trước tiên phải cảm ơn cô một lòng một dạ đối xử tốt với tôi, kể cho tôi biết tất cả câu chuyện giữa cô và Thiệu Xuyên. Anh ta luôn nghĩ rằng, hồi anh mắc chứng tự kỷ, người ở bên cạnh chăm sóc anh là tôi. Cho nên, cô đừng mơ mộng hão huyền nữa, đời này, Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không bao giờ yêu người khác nữa, kể ra thì, tôi thật sự phải thật lòng cảm ơn cô, Hồ Tinh ạ.”

Trong đầu Kỳ Thiệu Xuyên không ngừng vang lên lời nói của An Nhiễm với Hồ Tinh mà anh nghe thấy ở biệt thự. Hóa ra, khi anh buồn đau, khi không có ai thấu hiểu, người luôn ở bên cạnh chăm sóc anh chính là Hồ Tinh, chính là người vợ hiện tại của mình. Nhưng còn bản thân anh thì sao? Anh đã đối xử với cô như nào trong hai năm nay đây!?

Tùy tiện sỉ nhục cô, ôm ấp ân ái với An Nhiễm trước mặt Hồ Tinh, dùng canh bóng làm cô bị thương khi đang mang cốt nhục của hai người, thậm chí, vì An Nhiễm mà anh đã từng muốn giết cô, và việc đẩy bỏ cô vào tù...

Hai tay Kỳ Thiệu Xuyên nắm chặt, không ngừng đập vào đầu mình tựa hồ như đang đâm vào bao cát. An Nhiễm đứng cạnh, chứng kiến được tất cả, sự bất an xen lẫn hoảng sợ đang dâng lên trong ánh mắt cô.

Thời gian cấp cứu dài đằng đẵng, trái tim Kỳ Thiệu Xuyên càng lúc càng thấy nặng nề, anh mím môi thật chặt không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đột nhiên, anh ta đứng dậy. Đi thẳng tới trước mặt An Nhiễm, ngón tay thon dài đã nắm chặt cổ cô ta, khác với vẻ dịu dàng hàng ngày. Trên người Kỳ Thiệu Xuyên đang ngập tràn nộ khí.

Người An Nhiễm run rẩy, cô ta chưa bao giờ từng nhìn thấy một Kỳ Thiệu Xuyên đáng sợ như vậy. “Thiệu Xuyên, anh... anh sao rồi?” An Nhiễm hoảng loạn, giọng nói toát ra một tia sợ hãi.

“Vậy mà cô dám lừa tôi.” Giọng nói lạnh giá của Kỳ Thiệu Xuyên phát ra từ miệng, ngập tràn hàn khí, khiến con tim An Nhiễm co lại không thể tự chủ.

Anh ấy biết rồi, anh biết hết tất cả mọi chuyện rồi. Trong lòng An Nhiễm lảo đảo, không ngừng run sợ, hạ ý thức muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng, Kỳ Thiệu Xuyên tóm lấy cổ áo của cô ta, động tác thô bạo, hoàn toàn không giống với cử chỉ một đàn ông nên đối xử với một người đàn bà.

“Thiệu Xuyên, anh, anh hiểu nhầm rồi.” An Nhiễm vẫn cố gắng cự cãi. Nhưng tiếp theo, điểm rơi của bàn tay Kỳ Thiệu Xuyên là mặt cô.

“BÓP”. Kỳ Thiệu Xuyên tát xong liền lập tức rời tay như vừa động chạm thứ gì đó thật kinh tởm, lạnh giọng nói: “An Nhiễm, người đàn bà độc ác này. Bây giờ tôi nhìn thấy mặt mũi của cô thật sự khiến tôi buồn nôn.”

Gò má bên trái của An Nhiễm đỏ sừng lên nhanh chóng, có thể biết rằng, cú bạt tai này của Kỳ Thiệu Xuyên dành cho cô ta, dùng bao nhiêu sức lực.

Một tay ôm mặt, An Nhiễm không ngờ, Kỳ Thiệu Xuyên đã động tay trong bệnh viện.

Tuy cô chiếm đoạt thay thế An Nhiễm, lừa dối Kỳ Thiệu Xuyên, nhưng, hai năm nay cô ta cũng luôn sát cánh ở bên cạnh Kỳ Thiệu Xuyên, không có công lớn nhưng cũng có khổ lao, anh ta dựa vào cái gì dám đối xử với cô như vậy, vì người đàn bà hạ tiện ấy sao.

An Nhiễm tự hỏi bản thân, tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào thịt nhưng như không có cảm giác gì.

Ánh mắt khinh thường của Kỳ Thiệu Xuyên đã đâm sâu vào trái tim An Nhiễm. Tuy trước đây cô cố tình thay thế Hồ Tĩnh có phần lớn nguyên nhân là vì tài lực của nhà họ Kỳ. Nhưng, không thể phủ nhận, gương mặt anh tuấn và sự ưu tú đa tài của Kỳ Thiệu Xuyên đã cuốn hút An Nhiễm.

“Thiệu Xuyên, anh thật sự nhẫn tâm như thế sao?” khóe môi của An Nhiễm động lại một chút khổ sở, nước mắt chảy xuống không thể kiềm chế.

Kỳ Thiệu Xuyên mím môi lại, không nói một lời, bây giờ anh không muốn nhìn thấy gương mặt xấu xa của An Nhiễm.

Cứ nghĩ đến việc anh đã ngủ với người đàn bà này hai năm trời, trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên không thể thoải mái.

“Muốn trách thì cứ trách trước đây cô lừa dối tôi, bây giờ cô còn gây tổn hại đến tính mạng Hồ Tĩnh, cô thật sự đáng chết.” Kỳ Thiệu Xuyên hung tợn nói, trong mắt toát lên tia lửa, chỉ hận không được xé An Nhiễm thành từng mảnh.

Nếu không phải Kỳ Thiệu Xuyên đang lo ngại chỗ này là bệnh viện, Hồ Tĩnh đang nằm trong phòng cấp cứu, anh đã sớm muốn xông đến bóp chết người đàn bà này rồi.

“Cút đi cho tôi, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cô, và tôi tin là khi tiểu Tĩnh tỉnh dậy cũng không muốn nhìn thấy người đàn bà độc ác như cô đâu.”

Kỳ Thiệu Xuyên nói với An Nhiễm, giọng nói lạnh lẽo, không có một chút tình cảm.

Đồng tử của An Nhiễm co lại vài phân, giọng nói mang theo một chút khó tin, “Chẳng lẽ chỉ vì Hồ Tĩnh hai năm ở bên anh, cho nên anh đã không cần lưu tâm đến tình cảm em dành cho anh suốt hai năm nay hay sao?”

An Nhiễm bắt đầu gào thét một cách điên cuồng, dù sao Kỳ Thiệu Xuyên đã biết hết tất cả rồi, cô ta cũng không cần giả vờ giả vịt đóng vai cô gái dịu dàng hiền lành nữa.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Kỳ Thiệu Xuyên nhủ mảy mò về không vui, trong mắt lóe lên một tia bức bối. Bây giờ anh ta không có tâm trạng gì để đếm xỉa với đàn bà này. Nhưng cô này có vẻ không biết điều.

“Cô mà dám nói thêm một câu nữa, gây phiền nhiễu đến việc cấp cứu Hồ Tĩnh, tôi lập tức để cô đền mạng cho đứa con của Hồ Tĩnh.”

Kỳ Thiệu Xuyên lạnh lùng nói. Trong mắt không có chút tình cảm, ánh mắt dành cho An Nhiễm, như đang nhìn một người chết.

Khỏe môi An Nhiễm lộ ra nụ cười mỉa mai. Câu nói này quá quen thuộc, chỉ cách đây không lâu, Hồ Tĩnh mới là người phải gánh chịu, nhưng bây giờ có vẻ đã đổi vai.

Ngón tay trắng thon dài của Kỳ Thiệu Xuyên mò lên bóp vào cổ An Nhiễm, sức lực trên tay tăng dần dần.

Chiếc cổ mỏng manh trắng mịn của An Nhiễm chịu khổ không thấu dưới ngón tay khỏe chắc của Kỳ Thiệu Xuyên. Biểu cảm trên mặt trở nên đau khổ, cảm giác ngứa thở dần dần ủa lên não An Nhiễm, chiếm đoạt ý thức của cô ta.

Chẳng lẽ tôi phải chết ở đây hay sao? An Nhiễm chậm rãi nhắm mắt lại. Không được! Tôi không được chết, tôi còn chưa nhìn thấy con đàn bà kia chết trước sao tôi có thể chết.

An Nhiễm giương mắt to ra, hần lên một ánh xanh bên trong, cô ta liều lĩnh đập mạnh bàn tay của Kỳ Thiệu Xuyên, dùng sức cố gắng bẻ ngón tay đó ra, không ngừng quần quai.

Lông mày Kỳ Thiệu Xuyên nheo lại, “HUYCH.....” một tiếng động thất lớn.

Thân thể An Nhiễm như chiếc điều bay đứt dây, ngã sòng soài trên mặt đất, trên trán không cẩn thận đập vào tường, bị trầy rom róm máu.

Kỳ Thiệu Xuyên lạnh lùng nhìn, không có một chút thần tình trên mặt, dịch chuyển ánh mắt từ trên người Hồ Tĩnh ra chỗ khác.

Kỳ Thiệu Xuyên thật sự không muốn nhìn thấy người đàn bà này nữa. “Còn không mau cút đi.”

Lời nói cay gắt, như băng trong mùa đông.

An Nhiễm một tay ôm trán, một tay ôm cổ. Dáng vẻ bây giờ của cô, trông thật sự khôn đốn.

Đứng im chờ Kỳ Thiệu Xuyên mấy giây, An Nhiễm mới đi tập tễnh ra khỏi bệnh viện.

Hành lang bỗng nhiên trầm lặng, chỉ có một hình bóng hiu quạnh đang ngồi chờ ở đó.

Kỳ Thiệu Xuyên rất thất thỏm, hổ thẹn, lo lắng, xen lẫn một sợ hãi không tên đang chen lấn trong lòng, anh cảm thấy ai đó đang bóp con tim mình.

Ngồi chờ hơn ba tiếng đồng hồ, cuối cùng phòng cấp cứu đã có người bước ra ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Kỳ Thiệu Xuyên gần như chạy xô tới, một tay túm lấy vạt áo của bác sỹ.

“Bác sỹ, cô ấy sao rồi?” giọng nói của Kỳ Thiệu Xuyên mang theo một chút run rẩy và hốt hoảng.

“Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, chỉ tiếc là đứa bé.....”

Lời còn lại bác sỹ không tiếp tục nói hết, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên cũng đã phỏng đoán được, từ trên độ cao như thế mà nhảy xuống, làm sao giữ lại được đứa bé.

Nhưng dù sao tính mạng tiểu Tĩnh cũng giữ được, ít nhất còn có chút an ủi này, khỏe miệng Kỳ Thiệu Xuyên mới hần lên một chút nụ cười.

“Thế tôi có thể đi vào thăm cô ấy không?” Kỳ Thiệu Xuyên thả lỏng, buông tay trên áo của bác sỹ ra, cẩn thận hỏi sang bác sỹ.

“Bây giờ bệnh nhân chưa tỉnh, tốt nhất đừng làm ảnh hưởng đến cô ấy.” Trên mặt bác sỹ thoáng qua một chút không tự nhiên, nếu nhìn kỹ lại, chắc sẽ phát hiện có chút run rẩy.

Hồ Tĩnh từ phòng cấp cứu chuyển đến phòng điều dưỡng cao cấp, Kỳ Thiệu Xuyên đứng xa nhìn vào, mặt cô vẫn trắng bệch, tiêu tụy.

Nhìn không giống một người đang sống, như đã chết.

Trái tim Kỳ Thiệu Xuyên nhói đau vô cớ, lấy tiểu Tĩnh hai năm rồi, nhưng anh ta đã làm gì với cô đây?

Kỳ Thiệu Xuyên vẫn mơ hồ nhớ được, tiểu Tĩnh trước đây là một cô gái đáng yêu, tràn ngập thanh xuân, nhưng chính tay anh ta đã ép cô ta trở thành bộ dạng bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Kỳ Thiệu Xuyên buồn bã đập đầu mình, từ bên ngoài phòng bệnh nhìn vào, Hồ Tinh vẫn hôn mê bất tỉnh. Đôi mắt của Kỳ Thiệu Xuyên ngập tràn đau khổ. Một lúc sau, Kỳ Thiệu Xuyên nhận được điện thoại từ công ty: “Tổng tài, hôm nay sau khi ngài ra khỏi văn phòng, những người trong hội đồng quản trị có vẻ không được hài lòng, ở đây đã rất ồn ào.”

Đôi mắt Kỳ Thiệu Xuyên ánh lên một tia lạnh lẽo, mấy lão già kia lại không an phận rồi.

“Tôi biết rồi, đợi tôi về công ty rồi xử lý.” Lời nói lạnh lẽo tựa như có thể đóng băng người ta.

“Tổng tài... tổng tài...” tút... tút... tút...

Kỳ Thiệu Xuyên không đợi người đó nói xong đã vội cúp máy. Để lại điện thoại vào túi áo, hiện tại, anh không còn bất cứ tâm trạng nào để nghĩ đến việc quản lý công ty. Hồ Tinh vừa mới thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, và cô còn vừa sảy thai.

Kỳ Thiệu Xuyên bây giờ chỉ muốn bên cạnh Hồ Tinh, bù đắp những sai lầm mà anh đã gây ra. Có lẽ là vì biết Hồ Tinh không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa nên thời gian đối với anh trôi qua khá nhanh, chớp mắt đã đến buổi chiều.

Hồ Tinh tỉnh dậy, cảnh tượng hiện ra trước mắt cô là khuôn mặt mệt mỏi của Kỳ Thiệu Xuyên, dù mệt mỏi, nhưng sự anh tuấn và phong độ vẫn không mất đi. Vẻ lạnh lùng trước đây của Kỳ Thiệu Xuyên đã không còn, hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt phảng phất nỗi đau lòng.

“Tiểu Tinh, em dậy rồi à?” Vẻ mặt của Kỳ Thiệu Xuyên như được tô thêm một chút sắc màu, đồng tử hiện rõ nét vui mừng.

Hồ Tinh hơi nheo mắt, thật sự không dám tin có một ngày Kỳ Thiệu Xuyên lại đối xử nhẹ nhàng, dịu dàng với mình như vậy.

“Đứa bé thế nào rồi?” Lời nói khô sở được phát ra khàn khàn từ một cổ họng đã lâu chưa chạm vào một ly nước nào. Cô cảm thấy cuống họng khô rát.

Như một thói quen, Hồ Tinh đặt tay lên bụng, nhưng nơi đó đã không còn nhô lên nữa.

Không cần Kỳ Thiệu Xuyên nói thêm, Hồ Tinh biết mình đã mất con rồi. Cô hối hận khi đã nhảy từ lầu xuống, nhưng mọi chuyện đã rồi, không thể làm lại.

“Tiểu Tinh, đây, uống chút nước đi.” Kỳ Thiệu Xuyên không biết đã cầm cốc nước từ khi nào, cẩn thận tỉ mỉ đỡ Hồ Tinh ngồi dậy.

Cơ thể cô rất mong manh, cân nặng cũng nhẹ, tuy dùng tay đỡ lên nhưng Kỳ Thiệu Xuyên như không mất chút sức nào.

Giọng Kỳ Thiệu Xuyên ôn nhu như đang dỗ dành trẻ con.

Đôi mắt Hồ Tinh ánh lên một tia kinh ngạc, đáng vẻ này của Kỳ Thiệu Xuyên, từ trước đến giờ cô chưa từng thấy.

Nước ấm chảy qua họng, Hồ Tinh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hai người đều không nói gì, không khí trong phòng bỗng trở nên ngưng đọng, lắng xuống.

Cuối cùng Hồ Tinh cũng mở miệng: “Anh không cần thiết phải như vậy.”

Kỳ Thiệu Xuyên ngẩn người, tay nắm chặt cốc nước. “tiểu Tinh, anh...” lời nói của Kỳ Thiệu Xuyên đã tới cuống họng nhưng không thể nào phát ra.

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh cảm thấy nói một câu lại khó khăn như vậy.

“Anh không phải nói gì, Kỳ Thiệu Xuyên, nếu anh cảm thấy tội lỗi hồ thẹn vì đứa con hay là vì làm cho bố tôi phải ngồi tù, thì anh hoàn toàn không cần.” Mặt Hồ Tinh cứng cỏi nhìn chằm chằm vào Kỳ Thiệu Xuyên.

Con tim Kỳ Thiệu Xuyên nhói đau, lời nói của Hồ Tinh không khác gì đang oán trách anh, thậm chí cô rất hận anh.

Nỗi đau đớn như cuộn trào trong cơ thể anh, Kỳ Thiệu Xuyên có nỗi thống khổ nhưng không thể nói thành lời.

“Kỳ Thiệu Xuyên chúng ta ly hôn đi.” Hồ Tinh chậm rãi nhắm mắt lại, giọng nói phảng phất sự bất lực.

Cuộc hôn nhân cô từng khát khao mong chờ và đã mệt mỏi khổ sở kiên trì hai năm, cuối cùng cũng phải kết thúc rồi hay sao?

Hồ Tinh không biết giờ đây trong lòng cô đang nghĩ gì nữa, có lẽ vì vẫn còn tình cảm với Kỳ Thiệu Xuyên, dù sao, tình yêu bao lâu nay, đâu phải nói hết

là sẽ hết được.

Nhưng, cô đã mệt rồi, không thể chịu đựng thêm sự giày vò nữa. Vất vả, kiên trì hơn hai năm, thương tích đầy mình, hại người hại kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Ly hôn!?” Con tim Kỳ Thiệu Xuyên như bị vật nặng gì đó dùng sức hung tợn tông mạnh một cái, có thứ gì đó sắp chạy thoát ra khỏi cơ thể anh.

Trước đây chính anh ta là người ra đề nghị ly hôn, nhưng bây giờ nghe Hồ Tinh đích thân nói ra câu này, Kỳ Thiệu Xuyên khó chịu vô cùng.

Không đợi Kỳ Thiệu Xuyên nói gì, Hồ Tinh tiếp tục: “Kỳ Thiệu Xuyên, hai năm nay, anh mệt, tôi cũng mệt, tôi vốn dĩ cho rằng tôi có thể dùng tình yêu của tôi để giành lấy anh quay lại, cho rằng chỉ cần cứ kiên trì như vậy, chúng ta sẽ có một ngày được hạnh phúc bên nhau, nhưng tôi sai rồi, tôi sai triệt để.”

“Thời gian hai năm nay khiến tôi thương tích đầy người, không chút tròn vẹn, tôi để cho người nhà của tôi phải trả giá vì sự ngoan cố của tôi, tôi quyết định rút lui khỏi cuộc hôn nhân này, chúc anh với An Nhiễm hạnh phúc.”

Hồ Tinh đứng dưng mở miệng nói, nhưng chỉ có bản thân cô mới biết được tâm trạng bây giờ của cô ta đau nhức như nào.

Giấu đi nỗi buồn trong đáy mắt, Hồ Tinh vừa mới tỉnh dậy nên rất mệt yếu.

Kỳ Thiệu Xuyên một tay nắm lấy cổ tay Hồ Tinh, nhìn vào ánh mắt kiên quyết của cô, Kỳ Thiệu Xuyên đột dưng lại không biết nên nói ra những lời nào mới có thể giữ cô ta ở lại.

Chuyện quá khứ trong trí nhớ như một bộ phim đang chiếu lại, từng hình ảnh một hiện ra trong đầu Kỳ Thiệu Xuyên.

Thật sự như Hồ Tinh đã nói, hai năm nay, người bị thương luôn là cô, chính tay anh làm hao tổn hết tình yêu thương và lòng quyết tâm của Hồ Tinh.

Kỳ Thiệu Xuyên đột nhiên buông tay, sự bất khoan, buồn bã toát lên trong mắt, trong đó xen lẫn tình cảm của Kỳ Thiệu xuyên bây giờ chỉ dành cho Hồ Tinh, nhưng Hồ Tinh vẫn đang cúi đầu xuống, không hề để ý.

Hồ Tinh có chút hồi hộp, Kỳ Thiệu Xuyên lần này không lập tức đồng ý, khiến cô cảm thấy có chút bất an.

Chẳng phải anh luôn muốn ly hôn với cô để cưới An Nhiễm sao? Bây giờ nhà họ Hồ “sụp” rồi, ngay cả đứa con duy nhất của họ cũng mất rồi, tại sao Kỳ Thiệu Xuyên vẫn đang do dự?

Chẳng lẽ anh ta vẫn muốn giày vò tra tấn mình hay sao? Hồ Tinh nghĩ ngợi.

Rất lâu, âm thanh Kỳ Thiệu Xuyên mới truyền đến tai, “Được.” Một chữ đơn giản, khiến Hồ Tinh được cảm giác vô cùng nhẹ nhõm.

Nhưng trong lòng vẫn thoáng buồn, cô không thể cảm thấy thoải mái, dù sao một tình cảm sâu sắc kiên trì nhiều năm vậy, không phải nói hết là hết.

Hồ Tinh an ủi bản thân, tay ôm lấy ngực, tuy Kỳ Thiệu Xuyên đã làm theo mong muốn của cô, đồng ý ly hôn, nhưng sao cô không có một chút cảm giác vui mừng!?

Hàng lông mày thanh tú nhíu lại, trong lòng Hồ Tinh có một cảm giác khó tả, muốn nằm xuống ngủ liền phát hiện Kỳ Thiệu Xuyên vẫn đang ngồi salon gần đó, ngẩn ngơ.

Hồ Tinh nằm dựa lưng vào tường, khuôn mặt nghiêng nghiêng Kỳ Thiệu Xuyên lọt vào trong mắt cô ta, mái tóc lù xù nhưng không hề làm bớt đi vẻ ngoài ưa nhìn của anh, ngược lại còn làm bật lên một chút ngông cuồng.

Rời ánh mắt, cuối cùng Hồ Tinh cũng đã nằm xuống ngủ, vừa tỉnh dậy không lâu, lại còn mất nhiều máu, cô thật sự đã mệt mỏi.

Đến khi tiếng hô hấp của Hồ Tinh đều dần, Kỳ Thiệu Xuyên mới bước qua, ngồi trên giường bệnh.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt tinh tế của Hồ Tinh, giờ không có một chút màu sắc, đã quá nhợt nhạt, trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên hằn lên nỗi đau xót.

“Nếu đây chính là mong muốn của em, anh sẽ tôn trọng lựa chọn đó.” Kỳ Thiệu Xuyên thì thầm, chính anh đã chưa từng yêu quý cô, chỉ tại anh đã nhận nhầm người, chính anh đã làm tổn thương nặng nề cho một cô gái thiện lương ngây thơ mà một lòng một dạ yêu mình như vậy.

Anh ta còn mong chờ gì nữa đây? Khóe môi Kỳ Thiệu Xuyên trôi qua một tia khổ sở.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng quét qua mặt Hồ Tinh, cảm giác mịn màng, cô gái đang ngủ có vẻ cảm nhận được độ lạnh đến từ ngón tay đó, hơi hơi nhũn mảy.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhẹ nhẹ bấu môi, lại tiếp tục ngủ say.

Khóe miệng Kỳ Thiệu Xuyên hằn lên nụ cười, lấy điện thoại ra, chụp vào dáng vẻ đáng yêu đang bấu môi của Hồ Tinh lại.

Kỳ Thiệu Xuyên bỗng nhiên phát hiện, quen Hồ Tinh nhiều năm, cũng lấy nhau hai năm, trong điện thoại lại không có một tấm ảnh nào là của cô, toàn bộ ảnh đều là An Nhiễm.

Đúng là một chuyện quả thực giễu cợt.

Kỳ Thiệu Xuyên cười khổ sở, ấn vào nút xóa, thanh lý sạch toàn bộ ảnh của An Nhiễm, chỉ để lại duy nhất một tấm ảnh đó.

Anh ta thật sự rất hối hận, đã bỏ lỡ nhiều thứ tốt đẹp như vậy, lẽ ra hạnh phúc của anh đang ở bên cạnh, duỗi tay là với tới, nhưng lại mất đi do sự ngu ngốc của mình.

“Ừm.....” cô gái trong mơ nhẹ nhàng phát ra tiếng động, tiếng đó mang theo một chút đau đớn, khuôn mặt trắng bệch đó đang nhúu lại.

Kỳ Thiệu Xuyên biết, vì tác dụng thuốc tê đang dần hết, cơn đau trên người sẽ dần dần tràn ngập thân kinh, anh cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể vỗ về nhẹ nhàng bờ vai Hồ Tinh.

Động tác dịu dàng êm ái, kèm theo một chút cẩn thận như là sợ làm đau Hồ Tinh, sợ đánh thức người con gái đang ngủ này.

Lông mày đang nheo lại của Hồ Tinh dần dần duỗi ra, khóe môi hình như hiện lên một nét cười, trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên chớp qua một cảm giác kỳ lạ.

Chẳng lẽ có tác dụng? Nhận thức được điều này, tâm trạng căng thẳng của Kỳ Thiệu Xuyên lại trùng xuống, tiếp tục vỗ nhẹ vai Hồ Tinh.

Hai năm nay, ngoài việc trong phòng làm “nhiệm vụ” mỗi lần ra, Kỳ Thiệu Xuyên chưa bao giờ sát mặt với Hồ Tinh như thế này.

“Ba, ba..... đừng, xin đừng.... đừng rời xa con.” Đột nhiên, cô gái đang ngủ sợ hãi run rẩy, trong miệng lẩm bẩm, dáng vẻ như chịu sự đe dọa đáng sợ, nước mắt lăn xuống từ khóe mắt.

Gặp ác mộng sao? Kỳ Thiệu Xuyên nhúu mày, trên mặt phảng phất một chút hoảng loạn.

Anh ta còn chưa bao giờ gặp phải tình trạng này, không biết nên an ủi Hồ Tinh như nào, khi nghe thấy Hồ Tinh đau khổ gọi đến ba cô, Kỳ Thiệu Xuyên cảm giác con tim bị vật nặng tông vào.

Nếu không phải vì anh, bố của Hồ Tinh cũng không vào tù, có lẽ Hồ Tinh cũng không rơi vào tình trạng như bây giờ.

Buồn bã xen lẫn hối hận hằn lên trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên.

Anh hận bản thân mình. Từ trước đến giờ anh ta chưa từng hối hận vì mọi quyết định của mình, nhưng lần này anh sai rồi, sai một cách lệch lạc.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, anh sẽ sẽ đối xử tốt với Hồ Tinh gấp đôi, nhưng, mọi chuyện xảy ra như bát nước đổ đi làm sao lấy lại, chuyện đã qua thì không bao giờ có thể thay đổi.

Kỳ Thiệu Xuyên đã quyết định, ngày đó là chính tay anh làm cho cha Hồ Tinh vào tù, giờ đây vì Hồ Tinh, anh bất chấp mọi cách cũng phải cho ông ấy ra tù, ngón tay xiết chặt, sau đó lại thả lỏng ra, tiếp tục vỗ về dịu dàng sau lưng Hồ Tinh.

“Tiểu Tinh ngoan, không khóc... không khóc...” Kỳ Thiệu Xuyên chưa bao giờ an ủi ai, cũng không biết cách đi dành một người, nên bây giờ có chút bối rối và lúng túng.

Nhưng giọng nói của Kỳ Thiệu Xuyên như có một pháp lực kỳ diệu đối với Hồ Tinh, thấm vào trong tai cô, làm tâm trạng cô dần dần bình phục lại.

Cuối cùng Hồ Tinh không còn run rẩy nữa, miệng cũng dần hết lảm nhảm, sau đó im lặng tiếp tục ngủ say.

Kỳ Thiệu Xuyên thờ phào một hơi, cuối cùng cô cũng được ngủ một giấc bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hồ Tinh ngủ đến lúc 4 giờ chiều, khi cô tỉnh dậy, Kỳ Thiệu Xuyên đã không ở đó. Chắc anh lại đi tìm An Nhiễm rồi, trong mắt cô phảng phất một tia hiu quạnh, nhưng nhanh chóng đã bị đánh tan.

May là tất cả mọi việc bây giờ đều không liên quan đến mình nữa, đợi ký xong giấy thỏa thuận ly hôn, sẽ không còn dính dấp gì với Kỳ Thiệu Xuyên nữa. Anh ta muốn đi với An Nhiễm hay người nào khác đều không liên quan đến mình. Hồ Tinh cúi đầu nhìn vào ga giường trắng tinh trong lòng liền nghĩ.

Tuy biết là vậy nhưng trong lòng Hồ Tinh vẫn không tránh khỏi nhói đau khi nghĩ đến việc sau này mình và Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không còn là gì của nhau.

Xem ra cuộc đời cô thật sự đã rơi vào trong tay của Kỳ Thiệu Xuyên rồi.

Khỏe mới Hồ Tinh thoáng qua một chút khổ sở, một lúc lâu, cô mới rời giường đặt chân xuống đất, ra khỏi bệnh viện.

Bệnh viện này là một trong sản nghiệp dưới tên Kỳ Thiệu Xuyên, tuy Hồ Tinh không biết rõ toàn bộ tài sản của anh ta, nhưng bệnh viện này thì cô vẫn biết.

Bước ra bệnh viện, Hồ Tinh không biết mình nên đi đâu nữa, biệt thự kia chắc chắn cô không về rồi, xảy ra chuyện thế này, cô không muốn dính dáng gì đến Kỳ Thiệu Xuyên nữa.

Còn về nhà thì... khuôn mặt Hồ Tinh có khí mùi lấp lánh, như chớp mắt cái liền có nước rơi xuống, trong lòng phảng phất bị ai.

Bây giờ cô còn có nhà sao? Công ty của nhà cô đã sụp đổ, tài sản trở thành mây khói chỉ trong một đêm, cô lại nghĩ tới cha mình đã vào tù lâu ngày, bây giờ còn chưa có tin tức gì...

Hồ Tinh không dám nghĩ tiếp nữa, cô sợ cha cô ở trong tù sẽ chịu khổ hơn nhiều so với tương tượng của cô.

Hồ Tinh rất muốn cứng lòng căm hận Kỳ Thiệu Xuyên nhưng không biết vì sao, mỗi khi nghĩ tới anh ta, trong lòng Hồ Tinh không tài nào nổi lên hận ý thật sự.

Rõ ràng là chính tay anh ta phá hủy nhà cô, lại còn hại cha cô vào tù, nhưng, tại sao, cô lại không thể hận nổi anh.

Hồ Tinh ôm ngực, nhìn thấy biệt thự nhà họ Hồ giờ đã bị phong tỏa, vô cùng quạnh vắng.

Con đau trên cơ thể vẫn không đủ khiến tâm trạng Hồ Tinh sụp đổ, nhưng điều mà có thể đánh bại cô là con đau đến từ con tim, nhà tan cửa nát, cha cô vào tù, còn lại vợ chồng không đồng tâm, đều khiến Hồ Tinh đau đến mức như không thể thở được.

Nhìn thật lâu, Hồ Tinh mới bước đi, không có nơi nào để đến, cô nghĩ lại, chắc bây giờ chỉ còn có thể nhờ đến Ôn Lan thôi.

Con đau như nước triều đã đập trên người, Hồ Tinh bây giờ không có đồng xu trên người, điện thoại cũng không, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào hai chân của mình để đi tới nhà Ôn Lan.

Không biết đã đi được bao lâu, Hồ Tinh chỉ cảm thấy bàn chân đau nhức khó chịu, đùi cũng như sắp gãy, còn không kể đến vết thương trên người.

Mặc dù thời tiết bây giờ đang dần chuyển mát, nhưng trên người Hồ Tinh bây giờ mồ hôi đầm đìa, ngay cả vết thương đang bó băng cũng bị ngấp ứ.

Sắp rồi, thêm mấy chục bước nữa là đến nhà Ôn Lan rồi. Hồ Tinh không ngừng an ủi khích lệ bản thân.

Thực tế, nhà Ôn Lan đúng là đang cách cô không xa. Nhưng muốn thật sự đến nhà thì đâu chỉ là mấy chục bước?

E là đi thêm mấy trăm bước cũng không chắc đã tới được, huống hồ đôi chân Hồ Tinh giờ đã đau mỏi khó nhấc, đứng vững đến giờ đã là dựa vào ý chí mãnh liệt của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“Tiểu Tình, tỉnh lại đi.....” Hồ Tinh từ từ mở mắt, hình ảnh trần nhà trắng toát đập thẳng vào trong mắt, bên tai như văng vẳng âm thanh quen thuộc.

Cuối cùng mọi thứ xung quanh đã hiện rõ, Hồ Tinh nhìn thấy gương mặt của Ôn Lan, trên mặt cô ấy lộ rõ vẻ sốt ruột, đang vỗ nhẹ mặt của Hồ Tinh.

Cuối cùng cũng thấy Hồ Tinh mở mắt ra, Ôn Lan mới tỏ vẻ vui mừng.

“Ôn Lan, tớ...” Hồ Tinh nhìn lại xung quanh, hiển nhiên đây là nhà của Ôn Lan.

Sao mình mở mắt ra cái là đến đây rồi, trong trí nhớ của cô nhớ rằng lúc ngất xỉu vẫn đang trên đường phố.

Hồ Tinh nhíu mày, trông có vẻ băn khoăn, nhưng dù sao bây giờ cô đã ở nhà Ôn Lan rồi, quá trình đến đây như nào đã không còn quan trọng.

Ôn Lan đưa cho Hồ Tinh một ly nước ấm, đi một chặng đường lâu như thế này, Hồ Tinh sớm đã khát nước vô cùng, nước chảy qua cuống họng, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ít nhất cô đã lấy lại được sức lực để nói chuyện.

Băng gạc trên người cô về đã được thay, Hồ Tinh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với khi nó bị mồ hôi ngấm ướt, nhưng trong lòng thoáng qua một chút nghi hoặc.

Chưa đợi Hồ Tinh hỏi, Ôn Lan đã mở miệng giải thích: “Tôi thấy băng vết thương của cậu bị mồ hôi ngấm ướt hết rồi, liền gọi bác sỹ thay cho cậu, cũng đã khử trùng, đây là mấy hộp thuốc ông ấy để lại cho cậu.”

Hồ Tinh gật đầu, trong lòng cũng không nghĩ ngợi thêm nữa.

“Tiểu Tình, sao cậu lại thành ra thế này?” lời nói của Ôn Lan phảng phất thương xót.

Trong ấn tượng của cô, Hồ Tinh là một cô gái hoạt bát ngây thơ, ai cũng yêu mến.

Nhưng sao bây giờ lại thành đáng vẻ khốn đốn tiêu tụy thế này, không còn một chút sức sống trên người, trầm lặng nhợt nhạt.

“Vội lại tôi cũng nghe nói cô mang bầu rồi mà, sao bây giờ.....?” Ôn Lan nhìn vào bụng phẳng phiu của Hồ Tinh, không nhịn được liền nói ra, nhưng lập tức cô phát hiện tâm trạng đau buồn của Hồ Tinh, Ôn Lan đành vội cầm nín.

“Ôn Lan, tớ sắp ly dị rồi.” Khi Hồ Tinh nói câu này, đáng vẻ bình tĩnh, tựa như người sắp ly dị không phải là cô, mà là người khác.

Trong mắt Ôn Lan ánh lên một tia kinh ngạc, tình cảm của Hồ Tinh dành cho Kỳ Thiệu Xuyên, cô cũng biết, người mà Hồ Tinh yêu nhất vẫn chính là Kỳ Thiệu Xuyên.

Ôn Lan cũng biết rằng, hồi xưa khi hai người kết hôn, Hồ Tinh vui mừng vô cùng, nhưng bây giờ hai từ ly dị này lại do đích thân Hồ Tinh nói ra một cách dửng dưng và bình tĩnh, tuy nhiên cô vẫn nhận thấy được một chút bí ẩn và thất vọng trong đó.

Ôn Lan có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi tiếp, nhưng Hồ Tinh không cho cô ấy cơ hội mở miệng nữa.

“Hai năm nay cuộc sống của tôi không hề tốt, người mà Kỳ Thiệu Xuyên yêu là An Nhiễm, có lẽ hồi xưa tôi không nên kết hôn với Kỳ Thiệu Xuyên.” Giọng nói Hồ Tinh xen lẫn một chút thất vọng và buồn bã.

Nếu không phải tại cô hồi xưa kiên quyết muốn lấy Kỳ Thiệu Xuyên, thì hôm nay, có lẽ cô cũng không phải rơi vào tình trạng khốn khổ thế này, bỏ cô không phải vào tù, sản nghiệp của gia đình cũng sẽ vẫn thịnh vượng, không phải dẫn đến mức nhà tan cửa nát, xét đến cùng, mọi việc bây giờ kỳ thực là do tính cách ngoan cố của cô gây nên.

Bây giờ cô đã tỉnh ngộ, cuối cùng cô cũng quyết định từ bỏ Kỳ Thiệu Xuyên, đây là một cuộc tình không thuộc về cô ta, giờ cũng đã kết thúc.

Ôn Lan lẳng lặng nghe Hồ Tinh kể, thờ phào một hơi: “Trước đây tớ đã không đồng ý cậu với Kỳ Thiệu Xuyên ở bên nhau rồi, người anh ấy yêu luôn là An Nhiễm.” Ôn Lan có chút đau lòng, đáng vẻ bây giờ của Hồ Tinh, không phải là kết quả của việc ngoan cố hay sao.

Hồ Tinh nghe xong liền cười khổ sở, đến tận bây giờ, người biết về bản chất của mọi vấn đề vẫn chỉ có cô và An Nhiễm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tất cả mọi người đều cho rằng người mà Kỳ Thiệu Xuyên yêu là An Nhiễm, ngay cả Kỳ Thiệu Xuyên cũng nghĩ là chính An Nhiễm mới là cô gái ở bên cạnh anh suốt hai năm đó.

“Tiểu Tinh, bây giờ cậu nhận ra rồi cũng tốt, tội gì phải giằng co lẫn nhau như vậy, buông tay sớm, cậu cũng được giải thoát.” Ôn Lan nói. Hồ Tinh biết, Ôn Lan cũng là nghĩ tốt cho mình, nên cũng không nói gì.

Sau khi Kỳ Thiệu Xuyên mang bữa tối về, quay trở lại phòng bệnh, đã không thấy hình bóng của Hồ Tinh, tìm khắp bệnh viện cũng không tìm thấy cô.

Chạy đến quầy lễ tân mới biết, Hồ Tinh đã ra khỏi bệnh viện từ lâu, bỗng nhiên con tim như bị một ai đó bóp chặt, giật đau phát ngất, vô cùng trống rỗng.

Tay ôm ngực, trên mặt phẳng phát đau khổ, cô gái một mực yêu và luôn ở bên cạnh chờ đợi anh đã đi rồi.

Kỳ Thiệu Xuyên đi lang thang trên đường phố không có mục đích, không có ý thức và đầu óc anh trống rỗng, như một cái xác biết đi.

Kỳ Thiệu Xuyên cố gắng nhớ lại những ký ức mấy năm nay anh với Hồ Tinh, nhưng anh phát hiện dù tính cả chuyện vụn vặt có vẻ cũng rất ít ỏi, ít đến mức anh thấy tội nghiệp.

Ngày mới, Hồ Tinh sau khi ăn sáng xong đã thay quần áo, phấn son trang điểm nhẹ cho mình, để có thể che giấu được sự đau thương toát ra từ trong lòng mình.

Nhìn lại khuôn mặt trong gương, vẫn hiện rõ nét tiêu tụy, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng được điều dưỡng mấy ngày nay sắc mặt cũng hồng hào lên một chút, trông có vẻ tinh thần.

Cộng thêm phấn son nhẹ, nếu không nhìn kỹ lại thì không ai để ý đến sức khỏe của cô, Hồ Tinh rất hài lòng với trang phục hôm nay của mình, trong lòng không ngừng khích lệ bản thân.

Trên tay cô đang cầm giấy ly hôn, trên đó Hồ Tinh không kê ra bất cứ một đòi hỏi nào, yêu cầu duy nhất của cô bây giờ là Kỳ Thiệu Xuyên tha cho cô, không giằng co tra tấn cô nữa. Đừng vì cô mà ảnh hưởng đến Hồ gia nữa, đây chính là thứ duy nhất cô bây giờ khẩn cầu. Bây giờ là hơn chín giờ sáng, đang là thời gian đi làm, Hồ Tinh biết Kỳ Thiệu Xuyên chắc chắn đang ở công ty liền quyết định đi qua đó tìm anh ta.

Bên ngoài vẫn chưa biết chuyện Hồ Tinh và Kỳ Thiệu Xuyên ly hôn, nhân viên trong công ty đều biết mặt cô, vì vậy Hồ Tinh đi thẳng vào văn phòng Tổng tài mà không gặp chút chướng ngại nào.

Kỳ Thiệu Xuyên đang nhìn chăm chú vào tài liệu báo cáo trên bàn, thần tình chuyên chú, dù anh không làm gì, chỉ lẳng lặng ngồi đó, nhưng cũng khiến con tim Hồ Tinh rung động.

Đây chính là sự cuốn hút kỳ lạ của Kỳ Thiệu Xuyên, dù anh không làm gì chỉ đứng không thôi cũng đủ để khiến như mọi người và mọi vật chỉ có thể xoay quanh anh.

Hồ Tinh rời ánh mắt khỏi Kỳ Thiệu Xuyên, mấy ngày nay không gặp hình như sắc mặt anh tiêu tụy đi nhiều. Hồ Tinh nhìn qua một lát đã nhận ra sự khác thường của anh, đôi mắt hằn lên tia máu, khuôn mặt mệt mỏi, cô không hiểu tại sao Kỳ Thiệu Xuyên lại biến thành bộ dạng thế này, cuối cùng Hồ Tinh không nghĩ thêm nữa.

Dù anh thế nào đi chăng nữa, từ hôm nay trở đi sẽ không phải chuyện của mình nữa, anh ta sẽ có An Nhiễm chăm sóc.

Hồ Tinh nhắc nhở bản thân, không cho mình mềm lòng.

“Đây, đây là giấy ly hôn, sau khi ký xong, từ giờ trở đi chúng ta không dính dáng gì với nhau nữa, anh cũng có thể lấy An Nhiễm rồi.” Giọng nói Hồ Tinh dừng đọng. Đặt giấy ly hôn trên bàn làm việc của Kỳ Thiệu Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Kỳ Thiệu Xuyên tuy đã biết sớm kết quả, nhưng khi thật sự nghe thấy Hồ Tinh nói sau này không còn quan hệ gì nữa, trái tim anh vẫn như bị vật nặng hung tợn tông vào, tay đang cầm bút dần nắm chặt, như muốn bẻ đôi cái bút này.

“Nghĩ kỹ rồi?” Kỳ Thiệu Xuyên nhẹ nhàng hỏi, giọng nói vẫn mang theo một chút nhẩn nhai và run rẩy, nhưng toàn bộ tâm tư của Hồ Tĩnh bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện của bố cô, không để ý đến sự khác thường giọng nói của anh ta bây giờ.

“Uhm” Vẫn là giọng nói nhạt nhẽo, tựa hồ như tất cả mọi thứ đều không liên quan gì đến mình. Kỳ Thiệu Xuyên rít lấy một hơi, giấu giếm sự mất mát trong sâu đáy mắt, cuối cùng cũng mở bản giấy ly hôn đó ra. Mỗi dòng chữ đều khiến anh ta đau lòng thêm vài phần.

“Không có yêu cầu gì?” Kỳ Thiệu Xuyên nhíu mày hỏi, Hồ Tĩnh không nêu yêu cầu gì trong này.

“Không dám” Khóe môi Hồ toát lên nụ cười khổ sở, ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt sắc bén của Kỳ Thiệu Xuyên, không lộ ra một chút sợ hãi nào.

Tất nhiên là Kỳ Thiệu Xuyên hiểu ẩn ý của Hồ Tĩnh, bấu môi lại, cuối cùng cũng mở miệng: “Em cứ đề ra đi, muốn cái gì anh đều cố gắng thỏa mãn.”

Hồ Tĩnh sững sốt. Theo tính tình của Kỳ Thiệu Xuyên, sẽ có thể vì An Nhiễm mà trả thù với cô, không ngờ, không những không có mà còn bảo cô nói yêu cầu của mình.

Dần dần sự băn khoăn thắc mắc trong mắt cũng bị đánh tan, Hồ Tĩnh cắn môi, mở miệng: “Tôi chỉ muốn bố tôi có thể ra khỏi tù.”

Khi nhắc đến cha cô, giọng nói Hồ Tĩnh có chút ư và run rẩy, mắt đỏ au, tựa như sẽ bật khóc trong giây lát, với Hồ Tĩnh bây giờ, việc làm cô rối lòng nhất chính là bố cô đang ở trong tù.

Hồ Tĩnh tin rằng, trước đây Kỳ Thiệu Xuyên có khả năng khiến bố cô vào tù, ngược lại, anh ta cũng có cách để cứu bố ra ngoài.

Kỳ Thiệu Xuyên dùng bút gỗ nhẹ vào bàn, Hồ Tĩnh hốt hoảng, cô càng ngày càng khó để hiểu người đàn ông này rồi, bảo cô thoải mái nói ra yêu cầu, bây giờ cô nói xong lại không có một chút phản ứng gì, chẳng lẽ anh ta vẫn đang bức việc của An Nhiễm? Hồ Tĩnh suy đoán trong lòng, càng cảm thấy bất an.

“Cầu xin anh.”

Một lúc lâu, Kỳ Thiệu Xuyên vẫn không có bất cứ hồi âm nào, Hồ Tĩnh cắn môi, đôi mắt đầy nét năn nỉ.

“Muốn anh đồng ý cũng được, chỉ cần em đồng ý không ly hôn.” Cuối cùng Kỳ Thiệu Xuyên cũng mở miệng, anh muốn thử lại lần cuối, lần này anh nhất định phải giữ Hồ Tĩnh lại.

Anh sẽ bù đắp toàn bộ sai lầm mà đã phạm phải, nhưng yêu cầu này của Kỳ Thiệu Xuyên trong mắt Hồ Tĩnh lại được hiểu là anh không muốn tha cho cô, anh vẫn muốn tiếp giày vò cô.

Ánh mắt Hồ Tĩnh dần thay đổi, trở nên lạnh băng, giọng nói cũng toát lên sự lạnh lẽo: “Kỳ Thiệu Xuyên, anh làm thế có thấy hay lắm hay sao? Ly hôn xong anh có thể lập tức cưới An Nhiễm, thế này chẳng phải quá vừa ý anh hay sao? Tại sao anh vẫn không chịu tha cho tôi, tiếp tục giày vò tra tấn tôi?”

Kỳ Thiệu Xuyên mím môi, không nói một lời, anh muốn giải thích, nhưng không biết bằng cách nào.

Đúng như sự thật, ngày trước chính anh tin tưởng An Nhiễm mà bạc đãi Hồ Tĩnh, người mà làm tổn thương Hồ Tĩnh suốt hai năm nay cũng là anh, thậm chí vì việc của An Nhiễm mà khiến bố Hồ Tĩnh vào tù.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Sau này anh không như vậy nữa.” ngàn vạn lời nói cuối cùng hóa thành một câu. Nhưng Hồ Tĩnh bây giờ không muốn ở lại.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh yêu tôi không?” Hồ Tĩnh tự dưng nhìn thẳng vào mắt Kỳ Thiệu Xuyên, nói gần từng tiếng.

Đối mặt với ánh nhìn thuần khiết của Hồ Tĩnh, trong lúc này, Kỳ Thiệu Xuyên không biết nên trả lời thế nào, người mà anh yêu chính là cô gái ở bên cạnh chăm sóc anh suốt hai năm lúc anh bị mắc bệnh tự kỷ, cô gái đó chính là Hồ Tĩnh.

Hai năm nay, người kết hôn với anh là Hồ Tĩnh, người chờ đợi anh hồi tâm chuyển ý cũng là Hồ Tĩnh, cuối cùng anh lại đối xử tồi tệ với cô như vậy.

Đôi mắt Kỳ Thiệu Xuyên quét qua một tia đau khổ, chân mày nhíu lại, sự trầm mặc thế này, khiến con tim Hồ Tĩnh như đi vào mùa đông giá băng, lạnh buốt vô cùng.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh biết tôi từng yêu anh thế nào không?” Hồ Tinh đột nhiên mở miệng, tựa như đang kể chuyện cho Kỳ Thiệu Xuyên nghe, cũng giống như đang kể cho mình cô nghe.

“Tôi vốn cho rằng, tôi có thể kiên trì cuộc hôn nhân này, sẽ có một ngày anh sẽ phát hiện được những điều tốt đẹp ở con người tôi.” Khóe môi Hồ Tinh thoáng qua một chút khổ sở.

“Nhưng, tôi phát hiện tôi sai rồi, sai một cách lệch lạc, anh không bao giờ tin tôi, không hề cho tôi cơ hội đi vào lòng anh, thậm chí, anh chỉ tin vào những lời bên ngoài của An Nhiễm, xét tội tôi, tổn thương tôi, tổn thương người nhà của tôi.” Sâu trong đáy mắt của Hồ Tinh chớp qua một tia căm hận khi cô nói ra những lời này, nhưng lập tức biến mất, nhanh đến mức Kỳ Thiệu Xuyên muốn tóm lấy cũng không có cách nào tìm lại nữa.

Trái tim Kỳ Thiệu Xuyên nhói đau, những lời của Hồ Tinh, đối với anh ta bây giờ, không khác gì những mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim.

“Kỳ Thiệu Xuyên, chính anh từng tí một từng tí một làm cho tình yêu của tôi dành cho anh trở thành căm hận...” Hồ Tinh chưa nói hết, Kỳ Thiệu Xuyên đã cắt ngang, “Đủ rồi, anh đừng ý lý hôn.”

Kỳ Thiệu Xuyên mệt mỏi ừ ừ, cuối cùng cũng ký tên vào. “Chuyện của bố em anh sẽ tìm người cứu ông ra ngoài, em yên tâm.”

Hồ Tinh nhìn chằm chằm vào tờ giấy ly hôn, trên đó đã có tên của hai người, cuối cùng cô cũng đã đạt được ước muốn, tự do rồi, không phải chịu giày vò nữa, thậm chí bố cô cũng có thể thoát nạn rồi, nhưng, tại sao, tại sao cô thấy đau lòng khổ sở như vậy?

Hồ Tinh ôm ngực, như bị tắt thở, một lúc lâu, cô mới bình phục.

“Kỳ Thiệu xuyên, anh đúng là một đồ ngốc thật sự.” tiếng hét này như đã dùng hết sức lực của Hồ Tinh

Đôi mắt Kỳ Thiệu Xuyên hằn lên một chút nghi hoặc, anh ta không hiểu, tại sao Hồ Tinh lại nói như vậy. Hồ Tinh bước chân đến cửa, bỗng nhiên quay người lại, “Đúng rồi, An Nhiễm lần trước không hề có bầu, cô ta lừa anh, Kỳ Thiệu Xuyên, anh bị lừa đến mức không hề biết một chút gì.” Hồ Tinh cười.

Lạnh giọng nói xong câu này, mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của Kỳ Thiệu Xuyên, thân nhiên ra khỏi phòng tổng tài.

Một mình Kỳ Thiệu Xuyên sững sờ ngồi trên ghế, hóa ra, anh mới là người bị lừa triệt để, hai năm nay, anh như một đồ chơi bị An Nhiễm nắm trong bàn tay.

Ngón tay siết chặt, ánh mắt Kỳ Thiệu Xuyên lạnh băng, An Nhiễm, cô đúng là một người đàn bà độc ác tột độ, tôi chắc chắn không tha cho cô đâu, chắc chắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

An Nhiễm đang ở chung cư của cô, tự dưng rùng mình, cảm giác sắp có chuyện gì không lành xảy ra.

“Không được, mình phải lập tức rời khỏi chỗ này.” An Nhiễm thì thầm. “Bây giờ Kỳ Thiệu Xuyên đã biết được Hồ Tinh mới là người chăm sóc anh ta hai năm đó, anh sẽ không tha cho mình đâu.”

An Nhiễm hoảng sợ, nghĩ lại chuyện phát sinh ở bệnh viện mấy ngày trước cô liền cảm thấy có một cơn hàn ý lạnh băng từ đầu xuống chân.

Kỳ Thiệu Xuyên là một gã khủng lồ đáng sợ trong thành phố này, thế lực hùng hậu, hơn nữa anh vốn dĩ là một người tàn khốc, tốt nhất vẫn phải nghĩ đến tính mạng.

An Nhiễm không kịp nghĩ đến chuyện thu dọn quần áo, cô vẫn nhớ, Kỳ Thiệu Xuyên trước khi đi có đưa cho cô một thẻ ngân hàng, nhưng để không bị Kỳ Thiệu Xuyên đánh giá mình là một cô gái ham tiền nên chưa bao giờ động chạm đến.

“Bây giờ Kỳ Thiệu Xuyên chắc chắn đang quanh quẩn với việc của Hồ Tinh, bây giờ mình phải chuyển số tiền này luôn.” An Nhiễm vừa nói xong thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng rầm.

“Thưa Tổng tài, cửa đã bị khóa.” Một người áo đen khom lưng uốn gối trước mặt Kỳ Thiệu Xuyên.

Sắc mặt Kỳ Thiệu Xuyên u tối, “Đạp tung nó cho tôi.” Giọng nói lạnh băng, không có một chút tình cảm trong đó, như đá băng mùa đông.

Mấy người áo đen không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Kỳ Thiệu Xuyên, bắt tay xông lên liền, An Nhiễm chỉ nghe thấy tiếng đập rầm rầm phát ra từ cửa.

Trong lòng cô dấy lên một linh cảm không lành, anh ta đến rồi, Kỳ Thiệu Xuyên đã đến đây nhanh như vậy sao.

Nỗi lo sợ phải đối mặt với Thần Chết đang bao trùm lên người An Nhiễm, tựa như đã vây lấy cô ta, cô nhìn trái ngó phải, đều không tìm thấy có chỗ nào cho thể cho mình trốn thoát.

Tiêu rồi. Đây là cụm từ đầu tiên An Nhiễm nghĩ đến, theo bản tính của Kỳ Thiệu Xuyên, chắc chắn sẽ không chần chừ giết cô luôn.

An Nhiễm đi đến cửa sổ, nhìn tòa nhà cao như thế này, trong lòng càng thấy sợ hãi, đây là tầng 6 tòa nhà, người mà ngã xuống không chết cũng phải vỡ mất.

An Nhiễm không có dũng khí nhảy lầu, cô sợ. Bây giờ cô chỉ có thể mong chờ, Kỳ Thiệu Xuyên sẽ tha cho cô vì tình nghĩa hai năm này cô ta đã tận tâm tận tình hầu hạ và chăm sóc anh ta.

Tuy nhiên An Nhiễm biết, cơ hội xảy ra điều đó rất thấp.

Nhưng con người trước khi chấp nhận tử vong, luôn tin rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện, dù chỉ có hy vọng xác suất một trên vạn phần trăm, vẫn không tự chủ lựa chọn.

Cánh cửa cuối cùng cũng sụp đổ sau con đập liên hồi, xung quanh hàng xóm đã có mấy người thò đầu ra ngoài xem, muốn chửi mắng nhưng khi nhìn thấy “đội hình hùng hổ” thế này liền co đầu lại.

Kỳ Thiệu Xuyên bước vào, trên mặt phẳng phát sự chán ghét. Từ khi anh phát hiện được sự thật, đối với An Nhiễm, anh ta thật sự thấy cực kỳ buồn nôn, ngay cả việc đi vào phòng này, đều khiến anh khó chịu toàn thân. Phải biết rằng, trước đây Kỳ Thiệu Xuyên từng vô cùng khao khát được lấy An Nhiễm.

Khi gặp lại An Nhiễm, trên tay cô đang cầm chiếc thẻ ngân hàng của Kỳ Thiệu Xuyên, xung quanh bừa bộn đồ đạc.

Kỳ Thiệu Xuyên chỉ nhìn lướt qua đã biết vừa xảy ra chuyện gì rồi, “Muốn chạy ư?” Kỳ Thiệu Xuyên bước chân đến salon, muốn ngồi xuống, nhưng lại nghĩ tới trước đây anh từng cùng An Nhiễm ở trên này..., dạ dày tự động có cơn buồn nôn ập lên.

Cuối cùng anh cũng không ngồi xuống, khoanh tay trước ngực, mặt cười nhạt nhìn chăm chăm vào An Nhiễm, khiến An Nhiễm cảm thấy có một trận băng hàn ập lên từ bàn chân.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đúng là người đàn bà dối trá. Anh vẫn còn nhớ về mặt mình đưa cái thẻ ngân hàng này cho An Nhiễm, so sánh bây giờ, thật đáng để chế giễu.

“Không.. em không dám” Người An Nhiễm run rẩy, Kỳ Thiệu Xuyên đang mang lại cho cô một cảm giác thật sự đáng sợ.

“An Nhiễm, cô to gan thật.” Kỳ Thiệu Xuyên không như mọi khi, bỗng dưng cao giọng.

An Nhiễm càng run mạnh, lời Kỳ Thiệu Xuyên nói không khác gì một cái gậy đập thẳng vào đầu tâm trí của cô.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Kỳ Thiệu Xuyên như bây giờ, đáng sợ hơn khi anh ta đối xử với Hồ Tĩnh, ít nhất lúc đó, cô còn cảm nhận được sự phần nộ trên người anh ta. Nhưng bây giờ cô hoàn toàn không cảm nhận được, nhưng không đồng nghĩa là Kỳ Thiệu Xuyên không tức giận.

“Em biết em sai rồi.” An Nhiễm quỳ xuống, nước mắt chảy qua gò má nhìn rất đáng thương.

Tiếc là chiều này có vẻ không còn tác dụng gì với Kỳ Thiệu Xuyên nữa, bây giờ Kỳ Thiệu Xuyên chỉ cần nhìn mặt người đàn bà này trong lòng liền muốn xé nát thành từng mảnh, làm sao anh lại có thể mềm lòng được?

Nhéch mép cười, nhìn bộ dạng diễn kịch của An Nhiễm, trong lòng anh chỉ cảm thấy buồn nôn hơn, một lần nữa hỏi bản thân tại sao trước đây lại nghe lời người này làm tổn thương Hồ Tĩnh?

Kỳ Thiệu Xuyên bây giờ càng lúc càng cảm thấy hai năm nay mình sống thật phí đời, đôi mắt anh như bị mù.

“An Nhiễm, chuyện giả mạo Hồ Tĩnh, lừa gạt tôi, cô muốn tính sổ thế nào?” giọng nói trầm cảm của Kỳ Thiệu Xuyên vang lên, dễ nghe vô cùng.

Nhưng đối với An Nhiễm bây giờ, âm thanh đó lại khiến người hoảng sợ. Tựa hồ như có một phép thuật, từng tí một làm xói mòn ý thức của cô.

“Thiệu Xuyên, em biết sai rồi, nhưng em thật lòng yêu anh mà, anh hãy vì em đã toàn tâm toàn lực chăm sóc anh hai năm nay, tha cho em đi.”

An Nhiễm vừa quỳ vừa nhích gối tiến lên, ôm lấy chân của Kỳ Thiệu Xuyên, khóc nức nẻ thảm.

Chân mày Kỳ Thiệu Xuyên chau lại, thoáng lên một nét chán ghét, duỗi chân dứt khoát đạp tung An Nhiễm ra.

Không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

An Nhiễm lăn ra mấy vòng, suýt đập đầu vào tường.

Cô ôm lấy bả vai, nơi mà Kỳ Thiệu Xuyên vừa đạp phải, anh đạp rất mạnh, cứ như muốn làm cho An Nhiễm gãy làm đôi.

An Nhiễm không dám van xin nữa, chỉ không ngừng chảy nước mắt, trên vai vẫn in hằn dấu chân của Kỳ Thiệu Xuyên, nhìn là phát sợ.

Kỳ Thiệu Xuyên không thèm để ý đến người An Nhiễm, dù là cái nhìn bố thí.

“Cho cô hai sự lựa chọn, một là cô vào tù cả đời, hai là cô đền mạng cho đứa con của Hồ Tinh.”

An Nhiễm trở mắt thật to, cô không dám tưởng tượng, đây là người đàn ông cô ta đã yêu hai năm.

Bất kể lựa chọn nào, đều sẽ lấy mất tính mạng của cô. Sự khác biệt duy nhất chỉ là cái chết muộn và cái chết sớm.

Hơn nữa, cô sẽ không ngây thơ ngu ngốc tin rằng Kỳ Thiệu Xuyên sẽ cho cô yên ổn trong tù, cô khẳng định anh ta sẽ có hơn ngàn phương thức để tra tấn cô ta.

Nỗi sợ bao phủ trên lòng An Nhiễm, cảm giác tử vong mà không đoán trước được cuốn lấy sâu đậm An Nhiễm.

Cô sớm đã biết Kỳ Thiệu Xuyên là một người cứng lòng, nhìn cách đối xử với Hồ Tinh hồi xưa của anh là biết.

Nhưng An Nhiễm thật sự không ngờ, có một ngày, Kỳ Thiệu Xuyên cũng đối xử còn tàn độc hơn với mình.

Sợ hãi và bất an xen lẫn trong cơ thể An Nhiễm, khiến cô không ngừng run rẩy, nhìn lại người đàn ông trước mắt, không khác gì một con ác ma.

An Nhiễm hối hận rồi, nếu biết sớm được kết cục như này, chắc chắn cô sẽ không giả mạo Hồ Tinh nữa, nhưng rất tiếc là, thế giới này không có thuốc trị hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Uhm? Không nói gì?” Kỳ Thiệu Xuyên khoanh tay trước ngực, bước tới trước mặt An Nhiễm. Gã vệ sỹ đưa ra một đôi găng tay.

Kỳ Thiệu Xuyên chậm rãi đeo vào. Đột nhiên, tay nắm vào hàm dưới của An Nhiễm, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

An Nhiễm hằn lên nét đau khổ, không ngờ anh ta lại tỏ thái độ chán ghét mình như vậy, thậm chí không muốn động chạm vào người cô.

“An Nhiễm, có cần tôi lựa chọn hộ cô không?” Kỳ Thiệu Xuyên nắm chặt dần hàm dưới của An Nhiễm, chỉ muốn bóp nát ngay lập tức.

Nếu không phải còn một số chuyện anh chưa nắm rõ, e là đã sớm cho cô về châu trời rồi, hoặc là ném cô vào tù vĩnh viễn không gặp lại.

Người An Nhiễm không ngừng run rẩy, lê bước lùi lại, trong mắt An Nhiễm bây giờ, Kỳ Thiệu Xuyên như một ác ma đang nhe nanh múa vuốt muốn nhai nuốt cả xương thịt cô.

“Sao? Bây giờ biết sợ rồi?” trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên ánh lên một tia hung ác.

Sức lực trên tay mạnh dần, khiến An Nhiễm không thể chịu đựng được bật khóc ra tiếng.

Cô không ngừng gật gù, cô thật sự sợ rồi, biết sợ rồi. Nếu sớm biết người đàn ông này máu lạnh như này thì chắc chắn cô sẽ không dính dáng đến anh ta.

“Quá muộn rồi.” Kỳ Thiệu Xuyên lạnh giọng nói, mang theo một chút băng hàn.

“Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, kể hết tiền nhân hậu quả của mọi chuyện cho tôi biết, may ra tôi sẽ tha mạng cho người nhà cô, nếu cô còn có giấu giếm gì hoặc lừa tôi, tôi đảm bảo, kết cục của người nhà cô sẽ bi thảm gấp cô mấy lần.”

Kỳ Thiệu Xuyên nói một cách dửng dưng, không tỏ vẻ quan tâm, tựa như cái thứ mà anh đang kể đến không phải là mạng người.

An Nhiễm giương mắt, nhưng lại không thể không tin được tính chân thực trong câu nói này, dù sao người nhà Hồ Tinh đã là một ví dụ điển hình rồi, cô không hề nghi ngờ gì Kỳ Thiệu Xuyên sẽ làm việc đó.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh không thể nhớ đến một chút tình nghĩa phu thê hay sao?” An Nhiễm mạnh dạn đứng lên, bước đến trước mắt Kỳ Thiệu Xuyên, giương mắt nhìn anh.

Kỳ thực thì bây giờ An Nhiễm đã tuyệt vọng, cô không nghĩ ngợi gì nữa, An Nhiễm biết Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không tha cho cô đâu, nên cô cũng không phải nhận nhịn gì nữa, đằng nào cũng là đường chết.

Trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên hần lên một tia căm giận, anh không thích cái cảm giác này, không thích cảm giác sự việc thoát khỏi kiểm soát của anh.

“Tình nghĩa phu thê ư?” Kỳ Thiệu Xuyên nhếch môi cười, như vừa nghe thấy một chuyện hài nhưng không hài.

“An Nhiễm, cô có tư cách gì nói câu này, từ nay chỉ có tiểu Tinh mới là người vợ duy nhất của tôi.”

“Hahahahaha...” bỗng nhiên An Nhiễm cười như điên, “Kỳ Thiệu Xuyên, e là anh còn chưa biết đúng không, mấy ngày trước sở dĩ Hồ Tinh nhảy từ trên lầu xuống, hoàn toàn là do anh.”

“Ý cô là sao?” ngón tay Kỳ Thiệu Xuyên siết chặt, nắm thành quả đấm, nếu không phải còn một chút lý trí trong đầu, muốn nghe hết câu chuyện sự việc, chắc sự phản nộ sẽ khiến anh mất đi kiểm soát.

An Nhiễm nhìn chằm chằm vào báng vẽ muốn giết mình ngay nhưng lại không thể của Kỳ Thiệu Xuyên, thật sự cô vô cùng sáng khoái.

“Kỳ Thiệu Xuyên ơi là Kỳ Thiệu Xuyên, anh cũng có ngày hôm nay, hồi trước anh đối xử với bố Hồ Tinh như nào, chúng ta đều biết rõ, anh cho rằng sau khi Hồ Tinh biết được những chuyện này vẫn chịu tha thứ cho anh sao!!!???” An Nhiễm nói gần từng tiếng, “Những thứ mà tôi không có được, Hồ Tinh cũng mãi mãi đừng hòng có được nó.”

An Nhiễm lắc đầu, cười điên cuồng, như bị tâm thần.

Đời này An Nhiễm sẽ không cho Hồ Tinh và Kỳ Thiệu Xuyên ở bên nhau đâu, tuyệt đối không.

Kỳ Thiệu Xuyên nheo mắt, trong đó chứa đầy phản nộ, hóa ra mọi việc đều do cô.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hóa ra việc nhảy lầu của tiểu Tinh cũng là một tay An Nhiễm gây nên. Lúc đó, Kỳ Thiệu Xuyên còn tưởng là vì tiểu Tinh căm hận anh quá, mới dùng cách này để trả thù mình.

Sát khí nồng đặc toát lên trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên. Anh muốn bẻ gãy cổ An Nhiễm ngay lập tức.

“Kỳ Thiệu Xuyên, có phải anh muốn giết tôi lắm rồi đúng không?” An Nhiễm cười điên dại. Đằng nào cũng sẽ chết. “Tiếc ơi là tiếc, có một số việc anh sẽ vĩnh viễn không được biết.” An Nhiễm vừa nói vừa lắc lư đầu với giọng thương tiếc.

Kỳ Thiệu Xuyên cắn răng, tuy đã hận người đàn bà này thấu xương rồi, nhưng bây giờ anh ta chưa muốn giết cô ta, vì anh còn số việc chưa làm rõ.

“Nói.” Kỳ Thiệu Xuyên khề nói ra từ này, kèm theo hàn ý nồng đậm.

“Kỳ Thiệu Xuyên, dù sao tôi cũng là một người sắp chết rồi, tội gì tôi phải kể cho anh nghe?” An Nhiễm nhếch môi cười, một tay đùa nghịch lộn tóc trên vai.

“An Nhiễm, cô không sợ tôi ra tay đối phó với người nhà cô sao?” Kỳ Thiệu Xuyên thần tình phức tạp nhìn chằm chằm vào An Nhiễm, anh chưa bao giờ thấy một đàn bà tàn nhẫn máu lạnh như An Nhiễm, không ngờ cô ngay cả tính mạng người nhà cũng không quan tâm.

So sánh lại biểu hiện của Hồ Tinh hồi xưa, Kỳ Thiệu xuyên liền cảm thấy mình thất sự là một thằng khốn nạn.

“Hahaha...” An Nhiễm cười lạnh, lần đầu tiên Kỳ Thiệu Xuyên thấy đàn bà trước mắt này lạ lùng vô cùng.

Cảm giác hai năm nay An Nhiễm mang lại cho anh là một cô gái dịu dàng đơn thuần, nhưng ai ngờ dưới vẻ mặt ngây thơ đó lại ẩn giấu một con tim độc ác như vậy.

“Sống chết của họ không liên quan gì đến tôi, chẳng lẽ tôi là người sắp chết, có họ đi cùng cũng là chuyện tốt chứ sao, để tôi đỡ thấy cô đơn trên đường tới âm phủ.” An Nhiễm hung tợn nói.

Kỳ Thiệu Xuyên ngắt lời, không nghĩ là trên đời này còn có một người con bất hiếu như vậy. Bỗng nhiên, sắc mặt An Nhiễm thay đổi, khóe môi hiện lên một nét cười gian trá.

“Kỳ Thiệu Xuyên, đợi tôi xuống đến đó, tôi nhất định phải nói cho đứa con của anh biết, chính bố nó đã giết chết nó.” Nói xong câu này, An Nhiễm cười tiếp.

Trong giây phút này, Kỳ Thiệu Xuyên lại không biết nên xử lý An Nhiễm như nào, à đàn bà này vẫn có giá trị, anh vẫn chưa biết rõ sự thật mọi việc.

“Mang cô ta đi.” Mặt Kỳ Thiệu Xuyên u ám, vệ sỹ đã lấy ra dây thừng, buộc An Nhiễm lại như một bánh trưng, không có chút nào là thương hoa tiếc ngọc.

Kỳ thực, bộ dạng của An Nhiễm bây giờ, mái tóc rối bù, phấn son nhoe nhoẹt trên mặt, như một cô gái bị tâm thần, khó có thể khiến người khác này sinh ý đồ trong lòng.

An Nhiễm bị nhét vào cốp xe đằng sau ô tô, vì Kỳ Thiệu Xuyên sợ cô làm ô nhiễm ghế của mình.

Xe chạy, An Nhiễm bị nhốt trong cốp xe, ánh mắt căm hận độc ác, khóe môi hằn lên nét cười nghịch, nhìn lại có chút quý dī.

Thời gian chớp mắt cái đã là mấy ngày sau, An Nhiễm bị Kỳ Thiệu Xuyên sắp xếp ở căn hầm trong nhà, đây là một không gian riêng tư của Kỳ Thiệu Xuyên, hiếm có ai biết.

An Nhiễm bị nhốt trong một lồng sắt to, đó là lồng sắt chuyên nhốt dã thú, mấy ngày nay, Kỳ Thiệu Xuyên đều mất thời gian qua đó hỏi chuyện An Nhiễm, nhưng cô sống chết không chịu mở miệng.

Kỳ Thiệu Xuyên đang điên cuồng đi tìm tung tích của Hồ Tĩnh, nhưng không có một chút manh mối nào.

Biết nhau nhiều năm như vậy, kết hôn hai năm, kỳ Thiệu Xuyên phát hiện anh không hề biết thêm gì về Hồ Tĩnh.

Cô có bạn bè gì, nơi muốn đi nhất là đâu, thậm chí thích cái gì, không thích cái gì, anh đều không biết.

Kỳ Thiệu Xuyên gần như phát cuồng, chưa có người nào có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh như vậy, mấy ngày nay, Kỳ Thiệu Xuyên đều về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Hồ Tĩnh từ sau đợt nhảy lầu lần trước, đã không về lại đây nữa. Không có Hồ Tĩnh ở nhà, Kỳ Thiệu Xuyên luôn cảm thấy biệt thự rất trống rỗng lạnh giá, tuy có rất nhiều người giúp việc trong nhà, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng cô đơn.

Đêm, sau một ngày làm việc vất vả, Kỳ Thiệu Xuyên quay lại biệt thự, anh chưa bao giờ về đây liên tục như vậy, sau khi Hồ Tĩnh rời đi, mọi thứ lại khác hẳn xưa.

Tâm trạng hay biểu cảm của Kỳ Thiệu Xuyên đều lọt vào trong mắt người hầu, nhưng không ai có dám nói gì.

Kỳ Thiệu Xuyên tắm xong liền về phòng của anh và Hồ Tĩnh, mấy ngày nay, anh đều ngủ trong căn phòng này.

Tựa như nơi đây vẫn còn hình bóng của Hồ Tĩnh, ngay cả chăn gối vẫn đang để lại mùi hương, hơi ấm của cô.

Châm một liều thuốc, khói vòng vòng bay quanh Kỳ Thiệu Xuyên, bao phủ toàn thân, khiến sắc mặt anh trở nên mờ ảo.

Một... hai..., Kỳ Thiệu Xuyên đã không biết bây giờ đang hút liều thuốc thứ mấy rồi.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, lá cây lơ lửng, đèn thành phố chiếu lấp lánh, còn những cây đèn màu rực rỡ, cũng có chút gì đó bất mắt.

Bỗng nhiên, Kỳ Thiệu Xuyên như vừa nghĩ ra điều gì liền lập tức dập đầu thuốc đang cháy dở.

“Hút ít thôi anh, không tốt cho sức khỏe.”

Bên tai văng vẳng lời thì thầm của Hồ Tinh, muốn nghe kỹ lại, lại không biết đã biến đi đâu.

Trước đây, khi có Hồ Tinh ở bên cạnh, lần nào Kỳ Thiệu Xuyên hút thuốc trước mặt cô, cô cũng luôn nói câu này.

Đôi mắt anh nhuộm chút đỏ, không biết do khói thuốc hay anh đang hoài niệm người cô gái trong lòng.

Kỳ Thiệu Xuyên thở dài một tiếng, trong mắt có một làn nước mỏng, khi anh biết mọi việc, cô đã không còn ở bên nữa.

“Tiểu Tinh, em đi thật sao?”

Ôn Lan nắm tay Hồ Tinh, đôi mắt bật lên nét lo lắng.

Tuy mấy ngày nay, Hồ Tinh luôn cười vui vẻ, nhưng cô biết, Hồ Tinh vẫn rất yêu Kỳ Thiệu Xuyên, đã từng yêu điên cuồng.

Ban đầu nghĩ rằng, Kỳ Thiệu Xuyên và Hồ Tinh là một cặp đôi trai tài gái sắc, trời đất tác thành, ai ngờ được nửa đường An Nhiễm lại xuất hiện.

Chỉ có thể nói là ông trời không ủng hộ, có duyên vô phận, hai người không được tay nắm tay đi nốt cuộc đời còn lại.

Ôn Lan thở dài, suy nghĩ quay trở về thực tại, nhìn bộ dạng Hồ Tinh bây giờ, Ôn Lan biết, cô muốn cách xa Kỳ Thiệu Xuyên, càng xa càng tốt.

Chỉ có thật sự buông tay rồi mới không còn bận tâm, nhưng đáng vẻ của Hồ Tinh, rõ ràng trong lòng vẫn còn không nở.

Hồ Tinh không nói gì, gạt đầu, tiếp tục thu dọn đồ đạc, đồ của cô không nhiều, vài bộ quần áo và một tấm ảnh, đó là ảnh cưới, của cô và Kỳ Thiệu Xuyên.

Có thể chỉ có ngày nào mà Hồ Tinh thật sự buông tay, thì tấm ảnh này mới không cần tồn tại nữa.

Ngón tay lướt qua khung ảnh, cuối cùng dừng ở mặt Kỳ Thiệu Xuyên.

Kỳ Thiệu Xuyên trong ảnh không có một biểu cảm nào, động tác cứng đờ, nhưng đây lại là một tấm ảnh duy nhất có cô và anh ấy.

“Tiểu Tinh, bố cậu được phán xét vô tội rồi đấy, cậu vẫn không muốn ở lại sao?” Ôn Lan nhìn Hồ Tinh, cô thật sự muốn cậu ấy ở lại.

Trong thành phố lớn và lạnh giá này, Hồ Tinh là bạn tốt nhất của cô, Ôn Lan không muốn ở đây cô đơn một mình.

Động tác trên tay của Hồ Tinh dừng lại, nhanh thế này bố đã được ra tù rồi? “Xem ra khả năng làm việc của người đàn ông đó quả thực là cao.” Hồ Tinh nói với một giọng quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Lúc bố cô vào tù, chính là do một câu nói của đàn ông này. Bây giờ bố cô được tự do, cũng là nhờ một tiếng nói của đàn ông này, sống chết do anh ta, chẳng phải là khả năng làm việc quá siêu đẳng hay sao?

Trong lòng Hồ Tinh cười khẩy, lý do bắt bố cô vào tù là buộc tội ông ấy tham nhũng, nhưng cô ở bên cạnh ông bao nhiêu năm nay, bố cô có tham nhũng hay không, cô chẳng lẽ không biết sao?

Tất cả đều chỉ là trò lừa đảo mà thôi, cái thật sự họ muốn che giấu là không muốn cho bên ngoài biết là do chính tay Kỳ Thiệu Xuyên gây ra.

Hồ Tinh tiếp tục thu dọn quần áo, “Nếu ba đã ra tù rồi, mai tớ sẽ đi thăm ba, coi là lời tạm biệt cuối cùng.” Hồ Tinh bình tĩnh nói ra.

Kỳ thực là cô rất có lỗi với bố, nếu không phải do tính cách ngoan cố của mình, một mực muốn cưới Kỳ Thiệu Xuyên, gia đình cô cũng không phải rơi vào tình trạng như bây giờ.

Hai ngày trước đây, Hồ Tinh đã vào nhà giam thăm ông ấy, nhưng lúc đó cô chưa nghe thấy tin tức gì về việc sắp ra tù của bố cô.

Ôn Lan biết mình nói gì cũng không có tác dụng gì rồi, dù sao cũng không thể níu giữ Hồ Tĩnh ở lại, cuối cùng thở dài, quay lại phòng ngủ của mình, lấy một tấm thẻ ngân hàng từ tủ đặt bên cạnh giường ra, đưa cho Hồ Tĩnh.

“Tiểu Tĩnh, ở đây có vài vạn tệ, tớ không biết cuộc sống cậu mai sau sẽ thế nào, nhưng đây là những gì tốt nhất tớ có thể giúp cậu rồi.” Ôn Lan mở miệng nói, giọng điệu không có tiếc nuối gì về số tiền này.

Đối với cô, tiền chỉ là vật bên ngoài, tình cảm giữa cô và Hồ Tĩnh mới là thứ quý giá nhất.

Khóe mắt Hồ Tĩnh trào lên làn nước mỏng, cô biết Ôn Lan rất tốt với mình, nhưng lại không ngờ tốt đến mức này.

Ôn Lan cũng chỉ là một nhân viên nhỏ của một công ty, tiền lương hàng tháng năm sáu ngàn tệ, bây giờ vì cô đã lấy tiền tích lũy lâu ngày của mình ra.

Hồ Tĩnh có chút ngẩn ngơ, cố nhịn đau xót trong lòng, “Ôn Lan, cái này tớ không được lấy, đây là tiền mồ hôi vất vả của cậu, là tiền tiết kiệm, làm sao tớ có thể ích kỷ như vậy chứ?”

Hồ Tĩnh mấy ngày nay đều ở nhà Ôn Lan, đã làm phiền cô ấy rồi, bây giờ nếu còn lấy tiền của Ôn Lan, thì cô sẽ thành một người thế nào đây?

Cực tuyệt mấy lần không xong, Hồ Tĩnh đành nói rằng: “Ôn Lan, cậu yên tâm, tớ còn tiền trong tài khoản, đủ để lo cho cuộc sống sau này của mình.”

Kỳ thực, Hồ Tĩnh đã nói dối, cô bây giờ gần như không có một khoản tiền nào trong tài khoản, trong thẻ không đến một vạn tệ, cuộc sống mai sau sẽ thế nào, cô chưa biết được.

Cô nói vậy chỉ muốn Ôn Lan nhẹ lòng.

Cuối cùng Ôn Lan đành phải cầm lại tiền, đêm tối, hai người trò chuyện rất lâu, họ đều không biết là phải đến bao giờ mới được gặp lại.

Hồ Tĩnh không nói với Ôn Lan cô sẽ đi đâu, vì ngay cả bản thân cô cũng chưa biết.

Ngày hôm sau, Hồ Tĩnh về nhà, bố cô đang ở đây, Kỳ Thiệu Xuyên đã trả lại nhà cho ông.

Nhưng qua mấy chuyện trong thời gian này, công ty còn rất nhiều việc chưa xử lý xong, nên cũng khá bận rộn.

“Bố.....” nhìn thấy thân hình cô đơn đang đứng trước cửa, Hồ Tĩnh lập tức nhận ra đó là bố mình.

Giọng nói nghẹn ngào, đôi mắt đỏ au, tựa như nước mắt có thể rơi trong chớp lát.

Hồ Phong Niên quay đầu lại, nhìn thấy Hồ Tĩnh, khuôn mặt phong sương có hai hàng nước mắt chảy xuống, thời gian ông ở trong tù, người mà ông không yên tâm nhất chính là con gái mình.

Con gái từ nhỏ đã được ông chiều chuộng, nâng niu, như viên ngọc minh châu, cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Hồ Tĩnh vứt vali xuống một bên, chạy về phía của Hồ Phong Niên, rúc vào trong lòng của ông, đáng vẻ Hồ Tĩnh bây giờ, y hệt một đứa trẻ con đang làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Bố, bố cuối cùng cũng về rồi, tất cả đều tại con.” Hồ Tĩnh ôm chặt Hồ Phong Niên khóc. Đều tại tính ngoan cố của cô, vì cô một lòng làm theo ý mình mới dẫn đến kết quả như vậy.

Hồ Phong Niên trông đã già đi nhiều trong thời gian này, vốn dĩ ông đang ở tuổi trung niên, nhưng giờ đã già đi như những người đàn tuổi sáu mươi vậy.

Hồ Phong Niên vỗ nhẹ lưng Hồ Tĩnh, an ủi: “Tiểu Tĩnh, bây giờ con đã tính ngộ rồi cũng tốt, đừng để mình bị tổn thương nữa, bố con đời này không có tâm nguyện lớn lao gì, chỉ mong con luôn mãi tươi cười là được.”

Hai người tình cảm nói chuyện một lúc, Hồ Tĩnh mới xách vali vào nhà, nhà cửa vẫn nguyên dạng hồi xưa, nhưng khoảng hơn một năm không quay lại, có chút cảm giác lạ lẫm.

“Bố, con chuẩn bị đi xa rồi.” Hồ Tĩnh bỗng nhiên mở miệng nói, cô biết cô nói thế này có chút bất hiểu. Hồ Phong Niên ngẩn người, ánh mắt tràn ngập vẻ xót xa không nói, “Tiểu Tĩnh, chỉ cần là việc con quyết định, bố đều ủng hộ con.”

Mắt Hồ Tinh liền nhuốm đỏ, từ trước đến giờ bố cô luôn lặng lẽ đứng ở sau lưng ủng hộ cô, cho cô an ủi, cho cô niềm hy vọng.

“Tiểu Tinh, ở đây có một chút tiền, bố biết mai sau con sẽ sống vất vả, số tiền này, còn cầm lấy, nếu mai sau công ty bố khởi sắc lại, bố lại gửi thêm cho con.”

Hồ Phong Niên nói xong liền đưa cho Hồ Tinh một cái thẻ ngân hàng.

Hồ Tinh biết công ty của bố bây giờ đang trong thời gian xây dựng và điều chỉnh lại, sẽ rất cần tiền vốn duy trì, nhưng bố đã đưa tiền cho mình không nói thêm lời nào, nếu là hồi xưa, có thể số tiền này đối với bố cô sẽ là chuyện nhỏ, nhưng bây giờ đã khác.

Cuối cùng, để cho Hồ Phong Niên được yên tâm, Hồ Tinh đã cầm lấy thẻ này, ăn xong bữa cơm với Hồ Phong Niên rồi Hồ Tinh mới đi lên máy bay.

Đêm qua Hồ Tinh đã suy nghĩ kỹ, ở lại Trung Quốc, sẽ có một ngày Kỳ Thiệu Xuyên tìm đến cô, hồi nhỏ cô đã rất khao khát cuộc sống ở bên Anh, lần này cô muốn đi đến đó cảm nhận nét văn hoá và phong tục tập quán của xứ sở sương mù.

Máy bay cất cánh, Hồ Tinh tắt điện thoại đi, ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ, mây trắng bao phủ, núi nhọn chọc trời, rừng thông xanh rì, cô cảm thấy rất thú vị.

Con buồn ngủ bắt đầu ập lên, Hồ Tinh dần dần chìm say trong mơ, cuộc sống tiếp theo ở nước Anh, cô chưa biết sẽ như thế nào, may là tiếng anh của cô khá tốt, chắc sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Mấy ngày sau, Hồ Tinh đã tìm được công việc, dựa vào học vị tiến sỹ và khả năng tiếng anh xuất sắc của cô, cô đã giành được chức vụ giám đốc điều hành.

Hồ Tinh đã tìm được mục tiêu cuộc đời mới, cả một đời con người không nên chỉ có tình yêu, mà còn có tình bạn, sự nghiệp, tình thân.....

Trong thời gian ở nước Anh, cô cũng gọi mấy lần video với Hồ Phong Niên, Hồ Tinh đã biết được công ty nhà Hồ giờ đã bắt đầu khởi sắc, sức khỏe của bố cô cũng khá lên rất nhiều.

Mọi thứ đều đang phát triển theo xu hướng tốt, ngoài trừ..... Kỳ Thiệu Xuyên.

Ngày nay, Kỳ Thiệu Xuyên tan ca xong liền về biệt thự theo thường lệ, người giúp việc đưa cho anh một quyền nhật ký đã bạc màu, nhìn từ bìa ngoài, đã là đồ từ mấy năm trước rồi.

“thưa ngài, cái này tìm thấy ở ngăn giường của phu nhân.” Từ hồi Hồ Tinh ra đi, Kỳ Thiệu Xuyên đã dặn dò người giúp việc trong nhà, gọi Hồ Tinh là phu nhân chứ không phải Hồ tiểu thư nữa.

Ánh mắt Kỳ Thiệu Xuyên bỗng sáng lên, đây là đồ của tiểu Tinh? Quyền nhật ký này chắc chắn có ghi nhớ những tâm trạng và ký ức của tiểu Tinh.

Sắc mặt anh cuối cùng cũng nhẹ nhàng lại một chút, trên mặt hẳn lên nét vui mừng, cầm qua nhật ký, anh không nghĩ đến việc ăn cơm liền chạy vào phòng ngủ.

Là quyền nhật ký dạng có khóa? Kỳ Thiệu Xuyên nhíu mày, nếu như vậy cũng hơi hơi rắc rối đấy.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Thiệu Xuyên không muốn phá hoại đồ đạc của Hồ Tinh, có thể đây là những thứ duy nhất còn lại liên quan đến cô.

Xem ra chỉ có thể thử mở bằng mật khẩu rồi, mật khẩu sáu số, đối với Kỳ Thiệu Xuyên cũng không phải chuyện quá khó, chẳng qua sẽ tốn thời gian thôi.

Vì chuyện của Hồ Tinh, Kỳ Thiệu Xuyên cũng sẵn lòng bỏ ra.

Kỳ Thiệu Xuyên thử rất nhiều lần, sinh nhật của anh, sinh nhật của Hồ Tinh, anh thử hết rồi nhưng mà không được, đành phải dùng cách thô sơ nhất, nháp hết tổ hợp sáu số vậy.

Mấy tiếng sau, Kỳ Thiệu Xuyên mới phá giải được mật khẩu.

Kỳ Thiệu Xuyên nhăn mày, con số này rất lạ, nhìn về không liên quan gì đến anh hay Hồ Tinh, nhưng cuối cùng Kỳ Thiệu Xuyên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Quyền nhật ký này đúng là của Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên cẩn thận lật ra xem, trang đầu tiên đã có một hàng chữ “Tôi đã lập mặt khẩu bằng ngày tháng năm lần đầu tiên gặp anh, tôi muốn ghi nhớ khoảnh khắc đặc biệt này.”

“Ngày hôm đó, anh mặc bộ sơ mi màu xanh biển, trông rất hoạt bát và tràn đầy sức sống, đơn giản chỉ nhìn hình bóng khi anh chơi bóng rổ đã đủ làm em say đắm.”

Kỳ Thiệu Xuyên lật từng trang một, cho đến khi anh nhìn thấy những ghi chép về cuộc sống hai năm mà khi Kỳ Thiệu Xuyên mắc bệnh tự kỷ. “Hôm nay, Thiệu Xuyên nhìn tôi cười, nụ cười của rất ấm áp, như tia sáng mặt trời chiếu rọi trong mùa đông vậy. Em thật sự hy vọng rằng anh có thể mãi mãi tươi cười với em.”

Tay Kỳ Thiệu Xuyên càng trở nên nặng nề, trái tim không ngừng run rẩy, lật hết mấy chục trang, tuy nhiên không phải ngày nào Hồ Tĩnh cũng viết, nhưng lại ghi nhớ hết những khoảnh khắc quan trọng khi ở bên cạnh anh.

Tiếp tục lật xem, “Hôm nay, tôi làm món thịt chua ngọt cho Thiệu Xuyên, anh ăn hết sạch, tôi vui quá, ước gì mai sau tôi vẫn có thể ngày nào cũng nấu cơm cho anh ấy ăn.”

.....

Từng hàng từng trang, chuyện viết nhiều nhất vẫn là cuộc sống hai năm đó khi anh mắc bệnh, nhưng hai năm gần đây nhất, Hồ Tĩnh không có viết thêm gì.

Có thể là vì cuộc sống hai năm nay đau lòng quá, khi lật đến trang cuối cùng, chính là ngày cô biết mình có bầu, “Hôm nay, em biết mình có bầu rồi, trước đây, em từng khao khát có thể nắm lấy tay anh, ngồi trên ghế ngắm sao trời, có thể sinh con cho anh, nhưng, bây giờ, em không hề hy vọng đứa bé này đến trần gian lúc này.”

.....

Kỳ Thiệu Xuyên trầm mặc đóng lại quyển nhật ký, rốt cuộc hai năm nay mình đã làm gì rồi.

Tự tay ép một cô gái đơn thuần một mực yêu mình trở thành bộ dạng thế này.

Kỳ Thiệu Xuyên nhắm mắt lại, một giọt đau khổ lăn ra khỏi khoé mi.

Khóc rồi hay sao? Kỳ Thiệu Xuyên tự hỏi, ký ức không chịu kiểm soát bỗng quay lại về ba năm trước.

Lúc đó, anh bị mắc bệnh tự kỷ, ngày nào cũng có một cô gái đến thăm mình, nhưng anh không tài nào có thể nhìn rõ được gương mặt cô.

Cô chơi đùa với anh, kể chuyện đồng thoại, hoàn toàn coi anh như đứa nhóc, còn chạy đi lên mạng tìm chuyện hài để chọc anh cười...

Kỳ Thiệu Xuyên càng nghĩ lòng thì càng đau, “Tôi đúng là đồ súc sinh.” tâm can Kỳ Thiệu Xuyên bị giằng xé, anh tự cho mình một bạt tai.

Khuôn mặt đau rất, nhưng không thể sánh bằng nỗi đau đang cuộn cuộn trong lòng anh.

Tất cả là do An Nhiễm, sâu trong đáy mắt Kỳ Thiệu Xuyên hung tợn tràn lên một luồng sát khí.

Bước chân đi đến gara ô tô, lấy xe phóng ra ngoài phố.

Ở chỗ đó anh có một căn biệt thự, phòng hàm đang nhốt An Nhiễm chính là dưới biệt thự đó.

Kỳ Thiệu Xuyên dặn thủ hạ của mình mỗi ngày chỉ cho An Nhiễm một bữa cơm, bát là loại bát nhỏ nhất, nước chỉ cho một cốc, ngoài những thứ này ra, không được phát thêm cái gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Khi Kỳ Thiệu Xuyên gặp lại An Nhiễm, thật sự không dám tin là người đàn bà trước mặt này là cô gái xinh đẹp ngày xưa. Giờ đây, cô gầy đến nỗi chỉ còn có da bọc xương, nhìn kỹ nữa có thể nhìn thấy từng khớp xương, rất đáng sợ, như một cái cây khô héo.

Xung quanh mắt in đậm hai quầng thâm, ngày nào cũng bị nhốt ở đây, vừa lạnh vừa đói, người cũng bị đau, làm sao An Nhiễm ngủ được.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh có giỏi thì giết tôi luôn đi.” An Nhiễm như muốn giật tung xích sắt để xông thẳng vào người Kỳ Thiệu Xuyên.

Nhưng xích sắt trời rất chặt, cô không thể nào tiếp gần được.

An Nhiễm thật sự sợ rồi, ngày nào cũng bị nhốt ở nơi tối tăm mù mịt thế này, ăn không no ngủ không yên, còn phải cảnh giác từng giây từng phút xem Kỳ Thiệu Xuyên có bỗng dưng xuất hiện để giết cô không?

Cuộc sống lo sợ thế này, cô thật sự chịu đủ rồi, bây giờ cô chỉ muốn Kỳ Thiệu Xuyên dứt khoát kết thúc cuộc đời cô, để được giải thoát.

“Muốn chết?” khloe môi Kỳ Thiệu Xuyên loé lên một nét cười gian tà, nụ cười ấy đẹp đến ma mị nhưng trong mắt An Nhiễm đó là nụ cười đến từ địa ngục.

An Nhiễm không ngừng gật gù, cầu xin Kỳ Thiệu Xuyên giết luôn cô. Trước khi bị nhốt ở đây, An Nhiễm còn nghĩ có thể chạy thoát được, vì cô vẫn muốn sống. Nhưng bây giờ, cô đã tỉnh ngộ, nếu cứ tiếp tục chịu tội sống thống khổ thế này, thả chết còn hơn.

“Sao? Không muốn chạy nữa?” Kỳ Thiệu Xuyên cười khẩy, hai tay khoanh tay trước ngực, cười nhạt nhìn An Nhiễm.

Đồng tử của An Nhiễm bỗng dưng giãn to vài phần, đôi mắt đang trừng xuống vì quá gầy giờ trở nên vô cùng đáng sợ.

Người đàn ông này biết mình có ý đồ chạy?

Kỳ Thiệu Xuyên cười khinh bỉ: “Cô cho rằng suy nghĩ ngu xuẩn của cô có thể chạy thoát được dưới mắt của tôi hả? An Nhiễm, đừng nghĩ mọi người khác đều là đồ ngu.”

An Nhiễm cuối cùng cũng phản ứng lại, đây là Kỳ Thiệu Xuyên đang giờ trò với mình như đang trêu đùa một con khi.

Cười khẩy một tiếng, “Trước đây anh chẳng phải là một thằng ngốc hay sao?”

Trước đây, mọi việc liên quan đến anh đều nằm trong bàn tay tôi.” An Nhiễm cười khế, giọng nói lạnh băng.

Hai tay Kỳ Thiệu Xuyên nắm chặt, đôi mắt hung tợn tràn lên một luồng sát khí.

Đây là sỉ nhục lớn nhất trong đời anh, bây giờ bị An Nhiễm vạch ra, Kỳ Thiệu Xuyên liền thấy ức chế xấu hổ vô cùng.

Bỗng nhiên, Kỳ Thiệu Xuyên cười khẩy một tiếng: “An Nhiễm, cô tưởng là cô nói ra những lời này thì có thể khiến tôi giết cô luôn hay sao?” Kỳ Thiệu Xuyên như hiểu hết được những suy nghĩ của An Nhiễm.

Đôi mắt An Nhiễm chớp qua một tia hoảng hốt, Kỳ Thiệu Xuyên nói đúng, cô muốn cố tình chọc tức anh ta, để người đàn ông này giết mình luôn.

“Nhưng tôi bây giờ lại phát hiện, giày vò tra tấn một người thú vị hơn là giết người đó, cô nghĩ sao?” Kỳ Thiệu Xuyên cười nhạt, trong lòng An Nhiễm thoáng lên một tia sợ hãi, tên ác ma này muốn làm gì mình nữa đây.

Những ngày không đủ nước, không đủ ăn thật sự khiến An Nhiễm sợ hãi, An Nhiễm không dám tưởng tượng cuộc sống tiếp theo sẽ là như nào.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Kỳ Thiệu Xuyên bước đến gần An Nhiễm, nụ cười bên khloe môi không ngừng nở rộ. An Nhiễm run rẩy, nỗi sợ trong lòng càng nặng nề.

“Anh đừng đến gần đây, anh đừng lại gần đây.....” An Nhiễm lắc đầu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Kỳ Thiệu Xuyên đeo găng tay vào, bây giờ anh cảm thấy chạm vào người An Nhiễm là sỉ nhục với anh.

Mở cửa lồng sắt, Kỳ Thiệu Xuyên cố tình kéo dài cử chỉ, từng cử động của anh đều tác động không nhỏ đối với An Nhiễm, trong lòng cô đang rối loạn kịch liệt.

Kỳ Thiệu Xuyên hung tợn túm lấy tóc của An Nhiễm, cô cảm thấy cả da đầu đang bị kéo ra khi từng sợi tóc rớt xuống.

“An Nhiễm, cô nên trả giá với tất cả những gì cô đã làm” Kỳ Thiệu Xuyên nói một cách hung ác, trong mắt chứa đầy hận ý.

Nếu không phải An Nhiễm giả mạo tiểu Tình, tôi làm sao có thể đối xử tiểu Tình như vậy? Không như vậy, tôi đã có thể có một cuộc sống hạnh phúc viên mãn với tiểu Tình, thêm một tháng nữa, đứa con đầu tiên của chúng tôi cũng đã sinh ra.

An Nhiễm quần quai chống cự rồi to tiếng kêu gào, dần dần, cô cũng nín lặng.

Đôi mắt độc ác nhìn thẳng vào Kỳ Thiệu Xuyên, y hệt ánh mắt một con rắn độc đang nhìn vào con mồi.

“Kỳ Thiệu Xuyên, tất cả những việc này chẳng phải anh tự tay làm hay sao? Chính anh đưa cha của Hồ Tĩnh vào tù, cũng là chính anh tự tay đổ bát canh nóng vào miệng của Hồ Tĩnh...” An Nhiễm nói, nhìn thấy sự đau khổ trong mắt của Kỳ Thiệu Xuyên, An Nhiễm liền cảm thấy hưng phấn.

Tôi không sống tốt, thì đừng có ai hòng sống tốt.

An Nhiễm cười một cách điên cuồng, Kỳ Thiệu Xuyên bỏ tay đang túm tóc của An Nhiễm, dùng hai tay hung dữ bóp chặt vào cổ An Nhiễm.

An Nhiễm cảm thấy mình sắp tắt thở, nhưng trong mắt không hề có một chút thần tình đau đớn, thay vì nó, là nụ cười đắc ý khi đạt được mục đích của mình.

Cô ước gì Kỳ Thiệu Xuyên có thể ngay lập tức bóp chết mình, như vậy cô sẽ không phải chịu khổ nữa, cô sẽ được giải thoát.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh là kẻ hèn nhát, không dám đối mặt với sai lầm của mình, đổ hết tội lỗi lên đầu tôi, anh biết Hồ Tĩnh nói gì khi nhảy lầu không? Cô ấy nói là người cô hận nhất trên đời này chính là anh, chính anh hại cô ta nhà tan cửa nát, một tay anh phá hoại cuộc đời của cô ta.”

Tất nhiên, những lời này đều được xuyên tạc từ miệng An Nhiễm, những gì cô muốn chỉ là chọc tức Kỳ Thiệu Xuyên.

“Tôi bảo cô đừng nói nữa.” Kỳ Thiệu Xuyên to tiếng gầm lên, sức lực trên tay tăng mạnh, An Nhiễm cảm thấy mình đã nhìn thấy cánh cửa địa ngục đã mở ra.

Nhắm mắt lại, cô đã chuẩn bị thật tốt để tiếp đón tử thần.

Tất cả mọi việc cuối cùng cũng đã kết thúc, nụ cười đắc ý vừa thoáng lên khóe môi, Kỳ Thiệu Xuyên bỗng dung nói lỏng bàn tay trên cổ cô.

Sâu đáy mắt ánh lên con bực bội, quả thật vẫn không chết được hay sao?

“Hừ...” Kỳ Thiệu Xuyên cười khẩy một tiếng, tia đỏ au trong mắt đã lặn xuống, “An Nhiễm, cô muốn chết không dễ thế đâu. Tôi sẽ dẫn người của tôi ‘đổi đũa’ từ tế với cô.”

Kỳ Thiệu Xuyên để lại câu nói này xong, liền ra khỏi hầm, để lại sau lưng tiếng gào thét điên cuồng của An Nhiễm. Trong căn hầm trống rỗng này, âm thanh ấy lại đặc biệt chói tai, tiếng vọng không ngừng, may là chỗ này là ngoại ô, cửa hầm được chế tạo đặc biệt, cách âm cực kỳ tốt.

An Nhiễm gào thét một hồi, cũng đã thấy mệt, cuống họng khô rát, giọng đã khàn, có chút đau rát, An Nhiễm cố gắng nuốt nước bọt muốn đỡ lại nhưng không có tác dụng.

Chốc lát sau, An Nhiễm đã thấy đói bụng, cảm giác trống rỗng, khó chịu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

An Nhiễm trước đây dù cuộc sống tồi tệ đến mấy, nhưng vẫn ăn no mặc ấm, cô chưa bao giờ trải qua cảnh ngộ như thế này, nhin đói chịu rét.

“Uhuhu. . . . .” An Nhiễm nghẹn ngào khóc, nghĩ lại từng việc trong vài năm nay, cô không hiểu mình đã làm sai những gì, chỉ là muốn có một cuộc sống tốt hơn, một cuộc sống của giới thượng lưu, nhưng sao lại khó như vậy?

An Nhiễm không hiểu rằng con người đều muốn trèo lên một vị trí đẳng cấp cao hơn, điều đó không sai, nhưng điều sai lầm ở đây là không nên bất chấp thu đoạn hèn hạ đi hại một người khác.

An Nhiễm khóc, một lúc sau cũng chìm vào giấc ngủ vì quá suy yếu.

Kỳ Thiệu Xuyên về đến biệt thự, trong đầu không ngừng vang vọng lời nói của An Nhiễm.

“CHOANG... . . .”

Kỳ Thiệu Xuyên nhìn thấy gương mặt mình trong gương, một đám nắm đánh thẳng vào gương, sức lực mãnh liệt, vụn vỡ những mảnh lấp lánh rơi rớt trên sàn nhà.

Máu đầm đìa theo ngón tay chảy xuống, rót vào sàn, tí tách, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên tựa như không cảm nhận được nỗi đau.

Ngày tháng dần trôi qua, hàng ngày Kỳ Thiệu Xuyên chỉ có hai việc, một là đi làm, hai là tiếp tục tìm kiếm tung tích của Hồ Tĩnh.

Nhưng Hồ Tĩnh như đã biến mất khỏi trần gian này, Kỳ Thiệu Xuyên bằng mọi cách đều không tìm được một chút manh mối nào của cô.

Nhà Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên cũng đã tới, nhưng đi mấy lần rồi đều không thấy hình bóng mà anh nhớ nhưng.

Không tìm được Hồ Tĩnh khiến trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên càng ngày càng bất an, sắc mặt anh ngày càng trở nên lạnh băng khi ở công ty. Nhân viên đã đặt biệt danh cho anh là “Diêm vương mặt lạnh”

o o o o o o o o o o o o

Một năm sau.

Trong một công ty tại Luân Đôn nước Anh.

Hồ Tĩnh đưa một file giấy tờ cho Đoàn Mộc Thụy, “Sếp Thụy, đây là báo cáo quý này và báo cáo thu chi.”

Đoàn Mộc Thụy hơi nheo mắt lại, có vẻ hưởng thụ khi nghe thấy giọng nói giòn tan này.

Kỳ thực thì mỗi lần nghe Hồ Tĩnh nói chuyện anh đều thấy dễ chịu và thoải mái vô cùng.

“OK.” Đoàn Mộc Thụy gật đầu, “Em để xuống đây đi, tiểu Tĩnh, anh có việc muốn nói với em.”

Đoàn Mộc Thụy tay chỉ chỉ ghế trước bàn, Hồ Tĩnh cũng không ngại ngừng ngồi xuống.

“Sếp Thụy có việc gì vậy, anh nói thẳng đi ạ.” Hồ Tĩnh nói với giọng lạnh nhạt, ở trong công ty, cô không muốn gần gũi với Đoàn Mộc Thụy quá.

Nhìn lại người đàn ông trước mắt, đôi mắt xanh thăm thẳm, rất ưa nhìn, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc, có cảm giác như tinh hoa của cả phương Đông và phương Tây giao thoa và hội tụ trong con người anh.

Hồ Tĩnh tự nhiên lại nghĩ đến Kỳ Thiệu Xuyên, họ đều có cái vẻ đẹp đặc sắc của riêng mình.

“Đang nghĩ gì thế?” Đoàn Mộc Thụy mở miệng, giọng nói vô cùng dễ chịu, kèm theo một chút dịu dàng.

Chỉ lúc riêng tư, Hồ Tĩnh mới nghe thấy được giọng điệu dịu dàng như vậy, nếu là lúc bình thường, Đoàn Mộc Thụy trước các nhân viên luôn mang một bộ mặt nghiêm túc, vui giận đều không lộ ra bên ngoài.

“Không có gì, thưa sếp Thụy.” Hồ Tĩnh tùy ý trả lời, “Tiểu Tĩnh, anh với em quen nhau cũng một năm rồi, sao lại vẫn khách sáo thế.” Ý cười trong mắt dần nồng đậm.

Trên khuôn mặt thanh tú của Hồ Tĩnh thoát lên một tia ngượng ngùng, ở công ty, anh là ông chủ, còn cô là một nhân viên bình thường mà thôi, làm sao mà dám gọi thẳng tên anh là “Thụy” được.

“Đẳng nào bây giờ cũng không có ai, cùng nhất em vẫn gọi anh là sếp trước mắt mọi người là được.”

“Thế thì... Thôi, được rồi.” Hồ Tĩnh cuối cùng cũng phải thỏa thuận gật đầu, thậm chí cô nghĩ rằng, nếu cô không đồng ý, Đoàn Mộc Thụy sẽ tiếp tục “kháng chiến” với mình trên phương diện xưng hô này.

“Tiểu Tĩnh, chiều em có việc gì không?” Đoàn Mộc Thụy hỏi, trong lòng thì lẩn tẩn không biết tí nữa dẫn Hồ Tĩnh đi đâu cho lãng mạn.

“Thụy, anh biết rồi đấy, em ngoài việc hàng ngày đi tới viện mồ côi ra, thì cũng không có việc gì khác nữa.” Hồ Tĩnh nháy mắt, có chút trêu nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“Cũng đúng.” Đoàn Mộc Thụy gật đầu, có chút cam chịu. Tâm trí anh quay trở lại lần đầu tiên mà anh gặp Hồ Tĩnh ở trung tâm bảo trợ trẻ em.

Lúc đó, hình ảnh một cô gái mảnh mai nổi bật giữa đám hoa cầm chương lọt ngay vào tầm mắt anh, rất nhiều trẻ con ở viện bảo trợ chạy vui đùa xung

quanh cô, nụ cười Hồ Tinh vô cùng thuần túy, đơn thuần như trẻ thơ, không hề lẫn một chút tạp niệm, trong thoáng chốc, Đoàn Mộc Thụy đã bị cuốn hút bởi nụ cười tươi sáng đó.

Anh nhớ thành ngữ phương Đông có câu “Tình yêu sét đánh,” anh nghĩ một cô gái sở hữu một nụ cười như vậy, chắc chắn có một trái tim lương thiện. Và kết quả là anh không nhìn nhầm người, trong thời gian tiếp xúc với Hồ Tinh, Đoàn Mộc Thụy càng ngày cảm thấy yêu được Hồ Tinh là một quyết định đúng đắn.

Những ngày sau, anh lại gặp Hồ Tinh trong viện bảo trợ, hết lần này sang lần khác hai người cũng dần dần quen nhau, nhưng khi Hồ Tinh phát hiện anh là ông chủ công ty thì cô lại bắt đầu có ý né tránh, luôn tìm cơ để không phải chạm mặt, về sau dưới sự cố gắng không ngừng của anh, Hồ Tinh mới chịu làm bạn bè với anh.

Ý thức quay về thực tại, Đoàn Mộc Thụy nhìn lại cô gái đang ngồi trước mặt mình, trong lòng lại không ngừng ảo tưởng, nếu sau này mình lấy được Tiểu Tinh, con của hai người chắc chắn sẽ rất đáng yêu, có thể sẽ mang đặc trưng phương Đông nhiều hơn, vì cha của anh là người Anh, mẹ lại là người Trung Quốc.

Hồ Tinh vẫn còn đang suy ngẫm việc của mình, không hề biết được là Đoàn Mộc Thụy đã ngay cả tên đứa con tương lai của họ cũng nghĩ xong rồi.

“Sau khi tan ca anh mời em ăn cơm, không gặp không về đấy nhé.” Khóe môi Đoàn Mộc Thụy thoáng nét cười, người Hồ Tinh tự dưng rùng mình, tuy những lúc riêng tư, Đoàn Mộc Thụy thường xuyên hay nói với cô bằng rất nhiều giọng điệu, nhưng đến tận bây giờ Hồ Tinh vẫn không quen.

Nhìn thấy dáng vẻ của Hồ Tinh, Đoàn Mộc Thụy cũng không định trêu thêm nữa, Hồ Tinh gật đầu: “Được thôi.” Nói xong liền quay lưng ra khỏi văn phòng của Đoàn Mộc Thụy.

Nhìn bóng lưng Hồ Tinh đang rời khỏi phòng, ý đồ trêu nghịch trong mắt Đoàn Mộc Thụy càng nồng đậm, anh biết Hồ Tinh là một cô gái có những “câu chuyện” khó quên, anh không hề bận tâm chuyện đó, anh sẽ từng chút một đi vào trái tim Hồ Tinh, ủ nóng con tim lạnh băng của cô gái này.

Hồ Tinh quay lại văn phòng của mình, thở phào, không biết tại sao, mấy ngày nay, cô luôn nhớ đến Kỳ Thiệu Xuyên.

Vốn cho rằng, một năm sinh sống ở nước Anh, cũng dần dần quen được phong tục tập quán của bên này, giờ đã hòa đồng, như vậy sẽ quên được Kỳ Thiệu Xuyên, nhưng có vẻ cô vẫn chưa làm được.

Khóe môi hần lên nét cười khổ sở, mỗi đêm gần đây, cô hầu như lúc nào cũng nhớ đến hình bóng Kỳ Thiệu Xuyên, như bóng đen ám ảnh tâm trí cô, dù cố xua đuổi như nào cũng không thể được.

Hồ Tinh thường xuyên gọi video với bố mình, Hồ Phong Niên cũng biết, con gái mình chưa thật sự quên được Kỳ Thiệu Xuyên, cho nên không đợi Hồ Tinh hỏi, ông luôn cố tình tiết lộ một chút thông tin của Kỳ Thiệu Xuyên cho cô biết.

Tất nhiên, tất cả những việc này, Hồ Tinh đều biết, khi nghe được Kỳ Thiệu Xuyên đến tận hôm nay vẫn chưa cưới An Nhiễm, xung quanh anh không hề có một con gái nào khác, trong lòng Hồ Tinh dâng lên một cảm giác khó diễn tả.

Giấu hết đi buồn bã xuống sâu trong đáy mắt, Hồ Tinh đứng dậy, không còn tâm tư chú ý vào công việc, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đây với Trung Quốc biến xa ngàn núi, những trong lòng cô lại chưa bao giờ nguôi ngoai nỗi nhớ trong lòng với người ấy.

Hồ Tinh thậm chí có chút nghi ngờ quyết định lúc đó của mình, rốt cuộc việc tới nước Anh là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Nếu hỏi đó mình không đến Anh, có phải mọi việc sẽ khác không? Hồ Tinh tự hỏi, nhưng việc đó sẽ không có đáp án.

Một lúc lâu, Hồ Tinh mới rời tầm mắt khỏi cửa sổ, ngồi lại ghế tiếp tục làm việc.

Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó, đã đến nước Anh và cũng tìm được công việc thuận ý, vậy thì bây giờ cứ tiếp tục làm tốt công việc và sống tốt ở đây đi.

Thời gian là thuốc trị lành vết thương tốt nhất, tin rằng với sự trôi đi của thời gian, Kỳ Thiệu Xuyên sẽ trở thành quá khứ của mình. Hồ Tinh không ngừng an ủi bản thân.

Nhưng Hồ Tinh biết, muốn quên đi một người, thật sự không phải một việc dễ dàng chút nào.

Thờnệ một hồi, Hồ Tinh tiếp tục làm việc, thời gian trôi qua rất nhanh, như chỉ trong chớp mắt, đã đến giờ tan ca, bắt đầu có người lần lượt ra về.

Hồ Tĩnh vẫn đang làm việc, cô ngẩng đầu nhìn thấy đèn trong phòng sếp vẫn sáng, liền biết là anh vẫn đang miệt mài.

Hơn sáu giờ chiều, trong công ty chỉ còn lại Hồ Tĩnh và Đoàn Mộc Thụy.

“Hồ tiểu thư xinh đẹp, không biết tại hạ có vinh dự đưa cô về không?” Đoàn Mộc Thụy giơ tay ra, cử chỉ vô cùng lịch lãm.

Hồ Tĩnh cười khẽ, mắt mày uốn lên như khuôn trăng trên trời, đôi mắt lung linh mang theo nét cười, khiến Đoàn Mộc Thụy có cảm giác chói mắt.

Có thể là do anh mang hai dòng máu Trung - Anh, nên Hồ Tĩnh luôn cảm thấy lời nói giọng điệu của Đoàn Mộc Thụy đôi lúc hơi hoa văn.

“Haha....., Thụy, nếu bộ dáng bây giờ của anh bị nhân viên nhìn thấy, không biết họ sẽ trêu cười anh như nào đây!?” Hồ Tĩnh đưa tay đặt vào bàn tay đang giờ lên của Đoàn Mộc Thụy.

Hồ Tĩnh đến Anh cũng được một năm, những thứ ban đầu cô không quen, đến giờ cô cũng đã hoà đồng, lễ phép nắm tay cũng là một trong phong tục tập quán đó.

Hai người cùng nhau đi khỏi tòa nhà, sánh bước bên nhau, tuy Hồ Tĩnh đang đi giày cao gót nhưng vẫn thấp hơn Đoàn Mộc Thụy nửa đầu, hai người đi cùng với nhau như một cặp trai tài gái sắc.

Đoàn Mộc Thụy biết, Hồ Tĩnh vẫn chưa quen thức ăn của nước Anh, nên đặc biệt đặt bàn ở một nhà hàng Trung Quốc.

Khi họ đến nơi, người trong cửa hàng cũng chưa đông, còn lại khá nhiều chỗ trống, “Cảm ơn anh.” Hồ Tĩnh nói, vì cô biết, Đoàn Mộc Thụy vì mình mới đặt bàn ở đây.

Bởi vì Đoàn Mộc Thụy sinh sống ở Anh từ nhỏ nên không hứng thú gì với món ăn Trung Quốc, so với những món ăn Trung Hoa nóng sốt, Đoàn Mộc Thụy thà đi ăn một cái bánh mì nướng.

“Anh với em không phải khách sáo vậy đâu.” Đoàn Mộc Thụy nói rằng, nếu là ăn bữa tối cùng với Hồ Tĩnh, anh không hề ngần ngại đi ăn món Hoa.

Hồ Tĩnh không tiếp lời, với một người Trung Quốc, việc gọi món tất nhiên là do Hồ Tĩnh phụ trách, còn ánh mắt Đoàn Mộc Thụy từ đầu đến cuối chưa rời khỏi cô một phút nào, nhưng Hồ Tĩnh bây giờ đang mãi nhìn menu, không hề hay biết.

“Tiểu Tĩnh, anh có việc muốn nói với em.” Tai Đoàn Mộc Thụy hơi đỏ lên, tuy anh yêu Hồ Tĩnh, nhưng khi nói ra miệng lại là một vấn đề khác.

Hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên Đoàn Mộc Thụy tỏ tình với một cô gái, anh không hồi hộp mới là chuyện lạ.

“Sao? Anh có việc gì cứ nói đi.” Hồ Tĩnh ngẩng đầu nhìn Đoàn Mộc Thụy, sau đó tiếp tục cắm cúi vào menu để chọn đồ.

Tự nhiên, trong lòng Đoàn Mộc Thụy nảy sinh ra một cảm giác thất bại, nhìn lại mình, vừa có tiền vừa có quyền, bề ngoài cũng không tệ, tại sao bây giờ ở trong mắt Hồ Tĩnh còn không hấp dẫn bằng mấy món thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Nhìn dáng vẻ đang bận rộn chọn đồ ăn của Hồ Tĩnh, Đoàn Mộc Thụy dờ khóc dờ cười.

Mấy lần định mở miệng, nhưng khi lời đến cuống họng, Đoàn Mộc Thụy lại không có dũng khí nói ra, anh không sợ Hồ Tĩnh từ chối, uh, nếu chỉ từ chối thôi thì anh vẫn có thể tiếp tục theo đuổi, nhưng sợ nhất là Hồ Tĩnh sẽ bắt đầu né tránh xa lạ với mình, như vậy, sự cố gắng của một năm nay sẽ thành mây khói. Một lúc sau, Hồ Tĩnh mới gọi xong món, ngửa đầu lên nhìn Đoàn Mộc Thụy: “Xin lỗi anh, em đói rồi.” Hồ Tĩnh bình tĩnh mở miệng giải thích.

Đoàn Mộc Thụy vẫy tay, giọng nói có chút cảm giác yếu đuối, “Anh không sao.”

“Đừng rồi, hình như anh bảo có việc muốn nói với em.” Hồ Tĩnh tự dưng nhớ lại Đoàn Mộc Thụy vừa gọi cô hình như có việc gì.

“Bây giờ thì hết rồi, lúc đó chỉ là bảo em đưa cho anh cái cốc ở trước mặt em thôi.” Khóe môi Đoàn Mộc Thụy cố gắng nặn ra một chút nét cười, có chút miễn cưỡng.

Anh bây giờ thật sự đã mất dũng khí tỏ tình với Hồ Tĩnh rồi, Đoàn Mộc Thụy sợ làm Hồ Tĩnh e ngại.

Hồ Tĩnh gạt đầu, đưa cái cốc cho Đoàn Mộc Thụy, không bận tâm đến chuyện này nữa.

Đoan Mộc Thụy nhìn bộ dạng của Hồ Tinh thế này, cảm giác thất bại không ngừng tăng thêm, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy.

Sờ lên mặt mình, chẳng lẽ đạo này mình xuống mã quá rồi sao? Đoan Mộc Thụy tự hỏi mình.

Ăn cơm xong, Đoan Mộc Thụy lại đưa Hồ Tinh về chung cư, trên đường, Đoan Mộc Thụy vẫn lần lần suy nghĩ trong lòng, cuối cùng vẫn cảm thấy cần phải tỏ tình với Hồ Tinh luôn mới được, anh là một người đàn ông, việc trên thương trường anh còn không sợ, huống hồ là một lời tỏ tình.

Trong lòng Đoan Mộc Thụy không ngừng khích lệ bản thân, rồi lấy một bó hoa hồng rực rỡ ở cốp xe ra.

Đây là anh đã đặt ở cửa hàng hoa buổi trưa, kế hoạch ban đầu là sẽ tặng bó hồng này trong lúc ăn ở nhà hàng.

“Tiểu Tinh, kỳ thực thì, từ lần đầu tiên gặp, anh đã thích em rồi, em có thể cho anh một cơ hội được không?” Đoan Mộc Thụy đưa bó hoa đến trước mắt Hồ Tinh.

Giọng nói mang theo một chút hồi hộp và gượng ngừng, hai má hơi bùng đỏ.

Hồ Tinh không hề nghĩ tới, Đoan Mộc Thụy lại tỏ tình với mình, ngần người ba giây sau, Hồ Tinh nhanh chân chạy thẳng vào nhà, để lại Đoan Mộc Thụy ngẩn ngơ đứng một mình.

Rốt cuộc tiểu Tinh có đồng ý không vậy?

Đoan Mộc Thụy tự hỏi, nhưng không thể tìm được câu trả lời, thờ nhẹ một tiếng, Đoan Mộc Thụy đứng ở dưới nhà Hồ Tinh rất lâu, cho đến khi Hồ Tinh tắt đèn trong phòng rồi anh mới đi về.

Sự thật thì Hồ Tinh vẫn chưa ngủ, vì Đoan Mộc Thụy thật sự đã gây chấn động không nhỏ cho cô, cô quả thực không dám tin.

Nhìn thấy xe của Đoan Mộc Thụy ra đi rồi Hồ Tinh mới bật lại đèn.

Đoan Mộc Thụy đã đưa cô về nhà không chỉ một lần này rồi, nhưng Hồ Tinh chưa bao giờ mời anh ta vào nhà ngồi chơi.

Bởi vì trong phòng khách trần ngập ảnh cưới của cô và Kỳ Thiệu Xuyên, trước đó, Hồ Tinh chỉ mang duy nhất một tấm, về sau, cô lại in thêm mấy chục tấm nữa, thậm chí làm luôn cả khung ảnh.

Trước khi cô quên được Kỳ Thiệu Xuyên, cô sẽ không bắt đầu một cuộc tình mới đâu.

Đôi mắt Hồ Tinh như có ánh hào quang lấp lánh, đồng tử tựa hai viên ngọc trai đen huyền bí, sâu trong đó có chút trầm tư.

Chắc cô chỉ có thể nói lời xin lỗi với Đoan Mộc Thụy rồi.

Hồ Tinh nhìn vào Kỳ Thiệu Xuyên trong ảnh rất lâu, cuối cùng mới rời ánh mắt, đi vào phòng tắm rồi bước chân lên giường.

Không lâu sau, Đoan Mộc Thụy đã gửi một tin nhắn đến, “Tiểu Tinh, em đồng ý không?”

Trong lòng Đoan Mộc Thụy vô cùng hồi hộp, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, rất sợ Hồ Tinh từ chối mình.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hồ Tinh thờ nhẹ một hơi, hiện tại cô rất sợ đối mặt với vấn đề tình cảm, nhưng ai ngờ vẫn gặp phải.

Hồ Tinh biết, Đoan Mộc Thụy vẫn đang chờ hồi âm của mình, nghĩ lại một lúc, cuối cùng cô vẫn gõ một dòng chữ. “Thụy, em cảm ơn anh đã dành tình cảm cho em, nhưng, cách đây rất lâu, em đã yêu một người, đến tận bây giờ vẫn chưa thể quên đi được.”

Hồ Tinh cho rằng, Đoan Mộc Thụy sau khi nhận được tin nhắn này, thì sẽ biết được cô đã có người mà mình thích rồi, vì đó sẽ từ bỏ cô.

Ai ngờ, Đoan Mộc Thụy lại lý giải theo cách của mình, anh hiểu thành: “Thụy, hiện tại em chưa quên đi người cũ, nên bây giờ không thể yêu anh được, khi nào em quên đi, em sẽ đồng ý anh.”

Suốt một đêm, Đoan Mộc Thụy đều phấn khởi vô cùng, vì lần đầu tỏ tình của anh đã thành công một nửa.

Trong lòng mang theo hưng phấn và hạnh phúc, Đoàn Mộc Thụy cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ. Trong giấc mộng đêm nay, anh đã mơ thấy mình trong một bộ vest chú rể, còn Hồ Tinh đang đứng ở bên cạnh với một chiếc váy cô dâu huyền ảo.

Đoàn Mộc Thụy tỉnh lại, tỉnh lại vì anh quá vui khi mơ thấy cảnh này.

Trong lòng lại thờ dài, phải đến bao giờ, anh mới lấy được tiểu Tinh về nhà đây?

Ngồi trên giường một lúc, Đoàn Mộc Thụy mới bước khỏi giường. Khác với tâm trạng tốt đẹp của Đoàn Mộc Thụy, Hồ Tinh đã dậy từ rất sớm, đôi mắt in đậm quầng thâm, Hồ Tinh cảm giác toàn thân khó chịu.

Đêm qua, vì việc của Đoàn Mộc Thụy, nên Hồ Tinh thức đến rất khuya mới ngủ.

Làm chung một công ty, ngăn đầu cái là nhìn thấy nhau, Đoàn Mộc Thụy lại là lãnh đạo trực tiếp của mình.....

Hồ Tinh cảm thấy muốn tránh mặt khỏi tầm mắt Đoàn Mộc Thụy, chắc gần như không thể.

Cô đánh răng với bộ mặt buồn thiu, Hồ Tinh quyết định tạm thời tránh Đoàn Mộc Thụy một đoạn thời gian, cố gắng không đối mặt với anh.

Đoàn Mộc Thụy luôn có thái độ chăm chỉ với công việc của mình, nên đã đến công ty rất sớm, đi qua văn phòng của Hồ Tinh, trong phòng vẫn không có bóng giai nhân, Đoàn Mộc Thụy có chút buồn bã.

Cứ tưởng có thể gặp cô luôn, nhưng rất nhanh cảm giác buồn bã này đã được đánh tan, Đoàn Mộc Thụy về văn phòng mình, dù sao thời gian còn rất dài, cứ từ từ.

An ủi bản thân một chút, Đoàn Mộc Thụy bắt đầu công việc trong ngày, muốn lấy cơ bản công việc để gặp mặt Hồ Tinh, nhưng cả ngày cô đều cố tình tránh mặt anh.

Đến giờ tan ca, Đoàn Mộc Thụy đã xong khỏi văn phòng, nhưng rất tiếc, Hồ Tinh như đoán trước được, đã ra khỏi công ty sớm hơn anh một bước.

Tình hình tiếp tục kéo dài trong mấy ngày, Hồ Tinh đều khéo léo tránh mặt Đoàn Mộc Thụy, hai người như đang triển khai chiến tranh du kích, việc này khiến Đoàn Mộc Thụy bắt đầu sốt ruột.

Cứ thế mà tiếp tục, thì anh còn gì cơ hội để đuổi theo Hồ Tinh.

Anh nhủ mày, trong mắt chứa đầy bức bối, tự nhiên, trong lòng anh thoáng lên một ý tưởng tuyệt vời.

Lấy cơ công việc, cho hai người có “một thế giới chỉ hai ta”.

“Cậu đi mời giám đốc Hồ sang đây, bảo có công việc muốn bàn.” Đoàn Mộc THụy nói với trợ lý, giọng đầy vẻ lạnh nhạt.

Dù sao người trợ lý đã quen với giọng điệu này của anh, nên cũng không có cảm giác sợ hãi gì.

Trong lòng Hồ Tinh rất bất an, cô bây giờ rất sợ đối mặt với Đoàn Mộc Thụy, cô lớn thế này, kinh nghiệm yêu đương rất ít, thậm chí có thể gọi là không có, tuy nhiên đã từng kết hôn, nhưng cảm giác khi hai người yêu nhau cô lại chưa từng trải qua, bây giờ, cô không biết nên đối xử với Đoàn Mộc Thụy như thế nào.

“Tiểu Tinh, em đến rồi à? Ngồi đi, anh có việc cần bàn.” Đoàn Mộc Thụy nhoen miệng cười, hàm răng trắng bóng.

Hồ Tinh chần chừ gồi xuống, neho mày, nhưng không dám nhìn vào mắt của Đoàn Mộc Thụy.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

“Tiểu Tinh, anh chuẩn bị đi Trung Quốc một chuyến, công ty dạo này có chiến lược hợp tác xuyên quốc gia, nghe nói tập đoàn họ Kỳ và tập đoàn họ Hồ ở thành phố Thiên Tân pkhá hùng mạnh, anh muốn đi khảo sát một chút.” Đoàn Mộc Thụy nghĩ lại, “Tiểu Tinh, em không phải là người ở Thiên Tân hay sao? Thế em đi cùng anh đi nhé, đằng nào anh chưa đi đến đó bao giờ.”

Lời nói của Đoàn Mộc Thụy, khiến Hồ Tinh không có lý do nào để từ chối. Về mặt công việc, đây là chiến lược phát triển của công ty, Hồ Tinh là giám đốc điều hành, phải suy nghĩ cho công ty, về mặt cá nhân, Hồ Tinh lại là dân bản địa, rất quen thuộc chỗ đó.

Khóc môi Hồ Tinh toát lên một tia khổ sở, nhưng lập tức giấu đi như chưa từng xuất hiện, cô không thể ngờ được, vòng đi vòng lại, cô lại phải về nơi

từng khiến cô đau lòng.

“Sao? có vấn đề gì à?” Đoàn Mộc Thụy nhẹ nhàng hỏi, nhìn sắc mặt Hồ Tinh có vẻ không ổn, chẳng lẽ người mà Hồ Tinh muốn quên đi chính là ở Thiên Tân?

Đoàn Mộc Thụy gần như khẳng định, thế thì anh ta càng phải đi xem là loại người giỏi giang như nào có thể khiến tiểu Tinh đau buồn như vậy.

Hồ Tinh lắc đầu. “Chúng ta bao giờ khởi hành?” điều đáng suy nghĩ trong đầu đều liên quan đến Kỳ Thiệu Xuyên nên cô hoàn toàn không ý thức được chuyến công tác lần này chỉ có Đoàn Mộc Thụy và cô đi thôi

Tất nhiên, Đoàn Mộc Thụy sẽ không ngó ngàng nhắc cô về vấn đề này đâu.

“Mai đi.” Đoàn Mộc Thụy nghĩ một lúc, để tránh trường hợp ngoài ý muốn, anh quyết định đi càng sớm càng tốt.

“Nhanh vậy?” Hồ Tinh nhú mày, có chút bất ngờ, ngày mai hình như là mừng sáu, mừng sáu tháng chín.

Hồ Tinh vẫn nhớ lúc cô đến Anh, cũng là mừng sáu tháng chín.

Đồng tử gian to vài phân, chẳng lẽ đây chính là ý trời?

Bước ra khỏi văn phòng, Hồ Tinh vẫn chưa thể định thần, một năm trước, cô vì tình nên đến Anh, bây giờ cô lại phải từ Anh về tới nơi chứa đầy kỉ niệm đau thương vì công việc.

Còn là cùng một ngày tháng cơ chứ.

Chẳng lẽ mình vẫn không thể chạy thoát được hay sao? Hồ Tinh tự hỏi, nhưng không thể tự đưa ra đáp án.

Một ngày trôi qua rất nhanh, Đoàn Mộc Thụy đã đến nhà Hồ Tinh từ sớm, Hồ Tinh ăn sáng xong hai người liền đi thẳng đến sân bay.

Trong lòng Hồ Tinh bồi hồi khi ngồi trên máy bay, đi một vòng cuối cùng cô lại về, có thể ý trời thật sự tồn tại.

Đoàn Mộc Thụy đã sớm dặn trợ lý đặt sẵn khách sạn, Hồ Tinh cũng biết cách đây không lâu, nếu cô sớm phát hiện trợ lý Đoàn Mộc Thụy đã sắp xếp hành trình chu đáo kỹ càng, thì cô cần gì phải đi theo anh, chắc chắn sẽ từ chối chuyến đi lần này.

Hồ Tinh cũng nghi ngờ mục đích chuyến đi lần này của Đoàn Mộc Thụy là muốn có nhiều thời gian gặp mặt với mình, nhưng khi nhìn thấy đáng vẻ chăm chỉ làm việc trên máy bay của anh, những suy nghĩ trong lòng của cô bị đánh tan.

Máy bay đã hạ cánh vào buổi chiều, thành phố xa cách đã một năm nay, vẫn khoác trên mình diện mạo như trong ký ức của cô.

Nhưng tâm trạng của con người đã khác.

Xuống máy bay, hai người đi thẳng tới khách sạn để check-in và sắp xếp đồ đạc.

“Tiểu Tinh, em không dẫn anh đi dạo chơi một chút sao?” Đoàn Mộc Thụy nháy mắt với Hồ Tinh, ý cười nồng đậm.

Hồ Tinh xoa đầu cho đỡ nhức, hôm qua cô không ngủ được mấy, lại còn ngồi nửa ngày trên máy bay, cảm giác toàn thân đã tàn tạ muốn đồ xuống, đầu còn tỉnh thần dẫn Đoàn Mộc Thụy đi lang thang!?

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

“EM TỪ CHỐI.” Hồ Tinh cự tuyệt, “em bây giờ mệt đến mức như cả bộ xương sắp rời ra thành từng mảnh rồi, để em ngủ đi.” Hồ Tinh nói xong liền đóng cửa luôn, không cho Đoàn Mộc Thụy cơ hội nói thêm một lời nào.

Đoàn Mộc Thụy đứng trước cửa cười, quả thật là cô gái cá tính.

Phải biết là chưa bao giờ có người dám từ chối thẳng thừng trước mặt mình, bây giờ thì anh đã được “ăn” hai lần rồi, nhưng cái cảm giác như này rất cuốn hút Đoàn Mộc Thụy, như gấu đen nhìn thấy tổ ong vậy, có khi biết sẽ bị thương nhưng vẫn ham muốn.

Đoàn Mộc Thụy đứng một lúc rồi mới quay lại phòng của mình.

Quay về phòng, anh liền lập tức xử lý công việc, vì anh phải nhanh chóng ký kết hợp đồng hợp tác với hai nhà “Hổ” và “Kỳ”

Hổ Tinh nằm trên giường nhưng không ngủ được, con mắt môi đang bao phủ toàn thân cô, về lại nơi này, trong tâm trí Hổ Tinh lại hiện lên những hình ảnh của quá khứ, việc nào cũng làm cho cô vô cùng đau đớn.

。 。 。 。 。

“Tiểu Tinh, đây là lễ phục anh chuẩn bị cho em, bữa tiệc ngày mai, em đi cùng anh.” Đoàn Mộc Thụy đưa cho Hổ Tinh một chiếc hộp thật đẹp.

Hổ Tinh nhíu mày: “Thụy, anh biết là em không thích đi dự những bữa tiệc như vậy.” Trên mặt Hổ Tinh hằn lên một tia bức bối.

Đoàn Mộc Thụy sờ gáy: “Tiểu Tinh, vì anh cũng hết cách mà, lần này sang đây chỉ có anh và em, bây giờ anh phải tìm đâu ra bạn gái đi cùng đây?”

Nghe Đoàn Mộc Thụy nói vậy, Hổ Tinh không tìm được lý do từ chối nào nữa, đành phải cầm lấy bộ lễ phục chấp nhận yêu cầu của Đoàn Mộc Thụy.

Ngày hôm sau, Hổ Tinh đã thay luôn bộ trang phục mà Đoàn Mộc Thụy đặc biệt chuẩn bị cho cô. Chiếc váy trễ vai với công nghệ thêu đẳng cấp tinh xảo cộng thêm một đôi giày cao gót dài nhọn, một phong cách thực nữ cổ xưa; túi xách hoa hồng màu phấn được làm bằng da dê, toát lên phong thái lãng mạn.

Hổ Tinh nhìn lại mình trong gương, không dám tin quý cô sang trọng này là mình.

“Cộc cộc cộc...” tiếng gõ cửa vang lên, Hổ Tinh một tay nhấc đuôi váy lên, mở cửa liền nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Đoàn Mộc Thụy, đằng sau anh còn có một chuyên gia trang điểm và một trợ lý.

“Tiểu Tinh, đây là người trang điểm cho em mà anh đã đặc biệt chuẩn bị, hôm nay em nhất định sẽ là bông hoa rực rỡ nhất trong buổi tiệc.” Trên mặt Đoàn Mộc Thụy đang mang một nét cười dịu dàng, sau khi nhìn thấy bộ váy của Hổ Tinh, trong mắt anh chớp qua một tia ngạc nhiên.

Hổ Tinh mà không trang điểm gì cũng đã đủ cuốn hút anh rồi, giờ Đoàn Mộc Thụy rất mong chờ để xem một Hổ Tinh trang điểm tỉ mỉ sẽ xinh đẹp lung linh đến cỡ nào.

Hổ Tinh hơi nhíu mày, đôi mắt hiện lên nét cự tuyệt, cô không thích trang điểm, vô cùng phiền phức.

Vốn dĩ cô đồng ý đi cùng Đoàn Mộc Thụy đã là một sự nhượng bộ không nhỏ rồi, bây giờ Đoàn Mộc Thụy còn bắt mình phải trang điểm, Hổ Tinh không hề muốn trở thành người tỏa sáng nhất trong buổi tiệc, cô chỉ muốn lẳng lặng như một người tàng hình, thế là đủ.

Có thể là nhận ra ý không vui vẻ của Hổ Tinh, Đoàn Mộc Thụy đành phải nói: “Tiểu Tinh, bữa tiệc lần này rất quan trọng với anh, em nghe lời anh lần này đi.”

Đôi mắt Hổ Tinh ánh lên một tia nghi hoặc, sau khi Đoàn Mộc Thụy đưa cho cô bộ lễ phục, Hổ Tinh vẫn chưa hỏi anh ta là bữa tiệc gì.

“Bữa tiệc gì mà quan trọng vậy?” Hổ Tinh hỏi Đoàn Mộc Thụy.

“Thì là việc hợp tác xuyên quốc gia đó.” Đoàn Mộc Thụy trả lời, trong mắt thoáng qua một tia bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Đoàn Mộc Thụy chưa bao giờ gặp một người khó tính như vậy, nếu Hổ Tinh là cô gái đầu tiên mà anh luôn phải khiêm nhường, thì Kỳ Thiệu Xuyên sẽ là người đàn ông đầu tiên khiến Đoàn Mộc Thụy bức bối đến mức phải nghiêng răng.

Hổ Tinh hiếm khi nhìn thấy Đoàn Mộc Thụy lộ ra một thần tình như vậy, chính xác ra thì hầu như anh ta chưa từng có, “Sao thế? Việc gì có thể làm cho anh cảm thấy bất lực như vậy?” Hổ Tinh cười, mở hết cửa ra cho người tạo mẫu và chuyên gia trang điểm vào phòng.

“Chính ông Tổng Tài Kỳ Thiệu Xuyên của tập đoàn Kỳ đó, hôm qua anh đã tiếp xúc với hắn, nhưng hắn khó tính kinh khủng, ngược lại, ông Hồ Phong Niên của tập đoàn Hồ lại có ý định hợp tác.”

Khi nghe thấy tên của Kỳ Thiệu Xuyên, Hổ Tinh có phản xạ run rẩy, nhưng Đoàn Mộc Thụy đang thao thao bất tuyệt, không để ý đến vẻ khác thường của Hổ Tinh.

Như Đoàn Mộc Thụy đã nói, bữa tiệc hôm nay Kỳ Thiệu Xuyên cũng đến?

Khi nhận thức được điều này, sắc mặt Hồ Tinh rất khó coi, nếu sớm biết Kỳ Thiệu Xuyên cũng đến dự bữa tiệc này, Hồ Tinh thà chết cũng không đồng ý yêu cầu của Đoàn Mộc Thụy.

Nhưng bây giờ lời nói như bát nước đổ đi không lấy lại được, Hồ Tinh cũng không thể nào từ chối nữa.

Thở dài một hơi, xem ra bây giờ chỉ có thể là quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi, Hồ Tinh an ủi bản thân.

“Tiểu Tinh, em bây giờ trang điểm trước, muộn một tí anh dẫn em đi.” Đoàn Mộc Thụy nói xong liền kéo ghế ngồi một bên cách Hồ Tinh không xa, lặng lẽ nhìn người tạo mẫu trang điểm cho Hồ Tinh.

Đoàn Mộc Thụy cảm thấy không có việc nào có thể hưởng thụ hơn so với việc này, tựa hồ như nhìn Hồ Tinh trang điểm cũng là một việc vô cùng sung sướng.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Hồ Tinh đã trang điểm xong, Đoàn Mộc Thụy tuy cũng từng gặp khá nhiều cô gái khác, nhưng rất ít có ai như Hồ Tinh, chỉ cần nhìn thoáng qua là đã đủ cuốn hút người khác.

Bữa tiệc đặt ở khách sạn sang trọng nhất của thành phố này, Hồ Tinh biết chỗ đó, cô từng đến đó một lần: “Bữa tiệc lần này là Kỳ Thiệu Xuyên tổ chức, nghe nói sẽ có rất nhiều đại gia và lãnh đạo đến tham dự.” Đoàn Mộc Thụy nói với giọng rất bình tĩnh.

Chỉ có lúc đối mặt với công việc, Đoàn Mộc Thụy mới chuyên chú như vậy.

“Uh, xem ra họ rất coi trọng bữa tiệc lần này.” Hồ Tinh nói một cách dửng dưng, tâm trí của cô bây giờ hiển nhiên không để tâm việc này, những gì cô đang suy nghĩ là sẽ phải làm thế nào khi gặp mặt Kỳ Thiệu Xuyên trong bữa tiệc hôm nay.

Khi Hồ Tinh và Đoàn Mộc Thụy đến nơi, hội trường đã đến lần lượt không ít người, Hồ Tinh nhìn lướt một vòng, không thấy hình bóng của Kỳ Thiệu Xuyên, trong lòng cô hơi nhẹ nhõm một chút.

Đoàn Mộc Thụy tuy là lần đầu tiên đến Thiên Tân, nhưng hai ngày nay, anh đã tìm hiểu rất kỹ đại đa số những người có địa vị trong giới thượng lưu rồi.

Ít ra, Đoàn Mộc Thụy đã có thể nhìn một cái sẽ nhận ra ai với ai.

Ánh mắt sắc bén quét một vòng xung quanh, Đoàn Mộc Thụy đã nhìn thấy một người quen.

Khóe môi hiện lên nét cười: “Tiểu Tinh, người kia chính là Hồ Phong Niên.” Đoàn Mộc Thụy chỉ vào một người đang đứng cách hai người không xa.

Sâu đáy mắt Hồ Tinh thoáng lên một ánh cười, có chút trào ngược, người đó là bố cô, làm sao mà cô không biết chứ?

Hai người tiến lên phía Hồ Phong Niên: “Ông Hồ, rất vinh hạnh lại gặp lại ông.” Đoàn Mộc Thụy giơ lên ly rượu vang trong tay, nhấp một ngụm.

“Bố, con về rồi.” Trong mắt Hồ Tinh trào lên hai hàng lệ, một năm nay, tuy cô vẫn thường xuyên gọi video với bố, nhưng lại không gặp mặt thực tế, cảm giác quen thuộc này thật sự lâu lắm rồi cô không cảm nhận.

Nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt nhăn nheo của Hồ Phong Niên, ông ngày đêm nào cũng mong chờ con gái mình quay về, giờ đây nỗi niềm thương nhớ của ông đã được báo đáp.

“Hai người.... hai người là bố con?” Đoàn Mộc Thụy ngẩn ngơ, anh thông minh thế nào đi chăng nữa thì cũng không đoán ra được, Hồ Tinh lại là con gái của Hồ Phong Niên.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

“May quá, may quá, mình không nói xấu gì Hồ Phong Niên trước mặt Hồ Tinh, với lại hôm qua gặp mặt, mình cũng đối xử lịch sự lễ phép.”

Đoàn Mộc Thụy nhủ thầm trong lòng.

“Đúng rồi anh.” Hồ Tinh nhìn Đoàn Mộc Thụy với ánh mắt trêu đùa, cô cũng không phải cố tình che giấu Đoàn Mộc Thụy.

“Tiểu Tinh, em giấu anh kỹ quá.” Đoàn Mộc Thụy lờm Hồ Tinh, nhưng giọng điệu lại vô cùng chiều chuộng.

Hồ Tinh đang say đắm trong sự cảm động và vui mừng khi hai bố con được gặp lại nhau, không để ý đến thái độ của Đoàn Mộc Thụy, nhưng Hồ Phong Niên lại nhạy cảm nắm bắt được.

Trong mắt Hồ Phong Niên ánh lên một tia sáng, có chút hài lòng khi nhìn sang Đoàn Mộc Thụy. Ánh mắt như là bố vợ đang nhìn con rể, càng nhìn càng thấy thích.

Hai bố con tạm thời bình phục lại tâm trạng kích động, từ cuộc trò chuyện, Hồ Phong Niên đã biết được tình hình cụ thể một năm nay của Hồ Tinh, biết con gái mình thật sự sống tốt ở bên kia, nỗi buồn trong lòng của một người cha đã vơi đi khá nhiều.

“Nhìn kia, ông Kỳ đến rồi.” Không biết trong đám người ai nói ra câu này, Hồ Tinh mới rời mắt khỏi Hồ Phong Niên, nhìn ra phía cửa.

Chẳng lẽ là Kỳ Thiệu Xuyên? Hàng lông mày của Hồ Tinh nhíu lại, sâu đáy mắt có một tia hoảng hốt len lỏi, ở trong thành phố này, ngoài Kỳ Thiệu Xuyên ra, chắc cũng chẳng ai xưng danh là ông Kỳ.

Hồ Tinh lui bước, đứng sát cạnh Đoàn Mộc Thụy, đối với sự tiếp cận của giai nhân, trong lòng Đoàn Mộc Thụy lóe lên một tia vui mừng.

Tự giấu mình, Hồ Tinh vẫn có thể nhìn thấy Kỳ Thiệu Xuyên.

Khi Kỳ Thiệu Xuyên bước vào, vẫn mang theo bộ mặt lạnh lùng như trước đây, đôi môi nam tính mím lại, toàn thân toát lên khí chất lạnh giá, không cho người ngoài tiếp cận.

Một năm không gặp, tính tình của Kỳ Thiệu Xuyên có vẻ lạnh nhạt hơn, đôi mắt Hồ Tinh thoát ra một tia kinh ngạc, tuy Hồ Phong Niên cũng mấy lần kể đến tình hình của Kỳ Thiệu Xuyên, nhưng lại không nói với cô về việc này.

Bên cạnh Kỳ Thiệu Xuyên không có bạn gái đi cùng trong bữa tiệc này, anh một mình tới đây, giờ đây hầu như cả thành phố đều biết là sau khi Kỳ Thiệu Xuyên ly hôn với vợ cũ, thì không có cô gái nào khác ở bên cạnh.

Nhưng Hồ Tinh cả một năm đều ở nước Anh, cho nên không hề hay biết chuyện này.

Hồ Tinh tiếp tục lùi lại, để thân hình Đoàn Mộc Thụy có thể che hết cô, lúc nhìn thấy Kỳ Thiệu Xuyên, lòng cô lại bắt đầu dấy con lên đau nhức.

Những việc trước đây đang giống như một bộ phim quay chậm, Hồ Tinh lại nhớ lại Kỳ Thiệu Xuyên từng làm tổn thương cô đến mức nào.

Đôi mắt sắc bén của Kỳ Thiệu Xuyên tỏa ra một tia hàn quang, quả thật, bữa tiệc như này không hề thích hợp anh.

Liếc qua một vòng hội trường, Kỳ Thiệu Xuyên dừng ánh mắt khi nhìn thấy Đoàn Mộc Thụy, không ngờ, người đàn ông kia cũng đến đây

Bỗng nhiên, ánh mắt cuối cùng lại dừng lại ở người đang đứng đằng sau Đoàn Mộc Thụy, tuy chỉ là hình bóng sau lưng, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Là tiểu Tinh hay sao? Trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên ánh lên một tia vui mừng, tim đập thình thịch, nhưng anh lại không dám tưởng tượng thêm, chỉ sợ đây là một sự hiểu nhầm.

Một năm nay, biết bao ngày đêm, Kỳ Thiệu Xuyên đều không tự bỏ cơ hội đi tìm Hồ Tinh, đêm nào anh đều ôm gối ngủ của Hồ Tinh để đi vào giấc mộng, tựa như Hồ Tinh vẫn ở bên cạnh.

Trong lòng chớp qua một tia khổ sở khi nhớ lại những hình ảnh này, anh bước chân tiến lên phía Đoàn Mộc Thụy, Hồ Tinh không dám quay người lại, chỉ sợ đối mặt với Kỳ Thiệu Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đoàn Mộc Thụy có chút nghi hoặc, cử chỉ khác thường của Hồ Tinh, anh đã phát hiện, trong lòng càng nghi vấn.

Nhưng khi nhìn thấy Kỳ Thiệu Xuyên đang tiến gần, liên tưởng lại biểu hiện khác thường của Hồ Tinh, trong lòng Đoàn Mộc Thụy đã có chút suy đoán.

Chẳng lẽ người đàn ông này chính là người mà Hồ Tinh muốn quên đi? Đoàn Mộc Thụy nhăn mày, nếu tình địch của mình chính là Kỳ Thiệu Xuyên, thế thì quả thật không hay cho lắm.

Đoàn Mộc Thụy vượt cằm, trong mắt toát lên một tia hưng phấn, Kỳ Thiệu Xuyên là đối thủ mạnh nhất từ trước đến giờ anh từng gặp phải, từ quyền tài đến ngoại hình, hai người kẻ tám lạng người nửa cân.

“Nhưng tôi thích thách đấu với người này.” Trong mắt Đoàn Mộc Thụy có phần kích động đang râm ran.

Tiếng bước chân dần đến gần Đoàn Mộc Thụy và Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên càng nhìn hình bóng đó càng khẳng định trong lòng, người con gái đó chính là tiểu Tĩnh của mình.

“Ông Thụy, quả thật có nhả hứng.” Kỳ Thiệu Xuyên dừng lại, khóe môi có chút gợn cợt, nói với giọng điệu lạnh nhạt, có chút giả băng.

Hồ Tĩnh nghe thấy giọng nói quen thuộc này, tuy đã một năm không gặp, nhưng đối với cô vẫn vô cùng quen thuộc. Người Hồ Tĩnh hơi rung mình.

Tuy động tác này rất nhẹ, nhưng vì Kỳ Thiệu Xuyên từ lúc đến giờ, sức chú ý vẫn đề trên người Hồ Tĩnh, nên anh đã bắt được biểu hiện khác thường của cô gái đang quay lưng với mình này, sự kích động trong mắt càng nồng đậm, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên đã kiềm chế lại.

“Ha ha.... làm sao mà so sánh được với ông Kỳ chứ.” Đôi mắt Đoàn Mộc Thụy chớp qua một nét thù địch, nhưng rất nhanh giấu đi.

Đoàn Mộc Thụy không phải là một người ngu ngốc, ngược lại, anh vô cùng thông minh, nếu không thì cũng không quản lý được một công ty lớn như vậy, phản ứng của Hồ Tĩnh và Kỳ Thiệu Xuyên đều rơi vào mắt anh, Kỳ Thiệu Xuyên càng cảm thấy hai người này có quan hệ khác thường, ít ra trước đây là như vậy.

Hai người khách sao một lúc, Kỳ Thiệu Xuyên liền đặt ánh mắt lên trên người Hồ Tĩnh.

“Vị tiểu thư này là bạn gái ngài?” Kỳ Thiệu Xuyên nói với giọng điệu dửng dưng, tuy anh đã kiềm chế rất tốt, nhưng nghe kỹ thì giọng điệu anh có chút run rẩy, đó là do kích động.

“Ông Kỳ hiểu nhầm rồi, đây không phải là bạn gái, mà là vợ chưa cưới của tôi.” Khóe môi Đoàn Mộc Thụy hiện lên một nét cười, tay quàng về đằng sau ôm vào phần eo của Hồ Tĩnh, như đã làm việc này rất nhiều lần, kéo người Hồ Tĩnh sát vào lòng mình.

Hồ Tĩnh có chút bất ngờ và nghi hoặc, nhưng rất nhanh đã đánh tan nó đi. Ngón tay của Đoàn Mộc Thụy nhẹ nhẹ gõ ba lần trên lưng cô, Hồ Tĩnh kịp thời phản ứng này, cô hiểu ý của Đoàn Mộc Thụy.

Cố gắng kiềm chế lại cảm giác xúc động và khó chịu trong lòng, Hồ Tĩnh chậm rãi quay lưng lại, khuôn mặt xinh đẹp đó đập vào trong mắt Kỳ Thiệu Xuyên.

Trong giây phút nhìn thấy Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên chỉ thấy tim mình như bị vật nặng tông vào. Là tiểu Tĩnh, cô đã về rồi.

“Tiểu Tĩnh, đây là ông Kỳ.” Đoàn Mộc Thụy nháy mắt với Hồ Tĩnh, trong lòng anh giờ đã khẳng định quan hệ của hai người này.

Biểu cảm khác thường của Hồ Tĩnh cũng nhanh chóng bị đánh tan: “Xin chào ông Kỳ.” Giọng điệu lạnh nhạt, Hồ Tĩnh gơ bàn tay trắng mịn của mình lên, dừng lại ở trước Kỳ Thiệu Xuyên.

Kỳ Thiệu Xuyên vô cùng khó chịu: Ông Kỳ? Cô ấy gọi mình là ông Kỳ!

Nhìn lại Hồ Tĩnh trước mắt, Kỳ Thiệu Xuyên có cảm giác quen thuộc, nhưng lại vô cùng xa lạ.

Sự lạnh nhạt của Hồ Tĩnh khiến trái tim Kỳ Thiệu Xuyên như bị nhói lại: “Tiểu Tĩnh, em về rồi.” Khác với biểu hiện xa lạ của Hồ Tĩnh, khóe môi Kỳ Thiệu Xuyên lại toát lên nét cười.

Hồ Tĩnh cảm giác như bị sét đánh, tim đập thình thịch, bây giờ cô thật sự không hiểu được người đàn ông trước mắt này đang nghĩ gì.

Hồ Tĩnh nhìn chăm chăm vào đôi mắt Kỳ Thiệu Xuyên, ánh mắt anh vẫn lạnh giá như vậy, như có thể cướp đi hồn phách người khác.

“Tiểu Tĩnh, hóa ra hai người quen nhau à” Đoàn Mộc Thụy giả vờ không biết gì, nhưng một ánh quang chớp qua trong mắt, điều đó đã bóc lộ suy nghĩ của anh.

Hồ Tĩnh không biết Đoàn Mộc Thụy lại muốn giờ trò gì rồi, quen nhau đã hơn một năm, Hồ Tĩnh cũng gọi là hiểu được cá tính của Đoàn Mộc Thụy.

“Tôi là chồng cũ của tiểu Tĩnh.” Kỳ Thiệu Xuyên nói gần từng chữ, nhất là hai từ chồng cũ.

Hồ Tĩnh nhú mày, chẳng lẽ đã qua một năm, người đàn ông này vẫn không chịu tha cho mình hay sao?

Nghĩ lại chuyện quá khứ, trong lòng Hồ Tĩnh lại bắt đầu thấy đau đớn, thậm chí có chút sợ hãi, không tự chủ lại sát gần bên Đoàn Mộc Thụy, như muốn tìm một chỗ để trốn.

Kỳ Thiệu Xuyên liền cảm thấy vô cùng đau lòng khi nhìn thấy Hồ Tĩnh thế này, chỉ có bản thân anh biết anh đã từng làm tổn thương Hồ Tĩnh đến mức nào.

Khóe môi Đoàn Mộc Thụy hơi nhếch lên, thuận thế nắm tay Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên nhìn thấy cảnh này, thấy vô cùng nhức mắt, chỉ muốn chặt đứt tay của Đoàn Mộc Thụy đi.

“Oh.....” Đoàn Mộc Thụy tỏ ra vẻ bối nhận ra: “Tôi cứ tưởng là quan hệ nào, hóa ra là con chó bị mù mắt đó ạ, nếu không mù thì làm sao mà nở bở

tiểu Tình.” Đoàn Mộc Thụy vừa nói vừa lắc đầu, giọng điệu khinh bỉ, nhìn đáng vẻ của anh chỉ khiến người khác muốn đâm một cái vào mặt.

“Ông...” ngón tay nắm chặt lại, Kỳ Thiệu Xuyên cảm thấy người đàn ông này vô cùng chướng mắt.

Không những động chạm vào cô gái của mình, mà còn dám chế giễu anh.

Tuy Kỳ Thiệu Xuyên cũng thừa nhận trước đây anh quả thật là có mắt như mù, không thể nhận ra được Hồ Tinh chính là cô gái của cuộc đời mình, nhưng bị người ngoài chỉ trích vẫn khiến anh khó chịu.

Đoàn Mộc Thụy như vẫn thấy chưa đủ, bàn tay chốc chốc xoa nhẹ eo của Hồ Tinh, đầy khiêu khích.

Hai má Hồ Tinh lập tức đỏ bừng, trông càng thêm nét hấp dẫn, vóc dáng hoàn hảo, khuôn mặt ưa nhìn, bây giờ lại tỏ vẻ xấu hổ như một tiểu nữ sinh, khiến nhiều đàn ông trong hội trường ngó ngán ngấm nhìn.

Bữa tiệc đã chính thức bắt đầu. Kỳ Thiệu Xuyên là người tổ chức bữa tiệc, phải lên sân khấu phát biểu vài câu.

Nhìn Kỳ Thiệu Xuyên rời đi, Hồ Tinh muốn lập tức thoát khỏi bàn tay nghịch ngợm của Đoàn Mộc Thụy, “Anh ta vẫn đang nhìn từ sân khấu kia, nếu không muốn anh ta tiếp tục quấy rối em, thì hãy nghe lời anh.”

Giọng nói trầm ấm của Đoàn Mộc Thụy vang lên bên tai Hồ Tinh, Hồ Tinh ngửa đầu nhìn lên sân khấu, quả thật Kỳ Thiệu Xuyên vẫn đang nhìn mình, liền lập ngoan ngoãn chủ động ôm cánh tay của Đoàn Mộc Thụy.

Trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên chợt dâng lên một cảm giác hui quạnh, nhưng lập tức biến mất.

“Tiểu Tình, anh không ngờ, em cũng giỏi diễn kịch đấy chứ.” Đoàn Mộc Thụy cười, gò má áp sát vào tai Hồ Tinh, nhìn từ ngoài như hai người đang âu yếm nhau.

Kỳ Thiệu Xuyên tuy vẫn đang phát biểu, nhưng mắt nhìn của anh lại luôn hướng về phía Hồ Tinh.

Cuối cùng, Kỳ Thiệu Xuyên không thể nhẫn nhịn được nữa, đi từ sân khấu xuống, bước đến trước mặt Hồ Tinh, giằng mạnh kéo cô khỏi Đoàn Mộc Thụy.

Hồ Tinh không thể cử động được vì Kỳ Thiệu Xuyên nắm tay cô rất chặt.

Cô giương mắt nhìn Kỳ Thiệu Xuyên, “Anh làm gì đấy!?” Hồ Tinh vùng vẫy, sao người đàn ông này vẫn bá đạo như vậy.

“Đi theo anh.” Kỳ Thiệu Xuyên mím môi, kéo Hồ Tinh ra khỏi hội trường.

Đoàn Mộc Thụy bức bối nhìn hình bóng đang đi xa của Kỳ Thiệu Xuyên, nghĩ lại một lúc, vẫn quyết định đi theo.

Bước chân của Kỳ Thiệu Xuyên rất dài, Hồ Tinh phải chạy mới theo kịp được, khi Đoàn Mộc Thụy đuổi theo ra đến ngoài, đã không thấy tung tích hai người.

Hàng chân này Đoàn Mộc Thụy nheo lại, anh chưa quen địa hình, không biết hướng nào đi tìm.

“Chết tiệt.” Đoàn Mộc Thụy chửi thề một câu, nhưng bây giờ anh cũng hết cách.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh buông ra.” Hồ Tinh nhủ thầm, đôi mắt phẫn nộ, tại sao người đàn ông này đến giờ vẫn đối xử thô bạo với mình.

“không, lần này anh sẽ tuyệt đối không buông tay.” Kỳ Thiệu Xuyên dứt khoát bế Hồ Tinh lên, đặt cô vào ghế phụ tay lái, lập tức phóng xe nhanh như chớp.

Hồ Tinh thậm chí nảy sinh ý định nhảy khỏi xe, nhưng nhìn lại tốc độ chạy, cô từ bỏ ý tưởng điên rồ này.

Xe dừng lại trước cổng biệt thự, Hồ Tinh nhìn lại xung quanh, vẫn là cảnh vật quen thuộc.

Chính nơi này đã biến cô thành một con chim cánh bị nhốt trong lồng suốt hai năm, đây là một nơi lạnh lẽo không có một chút ấm áp.

Thờ ỉa một hồi, vết thương trong lòng vẫn chưa lành, bây giờ cô lại quay lại cái nơi mà khiến cô đau lòng và thậm chí không muốn nhớ lại.

“Tiểu Tình, mình về nhà rồi.” Kỳ Thiệu Xuyên bế Hồ Tinh xuống xe, nhưng vẫn không cho xuống đất, trong lòng vui mừng, mai sau có Hồ Tinh ở đây, nơi này sẽ không còn lạnh giá nữa.

“Nhà?” Hồ Tinh thì thầm, sau đó cô cười ra tiếng, như vừa nghe được một chuyện cười đầy hài hước.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh không thấy bây giờ nói từ này buồn cười lắm hay sao?” Hồ Tinh cười híp cả mắt, nhưng không hề có ý cười thật bên trong.

Kỳ Thiệu Xuyên trầm mặc, trước đây anh ta làm tổn thương Hồ Tinh, nhưng anh hứa, mai sau sẽ bù đắp gấp đôi cho tiểu Tình.

Trước đây là anh khôn nạn, anh không tốt, nhưng giờ anh biết sai rồi.

“Tiểu Tình, mai sau anh hứa sẽ yêu thương em mãi mãi.” Kỳ Thiệu Xuyên đặt hai tay lên vai Hồ Tĩnh, nói với giọng điệu dịu dàng.

“Mai sau?” đôi mắt Hồ Tĩnh hơi sáng lên, “Kỳ Thiệu Xuyên, anh nghĩ rằng, chúng ta vẫn còn chuyện mai sau ư?”

Hồ Tĩnh nói xong, trong lòng lại buốt đau một cách không chịu kiểm soát, cô thừa nhận, khi nghe thấy câu này, cô có một chút mong chờ.

“Có.” Kỳ Thiệu Xuyên nói một cách kiên quyết, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Hồ Tĩnh, không có một chút do dự.

Hồ Tĩnh bấu môi, cúi đầu xuống, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Trong lòng Hồ Tĩnh thoáng qua một ý nghĩ khổ sở, tại sao lúc cô yêu Kỳ Thiệu Xuyên, lúc cô chấp nhận hôn nhân với anh ta, lúc cô chờ đợi Kỳ Thiệu Xuyên quay lại với mình, thì anh lại không hề quan tâm, lại luôn làm tổn thương cô.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Nơi đó có một trái tim nóng bỏng đang đập nhanh, Hồ Tĩnh muốn thu tay lại, nhưng bị Kỳ Thiệu Xuyên nắm lại rất chặt, không thể nào rút về được.

Đôi mắt quyến rũ mở to nhìn Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tĩnh không biết nên nói gì nữa, người đàn ông lăm chiêu này lại muốn giờ trò gì đây.

Phần nộ và bối rối đang xen lẫn trong mắt cô, trong lòng cũng có chút do dự, nhưng dù anh bây giờ biết sự thật rồi thì cũng làm được cái gì nữa!?

Trong lòng Hồ Tĩnh khổ sở: “Kỳ Thiệu Xuyên, người mà anh yêu rốt cuộc là Hồ Tĩnh- người ở bên cạnh anh ‘hai năm đó’, hay là Hồ Tĩnh bây giờ?”

Hồ Tĩnh bỗng mở miệng, giọng nói trầm thấp, kèm theo đau buồn kìm nén khó để người ngoài phát hiện.

Hồ Tĩnh đang suy nghĩ một vấn đề, Kỳ Thiệu Xuyên sở dĩ đối xử An Nhiễm tốt như vậy, chỉ là vì anh đã tưởng An Nhiễm chính là người con gái ở bên cạnh anh suốt hai năm đó.

Kỳ Thiệu Xuyên trầm mặc, một lúc lâu, anh mới từ từ mở miệng, “Tất nhiên anh thích em.”

Hồ Tĩnh nhắm mắt lại, câu trả lời tự huỷ hoại này, làm sao mà đủ để cho cô tin chứ?

“Anh nói người mà anh yêu là em, nhưng thế thì sao, trong thời gian chúng ta lấy nhau, anh luôn làm tổn thương em thế? Ngay cả người ở bên cạnh anh khi mắc bệnh cũng không biết, có một người tự xưng thì anh đã tin, một người như anh, có tư cách gì nói là người mà anh yêu chính là em.”

Lời của Hồ Tĩnh như kim đâm vào lòng, vô cùng buốt đau.

“Anh không quan tâm, thế nào đi chăng nữa sau này anh chỉ yêu mình em.” Kỳ Thiệu Xuyên một tay ôm eo Hồ Tĩnh, một tay tóm vào gáy.

Đôi môi lạnh mát đó đã in vào môi Hồ Tĩnh, Hồ Tĩnh vùng vẫy, nhưng tay Kỳ Thiệu Xuyên đang tóm gáy của cô, làm cô không thể nào chạy thoát.

Hồ Tĩnh vừa bực bội vừa rối loạn, người đàn ông này dựa vào cái gì mà dám cưỡng hôn cô, anh ta rốt cuộc có coi cô là một con người không vậy.

Khoảng một phút sau, Kỳ Thiệu Xuyên mới chịu thả Hồ Tĩnh ra.

Do dùng sức quá đà, khóe môi Hồ Tĩnh có chút sưng đỏ.

Hồ Tĩnh bực bội đạp chân xuống đất, đôi mắt hằn lên nét phần nộ.

Kỳ Thiệu Xuyên mặc kệ tâm trạng của Hồ Tĩnh, tiếp tục bế Hồ Tĩnh lên đi vào bên trong biệt thự.

Khi vào trong tòa nhà đồ sộ này, cảm giác nặng nề bao phủ toàn thân Hồ Tĩnh, như hình ảnh một năm trước đây tái diễn lại trong đầu, từng cảnh một, lại một lần nữa khiến lòng cô đau đớn.

Cô muốn lập tức chạy khỏi nơi đây, tất cả mọi thứ trong này đều khiến cô khó chịu. “Hồ Tĩnh, đây chính là nhà của em, em muốn chạy đi đâu nữa.”

Kỳ Thiệu Xuyên kéo tay Hồ Tĩnh nói khẽ, giọng của anh nghe rất cuốn hút, vô cùng mê hoặc. “Không, đây không phải nhà của tôi!” Hồ Tĩnh bỗng hét

lên.

Cô không biết lấy dũng khí ra từ đâu, dám to tiếng với Kỳ Thiệu Xuyên.

Nhưng, việc mà Hồ Tĩnh muốn làm nhất là rời khỏi cái nơi khiến cô chán ghét này. Trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên bắt đầu cảm thấy bất lực, trước đây anh còn dám dùng thủ đoạn cưỡng ép Hồ Tĩnh, nhưng từ khi biết được Hồ Tĩnh chính là cô gái mà anh mong chờ, sau khi anh đã làm ra rất nhiều việc có lỗi với cô, trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên càng cảm thấy thẹn với Hồ Tĩnh.

Nụ cười của Hồ Tĩnh, khiến Kỳ Thiệu Xuyên không biết cô đang nghĩ gì.

Ý cười trong mắt dần thêm nồng đậm: “Kỳ Thiệu Xuyên, tôi nên về nhà rồi, chồng chưa cưới của tôi đang chờ tôi.”

Hồ Tĩnh lạnh lùng nói ra, như người đàn ông trước mắt này không phải là người cô đã từng yêu say đắm.

Kỳ Thiệu Xuyên liền thấy đau lòng, sao mình lại quên mất Hồ Tĩnh bây giờ có một ông chồng chưa cưới chứ.

Anh cố gắng kìm nén cơn đau trong lòng, Kỳ Thiệu Xuyên dừng dừng nói: “Có chồng chưa cưới rồi thì sao, hai người chẳng phải vẫn chưa cưới hay sao? Tiểu Tĩnh, anh sẽ không từ bỏ em đâu.” Kỳ Thiệu Xuyên đặt tay lên vai Hồ Tĩnh, nói gần từng chữ, thần tình kiên quyết.

Trong lòng Hồ Tĩnh càng thêm bối rối và khổ sở, cô thật sự không biết phải đối mặt với kỳ Thiệu Xuyên thế nào nữa, rõ ràng người làm tổn thương cô là anh, nhưng bây giờ người thế sẽ không rời bỏ cô lại là anh.

Hồ Tĩnh trầm mặc, định mở miệng nhưng lời đến cuống họng rồi lại không thể nói ra.

“Kỳ Thiệu Xuyên, tôi đi thật đây, chồng tôi vẫn đang sốt ruột chờ tôi.” Hồ Tĩnh nói xong liền thoát khỏi tay của Kỳ Thiệu Xuyên, chạy ra bên ngoài.

Nhìn hình bóng đang dần xa của Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên thấy trong lòng đau đớn, nhưng ánh mắt của anh lại càng thêm kiên định.

“Tiểu Tĩnh, anh sẽ không bỏ cuộc đâu.” Kỳ Thiệu Xuyên thì thầm, cho đến lúc không còn nhìn thấy được hình bóng Hồ Tĩnh nữa, anh mới rời mắt.

Đoan Mộc Thụy đã về khách sạn từ lúc không tìm thấy được Kỳ Thiệu Xuyên và Hồ Tĩnh, anh đang ngồi trong phòng, vô cùng sốt ruột, đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi, tiểu Tĩnh vẫn chưa về đây.

Đoan Mộc Thụy không thể ngồi im, anh đang đi đi lại lại, gọi mấy lần điện thoại rồi nhưng lại không ai nghe máy.

Đoan Mộc Thụy chưa bao giờ có cảm giác bất lực như vậy, bỗng nhiên, anh nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Đoan Mộc Thụy nhanh chóng chạy ra. Hồ Tĩnh đã về.

“Tiểu Tĩnh, cuối cùng em cũng về rồi, em biết anh lo lắng cho em thế nào không!?”

Đoan Mộc Thụy bất chấp tất cả, hai tay ôm chặt Hồ Tĩnh vào lồng ngực, ôm rất chặt, như muốn nhét Hồ Tĩnh vào trong người anh.

Nhìn dáng vẻ mặt hồn thất vía của Hồ Tĩnh, Đoan Mộc Thụy đoán chắc Kỳ Thiệu Xuyên vừa bắt nạt cô, phần nộ trong lòng như núi lửa phun trào, Đoan Mộc Thụy nắm chặt tay thành nắm đấm, bây giờ anh rất muốn đi tìm Kỳ Thiệu Xuyên, cho hắn một trận.

“Tiểu Tĩnh, tên kia dám đối xử với em như vậy, anh tuyệt đối không tha cho hắn.” Đoan Mộc Thụy nghiêng răng.

Nhìn bộ dạng của Hồ Tĩnh, anh vô cùng thương xót.

“Không liên quan gì đến Kỳ Thiệu Xuyên cả.” Một lúc sau, Hồ Tĩnh mới mở miệng trả lời, giọng nói mệt mỏi, có chút yếu đuối.

Đoan Mộc Thụy biết tâm trạng Hồ Tĩnh không tốt, liền dìu cô vào phòng ngủ cho cô nghỉ ngơi và bình phục.

Đoan Mộc Thụy khẽ đóng cửa lại, Hồ Tĩnh không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, khi cô mở mắt đã là nửa đêm.

Cảm giác cuống họng khô rát, Hồ Tĩnh lật người bước xuống giường, muốn rót cốc nước cho mình, khi bước đến gần cửa, cô nghe thấy tiếng động từ phòng bên cạnh.

Hồ Tĩnh khẽ mở cửa, tiếng động rất nhẹ, cô không muốn ảnh hưởng đến Đoan Mộc Thụy, Hồ Tĩnh không để tâm đến tiếng động của phòng bên cạnh đó.

“Có thể là anh ấy đang mài mê công việc.” Hồ Tĩnh nghĩ.

Uống nước xong, Hồ Tĩnh liền quay lại phòng ngủ tiếp.

Hồ Tĩnh nghĩ rằng, bây giờ chỉ cần mình luôn đi cạnh Đoan Mộc Thụy, Kỳ Thiệu Xuyên sẽ không đến tìm cô nữa.

Trưa ngày hôm sau, Hồ Tĩnh đi cùng Đoan Mộc Thụy đến tập đoàn nhà Hồ, vì cô là thành viên của nhà họ Hồ, nên Hồ Phong Niên đã đồng ý ngay

những yêu cầu của Đoàn Mộc Thụy, hai bên ký kết hợp tác.

Hơn nữa, trong lòng Hồ Phong Niên đang mặc định Đoàn Mộc Thụy sẽ là con rể tương lai của mình, làm sao mà ông sẽ gây khó dễ cho Đoàn Mộc Thụy cơ chứ.

“Thụy, bao giờ chúng ta về Anh?” Hồ Tinh thờ nhẹ, hỏi Đoàn Mộc Thụy.

Hai ngày nay cô ở khách sạn, đã suy nghĩ rất nhiều, Hồ Tinh muốn sớm quay lại nước Anh, cô không muốn ở lại đây nữa.

Mọi thứ nơi này đều khiến cô thấy áp lực và ức chế, với lại Hồ Tinh cũng lo sợ Kỳ Thiệu Xuyên sẽ đến tìm cô.

“Thêm vài ngày nữa chúng ta về.” Đoàn Mộc Thụy nói, hơi nhếch mày, “Tiểu Tinh, em không muốn ở bên cạnh anh đến thế cơ à?”

Đoàn Mộc Thụy cười, khoe môi nhếch lên có chút nghịch ngợm.

“Anh nói gì thế?” Hồ Tinh lườm, không nói thêm câu nào nữa.

Thời gian còn lại, Đoàn Mộc Thụy để Hồ Tinh dẫn anh đi chơi khắp nơi.

.....

Trong một căn phòng tại tập đoàn nhà họ Kỳ.

“Những việc tôi dặn cậu đã làm xong chưa?” ngón tay Kỳ Thiệu Xuyên nhẹ nhẹ gõ trên mặt bàn, phát ra tiếng cộc cộc, khiến người khác có cảm giác khó thở.

“Thưa Tổng tài, tôi đã làm xong.” Trợ lý cung kính đưa lên một chiếc file đặt trên bàn Kỳ Thiệu Xuyên.

Sâu đáy mắt Kỳ Thiệu Xuyên ánh lên một tia hàn quang, toàn thân lan tỏa hàn ý: “Rất tốt.” Môi Kỳ Thiệu Xuyên mở khẽ, chỉ nói ra hai từ.

“Cậu đi ra trước đi.” Kỳ Thiệu Xuyên lạnh nhạt mở miệng, trợ lý thờ nhẹ trong lòng, nhưng không dám để lộ thái độ ra ngoài.

Đội trợ lý đi ra, Kỳ Thiệu Xuyên mới mở ra file, lật xem từng tấm ảnh trong đó, sắc mặt anh u ám.

“Tiểu Tinh, cho em ở cùng với Đoàn Mộc Thụy lâu thế này, như vậy là quá đủ rồi.” Khóe môi Kỳ Thiệu Xuyên vẽ lên một nụ cười gian tà.

Lấy chìa khóa ô tô ra, Kỳ Thiệu Xuyên phóng xe đi đến khu ngoại ô.

“Anh đến đây làm gì?” An Nhiễm dùng ánh mắt độc ác nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đến gần này.

Một năm rồi, người đàn ông này đã tàn nhẫn nhốt cô ở đây.

Cô bây giờ như một con dã thú chứ không còn là con người.

An Nhiễm hận, rất hận, hận Kỳ Thiệu Xuyên tại sao không giết cô luôn đi, hận Kỳ Thiệu Xuyên nhẫn tâm đối xử tàn ác với cô như vậy.

“Cô ấy về rồi.” Giọng nói Kỳ Thiệu Xuyên vẫn lạnh lùng như mọi khi, nhưng khi anh nói ra câu này lại có chút vui mừng bên trong mà người ngoài khó phát hiện.

An Nhiễm biết “cô ta” là chỉ ai.

Thật sự không ngờ, Hồ Tinh hạ tiện kia vẫn còn sống, nếu đối với Kỳ Thiệu Xuyên, An Nhiễm chỉ là căm hận, còn đối với Hồ Tinh, An Nhiễm chỉ muốn Hồ Tinh chết không có nơi chôn mà thôi.

“Thế thì tôi phải chúc mừng anh rồi.” Khóe môi An Nhiễm nhếch lên một tia cười, đôi môi tái nhợt của cô đang bong tróc, trông có chút ghê rợn.

Kỳ Thiệu Xuyên nhìn người đàn bà đang bị trói này, đã một năm, anh nhốt An Nhiễm ở đây, mỗi ngày chỉ bát cơm và một cốc nước, ngày nào cũng vậy.

“An Nhiễm, tính mạng của cô, nên để chính tay tiểu Tinh quyết định.” Kỳ Thiệu Xuyên lạnh nhạt nói, giọng nói như mùa đông giá băng.

Đây cũng là lý do tại sao anh vẫn giữ tính mạng của An Nhiễm đến tận hôm nay, vì anh tin rằng, sớm muộn cũng có một ngày Hồ Tinh sẽ về, anh muốn Hồ Tinh tự tay xử lý mụ đàn bà độc ác này.

“Ha ha ha ha ha.....” An Nhiễm cười điên cuồng, cô không còn phong độ như ngày xưa nữa: “Kỳ Thiệu Xuyên, anh và Hồ Tinh cũng sẽ chết không yên ổn đâu.”

Sự chán ghét trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên lại thêm vài phần, trầm mặc một lúc, anh ra khỏi hầm.

An Nhiễm từ từ mở mắt ra, một ánh nhìn độc ác hiện hữu trong mắt, cô thề, nếu có một ngày cô được ra ngoài, nhất định phải cho Hồ Tĩnh và Kỳ Thiệu Xuyên chết một cách thê thảm.

Rất nhanh, An Nhiễm nhắm mắt lại, ở trong hầm u ám thiếu ánh sáng này, An Nhiễm thà nhắm mắt cũng không muốn đối mặt với khoảng không đen tối này.

Kỳ Thiệu Xuyên đang lái xe, hai ngày nay, sở dĩ anh không đi tìm Hồ Tĩnh, chính là để anh có thời gian điều tra rõ tình hình trong thời gian Hồ Tĩnh ở nước Anh.

Khi biết được Hồ Tĩnh và Đoàn Mộc Thụy hai người không có quan hệ gì, anh sung sướng biết bao.

Đi qua cửa hàng hoa, Kỳ Thiệu Xuyên bỗng nhớ ra Hồ Tĩnh thích nhất loại hoa loa kèn.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Kỳ Thiệu Xuyên dừng xe trước tiệm hoa, chọn một bó loa kèn, rồi mới lên xe đi tiếp.

Anh sớm đã điều tra được, Hồ Tĩnh mấy ngày nay đều đang ở khách sạn Fushida, cho nên Kỳ Thiệu Xuyên lái xe đi thẳng đến đó.

Kỳ Thiệu Xuyên tay cầm hoa, khoe môi hiện lên nét cười, trước đây tại lỗi lầm của anh, anh mới bỏ lỡ Hồ Tĩnh, lần này, anh sẽ dựa vào năng lực của mình làm cho cô quay lại.

Nói thật, Kỳ Thiệu Xuyên đời này chưa bao giờ theo đuổi một cô gái nào, anh có gia thế hùng mạnh, ngoại hình tuấn mỹ, nếu anh gật đầu, đâu biết rõ được có bao nhiêu nữ sinh sẽ chạy như xua vịt đuổi theo anh, có bao giờ phải đến lượt anh đi đuổi theo người khác đâu.

Nhưng, Kỳ Thiệu Xuyên chưa từng không có nghĩa là anh sẽ không biết cách, với một người giữ chức vụ Tổng tài của tập đoàn họ Kỳ, một chút tài trí thông minh đi “cua gái” này anh không thiếu.

Lúc trưa, Hồ Tĩnh ra ngoài khách sạn, nhìn thấy Kỳ Thiệu Xuyên đang đứng trước cửa khách sạn, hạ ý thức Hồ Tĩnh muốn tìm nơi trốn.

“Tiểu Tĩnh, em muốn chạy đi đâu?” Kỳ Thiệu Xuyên nhanh chân bước về phía Hồ Tĩnh, một tay tóm lấy eo của cô.

Dáng eo mảnh khảnh, Kỳ Thiệu Xuyên chỉ dùng một bàn tay đã đủ nắm “Kỳ Thiệu Xuyên, rốt cuộc anh còn muốn gì ở em nữa đây? Em bây giờ đã có chồng chưa cưới rồi.”

Hồ Tĩnh giương mắt nhìn anh, cố kìm cơn giận dữ.

“Tiểu Tĩnh, em tưởng anh là đồ ngọc hay sao? Em với Đoàn Mộc Thụy không hề có quan hệ gì, nếu thật sự muốn nói là có quan hệ, cũng chỉ là anh ta yêu đơn phương thôi.”

Kỳ Thiệu Xuyên hai tay nắm chặt bờ vai Hồ Tĩnh, trong mắt ánh lên một tia nghịch ngợm khi nói ra câu này, từ lúc anh nhận thấy rõ được những gì anh thực sự muốn trong sâu thẳm trái tim mình, anh đã quyết định cả đời này sẽ mãi mãi không buông tay Hồ Tĩnh thêm lần nữa.

Việc trước đây là anh sai, nhưng mai sau anh sẽ bù đắp gấp đôi cho Hồ Tĩnh.

Đôi mắt Hồ Tĩnh nhìn sang chỗ khác, bị Kỳ Thiệu Xuyên dùng ánh mắt nóng bỏng soi chiếu thế này, cô có cảm giác như ăn cấp run tay.

“Dù em không có quan hệ gì với Đoàn Mộc Thụy thì sao? Em vẫn không thể yêu anh lần nữa.”

Đôi mắt Hồ Tĩnh nhòe đi trong nước mắt, giọng điệu mang theo một cảm giác xa lạ.

Kỳ Thiệu Xuyên tuy đã biết sớm sẽ có kết quả này, nhưng khi thật sự đối mặt, anh lại không ngừng đau lòng.

Nhưng rất nhanh, Kỳ Thiệu Xuyên bình phục tâm trạng: “Tiểu Tĩnh, em nói với anh một câu, bây giờ trong lòng em có còn yêu anh không?” Kỳ Thiệu Xuyên nhìn chằm chằm vào đôi mắt Hồ Tĩnh, khiến cô có cảm giác không còn nơi nào để tránh.

Hồ Tĩnh rời ánh mắt: “Yêu hay không yêu có quan trọng thế sao? Điều quan trọng nhất là em đã quyết định quên anh, em đã mất một năm trời để cố gắng quên anh đi, tuy em chưa thành công, nhưng em tin rằng sẽ có ngày em làm được.”

Hồ Tĩnh lạnh lùng, giọng điệu không có một chút tình cảm ở bên trong.

Kỳ Thiệu Xuyên gần như sắp phát cuồng, anh sợ nhất là Hồ Tinh nói ra những lời như này.

“Mềm lòng nhẹ nhàng với cô không được, xem ra chỉ có thể dùng chiêu “cường” thôi.” Kỳ Thiệu Xuyên nghĩ trong lòng, lập tức một tay túm cằm Hồ Tinh, đôi môi mềm mịn đã áp sát với nhau, đầu lưỡi linh hoạt len lỏi giữa hai hàm răng, thưởng thức hương vị tuyệt vời từ khuôn miệng xinh xắn của cô.

Hồ Tinh chưa bao giờ hôn ở nơi công cộng như vậy, mà đây còn là một nụ hôn sâu nồng nàn và kịch liệt.

Bị Kỳ Thiệu Xuyên hùng hổ áp bức đôi môi, Hồ Tinh thậm chí không có cơ hội hít thở.

Đây là lần thứ hai Kỳ Thiệu Xuyên hôn cô, lần đầu tiên là tại cổng biệt thự, lần này là lần thứ hai.

Hồ Tinh sống hơn hai mươi mấy năm, tổng cộng cũng chỉ hôn hai lần, lại còn cùng một người.

Trước đây, tuy kết hôn với Kỳ Thiệu Xuyên, thậm chí cũng từng có một đứa con, nhưng, theo mức độ chán ghét của Kỳ Thiệu Xuyên hồi đó với Hồ Tinh, ngoài việc “cùng làm nhiệm vụ” ra, anh không hề chịu động chạm đến những nơi khác của Hồ Tinh, còn chuyện hôn hít thì càng đừng nói.

Đối với Hồ Tinh, đây là một việc cô còn không dám nghĩ đến.

Trong lòng trào lên một tia khổ sở, trước đây cô mơ ước có thể hôn nhau tình cảm như những cặp đôi khác, nhưng điều đó đối với cô là một việc quá xa xỉ.

Bây giờ cô không muốn dính dáng đến Kỳ Thiệu Xuyên nữa, anh lại đến quấy rối mình.

Tại sao ông trời cứ thích đùa mình như vậy?

Kỳ Thiệu Xuyên rất không hài lòng, Hồ Tinh dám ngăn ngại trong lúc hai người đang “tình cảm” hôn nhau.

Tay nắm vào sau gáy của cô, cho nụ hôn này càng thêm sâu đậm, Hồ Tinh vốn chưa từng hôn lâu như vậy, giờ đã bắt đầu có cảm giác khó thở.

Kỳ Thiệu Xuyên rủa thầm một câu trong lòng, nhưng nhìn thấy đáng vẻ khó thở, khuôn mặt đỏ bừng như vậy, anh cuối cùng cũng phải thả cô ra tuy vẫn còn lưu luyến, đây là lần thứ hai anh cảm nhận được mùi hương của Hồ Tinh, anh còn chưa bao giờ hôn một con gái.

Dù hồi trước lên giường với An Nhiễm, anh cũng không hề chạm vào môi cô ta.

Trước đây không biết vì sao, Kỳ Thiệu Xuyên cảm thấy chuyện hôn hít là một chuyện khá ghê tởm, nhưng, bây giờ với Hồ Tinh, mọi việc khác đều không còn quan trọng, thậm chí anh khao khát nụ hôn như vậy, muốn nhiều hơn.

Không có sự cưỡng ép của Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tinh cuối cùng cũng được hít thở thoải mái, mặc kệ Kỳ Thiệu Xuyên đang ở bên cạnh, Hồ Tinh chỉ muốn cho mình được thở một cách sảng khoái.

“Tiểu Tinh, em bây giờ ngay cả hôn nhau cũng không biết, mai sau phải làm thế nào đây?” Kỳ Thiệu Xuyên liếm liếm môi mình, tựa như hương vị trên môi để lại vẫn khiến anh lưu luyến khó rời.

Hồ Tinh vốn dĩ vì khó thở nên mặt đang đỏ bừng, bây giờ nghe xong câu này, cô càng đỏ mặt. Hùng hổ giường mắt nhìn Kỳ Thiệu Xuyên, trong lòng cô đang bức bối, người đàn ông này một lần nữa không hỏi ý nguyện của cô đã cưỡng ép mình.

Tuy là ánh mắt phẫn nộ, nhưng lại ẩn chút mơ màng bên trong vì nụ hôn mãnh liệt vừa rồi, hai má hồng hào, nhìn đáng vẻ Hồ Tinh như nữ sinh đang nũng nịu.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh muốn gì nữa đây?” Hồ Tinh tức giận thét lên, nhìn người đàn ông đang giờ trò lưu manh trước mắt này, tâm trạng Hồ Tinh quả thực là vừa bức vừa tức, nhưng cô lại không thể ghét nổi Kỳ Thiệu Xuyên.

“Tiểu Tinh, anh nói rồi, từ nay về sau anh chỉ muốn một mình em, anh biết, chuyện trước đây là anh làm sai, anh nhận lỗi, nhưng từ giờ trở đi anh sẽ yêu thương em, mãi mãi.”

Hồ Tinh lẳng lặng nghe, nếu nói là trong lòng không có một chút cảm giác gì, việc đó là không thể, nhưng, Kỳ Thiệu Xuyên nói nhiều như vậy thì có ích gì, đã làm sai thì là sai, bao nhiêu khốn khổ và tổn thương cô từng gánh chịu, chẳng lẽ chỉ vì một câu xin lỗi, mỗi câu lỗi tại anh, thì có thể xóa sổ tất cả sao?

“Kỳ Thiệu Xuyên, rốt cuộc anh có hiểu không, cái mà em quan tâm không phải cái này.” Hồ Tinh gào lên trước mặt Kỳ Thiệu Xuyên, đây là lần thứ hai cô làm vậy.

Xem ra Kỳ Thiệu Xuyên đến giờ vẫn chưa hiểu được người mà anh đang yêu là ai.

Người mà Kỳ Thiệu Xuyên yêu chẳng qua là cô gái khi anh mắc bệnh tự kỷ vẫn ở bên cạnh anh đó.

Nếu hồi đó không phải là Hồ Tinh ở bên cạnh Kỳ Thiệu Xuyên mà là một ai khác, thì người trong tim Kỳ Thiệu Xuyên cũng sẽ không phải cô.

“Thế em muốn anh như nào? Anh sẽ làm theo lời em” Kỳ Thiệu Xuyên mở miệng, nói khề, nghe có vẻ tủi thân.

Hồ Tĩnh bấu môi, tự nhiên không biết nói gì thêm, tình yêu là do bản thân tự lĩnh ngộ, chứ không phải là người khác dạy.

Đoan Mộc Thụy vừa bước chân ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Hồ Tĩnh và Kỳ Thiệu Xuyên hai người đang giằng kéo nhau.

Sắc mặt Đoan Mộc Thụy lập tức u ám, dựa vào tư cách gì một người đã từng gây tổn thương cho tiểu Tĩnh giờ vẫn ở đây quấy rối cô ấy.

Nhân hai ngày rảnh rỗi, Đoan Mộc Thụy ngoài việc bảo Hồ Tĩnh dẫn anh đi chơi ra, tiện dịp điều tra luôn những việc trước đây Kỳ Thiệu Xuyên đã làm với Hồ Tĩnh.

Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ huống hồ cả hai người Kỳ Thiệu Xuyên và Hồ Tĩnh không phải là người bình thường, đều là người thuộc giới thượng lưu. Điều tra những sự việc của họ cũng sẽ rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Khi biết được Kỳ Thiệu Xuyên từng làm tổn thương Hồ Tĩnh như vậy, Đoan Mộc Thụy vô cùng phẫn nộ, người con gái mà anh chăm sóc và trân trọng suốt một năm qua, người con gái mà ngay cả tổ tình anh còn không dám, hóa ra, đã từng bị Kỳ Thiệu Xuyên giày vò và tổn thương như vậy.

Nhìn thấy Kỳ Thiệu Xuyên, Đoan Mộc Thụy liền nhớ lại phần kết quả điều tra vừa rồi, ngón tay dần nắm chặt, tựa như được nghe thấy tiếng rộp rộp giòn tan phát ra từ khớp xương, Đoan Mộc Thụy nắm thành quả đấm, vung tay đấm một cú như trời giáng vào gò má Kỳ Thiệu Xuyên.

Sức chú ý của Kỳ Thiệu Xuyên đang tập trung hết vào Hồ Tĩnh nên không hề phát hiện Đoan Mộc Thụy đến gần, anh sợ ý, bị Đoan Mộc Thụy đánh thẳng vào mặt, gò má bên trái lập tức nổi lên mảng bầm tím.

Kỳ Thiệu Xuyên sờ chỗ bị đấm trúng, đôi mắt lóe lên một tia hung tợn.

Rất tốt, anh đang đau đầu vì không tìm thấy được Đoan Mộc Thụy, bây giờ anh ta đã tự chạy đến. Ông trời đúng là giúp mình ! Kỳ Thiệu Xuyên nghĩ trong lòng, khoe môi vẽ lên một nét cười nhạt, lan tỏa hàn ý.

“Tiểu Tĩnh, em ngoan ngoãn ở đây chờ anh nhé.” Kỳ Thiệu Xuyên nói với Hồ Tĩnh, đẩy cô lùi ra vài bước.

Kỳ Thiệu Xuyên nóng nùng muốn thử, tiếp đón ván tấn công thứ hai của Đoan Mộc Thụy, lập tức hai người đàn ông đã vật lộn với nhau, đánh nhau tay đôi, không ai cầm vũ khí.

Rất nhanh, khuôn mặt hai người đã bắt đầu thêm “màu”, nhưng so với Đoan Mộc Thụy, thì tình hình Kỳ Thiệu Xuyên phải nghiêm trọng hơn.

Đoan Mộc Thụy ở nước Anh đã từng đi học võ TEKONDO, lần này đánh nhau với Kỳ Thiệu Xuyên, Đoan Mộc Thụy tuy không dùng hết sức, nhưng cũng tầm 80%. Với lại, Đoan Mộc Thụy đang mang theo tâm lý là phải trả thù cho Hồ Tĩnh, nên mỗi một cú đá đấm anh đều đánh vào chỗ cơ mềm trên người của Kỳ Thiệu Xuyên.

Hồ Tĩnh nhìn thấy vết thương trên mặt Kỳ Thiệu Xuyên, trong lòng lóe lên một chút thương xót, nhưng rất nhanh đánh tan nó đi. Trên mặt có chút chần chừ, cuối cùng cô đi sang phía Đoan Mộc Thụy.

“Có sao không anh, có phải đi bệnh viện không?”

Đoan Mộc Thụy cười vui mừng, đôi mắt chớp qua một chút đắc ý, nhếch nhếch lông mày với Kỳ Thiệu Xuyên, như đang khiêu khích anh ta: đây, nhìn đây, người Hồ Tĩnh quan tâm vẫn là tôi.

Ngón tay Kỳ Thiệu Xuyên xiết chặt, đôi mắt hiện lên một tia do dự, cuối cùng anh mở miệng: “Tiểu Tĩnh, anh cũng bị thương rồi mà, với lại còn nặng hơn so với tên kia.”

Hồ Tĩnh mặt xám xịt nhìn lại Kỳ Thiệu Xuyên, cô không phải là bác sỹ, không biết xem bệnh, nói với cô làm gì. Cách nói này khác gì một đứa trẻ con bị ngã đòi bố mẹ thổi phồng phù cho đỡ đau.

Hồ Tĩnh mặc kệ Kỳ Thiệu Xuyên, cẩn thận xem lại vết thương Đoan Mộc Thụy, cảnh này làm Kỳ Thiệu Xuyên tức chết đi được.

Nhìn Hồ Tĩnh mặc kệ mình, kỳ Thiệu Xuyên mở miệng lần nữa, “Tiểu Tĩnh, anh đau lắm.”

Kỳ Thiệu Xuyên nói với thái độ như điều tất nhiên, Hồ Tinh hết lời, ông Tổng Tài bá đạo lạnh lùng trở thành một đứa trẻ ấu trĩ từ lúc nào vậy.

Không muốn trả lời Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tinh với Đoàn Mộc Thụy ra khỏi khách sạn.

Chỉ để lại Kỳ Thiệu Xuyên cô đơn một mình đứng đó, nhìn cảnh hai người diu nhau đi ra, trong lòng Kỳ Thiệu Xuyên vừa ghen tị vừa khổ sở, chỉ muốn đá Đoàn Mộc Thụy ra chỗ khác, để anh đi với Hồ Tinh.

Đội hai người kia lái xe ra khỏi chỗ này, Kỳ Thiệu Xuyên mới quay lại chiếc xe của mình, đi tới bệnh viện mua một ít rượu thuốc.

Anh còn muốn trông cậy vào gương mặt của mình để theo đuổi tiểu Tinh, không hủy dung nhan được. Kỳ Thiệu Xuyên thì thầm trong lòng.

Ra khỏi bệnh viện, Hồ Tinh lại mua thêm một ít thuốc tiết trùng và giảm viêm quay lại khách sạn.

Mấy ngày nay, Hồ Tinh ngoài việc đi ra ngoài ăn cơm, thì luôn ở trong khách sạn, cho nên Kỳ Thiệu Xuyên muốn gặp cô, chỉ có thể đợi ở sảnh.

“Tiểu Tinh, anh cứ tưởng là lúc đó em sẽ đi hỏi thăm thương tích của Kỳ Thiệu Xuyên trước cơ.” Đoàn Mộc Thụy gấp một miếng sườn xào chua ngọt, nhét vào mồm, chậm rãi mở miệng.

“Đồ ấu trĩ kia, đừng nhắc đến anh ấy nữa.” Hồ Tinh không muốn lúc ăn cơm vẫn nghe thấy tên của Kỳ Thiệu Xuyên.

Đoàn Mộc Thụy cười khế, thì thầm “Ấu trĩ? Ừ, rất phù hợp hình tượng lúc ấy của tên kia.”

Hai người ăn cơm và cùng bàn luận một số vấn đề, không phải vấn đề công việc thì là một số việc cá nhân.

Hồ Tinh không ngần ngại nói hết cho Đoàn Mộc Thụy biết, nhưng khi hỏi đến chuyện của cô và Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tinh đều im lặng không trả lời.

Đoàn Mộc Thụy biết, Hồ Tinh không muốn nhắc lại chuyện giữa cô và Kỳ Thiệu Xuyên, có thể vì sự tổn thương mà Kỳ Thiệu Xuyên gây ra quá nặng nề, cho nên Đoàn Mộc Thụy không tiếp tục hỏi nữa.

Ngoại trừ lúc ban đầu, Hồ Tinh và Đoàn Mộc Thụy còn bàn tán vài câu ra, thời gian còn lại, hai người đều lẳng lặng ăn cơm, không có một chút giao lưu nào nữa.

Rất nhanh, Hồ Tinh đã ăn xong, lau miệng, thả đũa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

“Tiểu Tinh, chiều em có kế hoạch gì không?” Đoàn Mộc Thụy vừa ăn vừa hỏi một cách tùy ý.

“Em muốn về khách sạn nghỉ ngơi, hai ngày nay em mệt chết đi được.” Hồ Tinh nhàn nhạt nói xong liền tròn mắt nhìn Đoàn Mộc Thụy một cái, nhưng anh ta đang mải ăn, nên không nhìn thấy.

Hai hôm nay Đoàn Mộc Thụy đã bắt Hồ Tinh dẫn đi chơi khắp nơi, giờ đôi chân của Hồ Tinh như sắp gãy.

“Em muốn về gặp lại Kỳ Thiệu Xuyên ư?” Đoàn Mộc Thụy nhếch mày, đôi mắt trêu cười.

Anh dám khẳng định một trăm phần trăm, Kỳ Thiệu Xuyên nhất định đang ở cửa khách sạn chờ Hồ Tinh về.

“Ý là sao?” Hồ Tinh không hiểu, nên đôi mắt thoáng lên một tia nghi hoặc, cô hỏi.

“Buổi trưa anh với em cứ thế mà đi, mặc kệ anh ta ở lại một mình, em nghĩ kỳ Thiệu Xuyên sẽ bỏ cuộc thế sao, bây giờ anh ta chắc chắn đang đứng ở cửa khách sạn chờ em về.”

Hồ Tinh nheo mày lại, theo tình tính của Kỳ Thiệu Xuyên rất khả năng sẽ làm vậy.

“Bây giờ em mệt lắm rồi, chỉ muốn lên giường ngủ một cách thoải mái thôi.” Hồ Tinh thở dài.

“Không phải không về được, nhưng không phải là lúc này.” Đoàn Mộc Thụy mở miệng, đôi mắt lóe lên ánh quang.

“Vội lại, đợi lúc chúng ta xem phim xong về khách sạn, chắc Kỳ Thiệu Xuyên đã đi về rồi.”

Đoan Mộc Thụy chậm rãi trả lời, hoàn toàn là một bộ dạng đang lo nghĩ cho Hồ Tĩnh, nhưng, chỉ có trong lòng anh mới biết, là tại anh muốn hẹn Hồ Tĩnh đi xem phim, nhưng sợ Hồ Tĩnh từ chối nên anh mới cố tình nói vậy.

Hồ Tĩnh nhú mồm, hiện giờ không hứng thú gì với phim ảnh, và cô cũng không muốn cùng Đoan Mộc Thụy đi xem phim.

Nhận ra được sự không ưng ý của Hồ Tĩnh, Đoan Mộc Thụy tiếp tục nói: “Đằng nào ghế ngồi của rạp chiếu phim cũng rất dễ chịu thoải mái, cùng nhất là em ở rạp chiếu phim ngủ một giấc, thế cũng được mà.”

Hồ Tĩnh nghĩ ngẫm, liền cảm thấy cách này cũng đáng thử.

Dù sao, ghế ngồi của rạp chiếu phim rất mềm mại, dễ chịu hơn nhiều so với mấy loại ghế gỗ bình thường.

Hồ Tĩnh suy nghĩ một lúc liền gật đầu đồng ý yêu cầu của Đoan Mộc Thụy.

Lôi điện thoại ra nghịch một lúc, Đoan Mộc Thụy tiếp tục ăn cơm, khóe môi vẽ lên nét cười đắc ý vì đã đạt được mục đích.

Phải biết rằng, mấy ngày này Đoan Mộc Thụy vì muốn rủ Hồ Tĩnh cùng đi ra ngoài, lần nào cũng phải bịa một lý do ra, mỗi lần một lý do, không thấy cái nào trùng lặp cả.

Cho nên, đến tận bây giờ Hồ Tĩnh vẫn chưa phản ứng lại, kỳ thực hai ngày nay cô đang trải nghiệm “thế giới chỉ hai ta” với Đoan Mộc Thụy.

Hồ Tĩnh bây giờ lúc nào cũng nghĩ đến việc của Kỳ Thiệu Xuyên, không nhận thức đến việc này.

Với kết quả như vậy, Đoan Mộc Thụy cũng vui vì điều đó, tất nhiên sẽ không nhắc cho Hồ Tĩnh biết.

Đoan Mộc Thụy ăn cơm rất chậm, Hồ Tĩnh tuy muốn nhắc anh ăn nhanh lên, nhưng lại thôi, vì cảm thấy làm vậy rất là bất lịch sự.

Kỳ thực thì Đoan Mộc Thụy là cố tình làm vậy, anh chỉ muốn thời gian mà hai người với nhau có thể kéo dài hơn mà thôi.

Tuy hai người giờ sống chung một khách sạn, nhưng phòng mà cậu trợ lý của Đoan Mộc Thụy đặt cho họ là phòng tổng thống.

Trong phòng có rất nhiều phòng ngủ, Hồ Tĩnh về khách sạn cái là đi vào phòng ngủ mình, chả mấy khi ra ngoài.

Thời gian mà Đoan Mộc Thụy có thể nhìn mặt cô thật sự rất ít, cho nên anh đành phải dùng đủ các loại lý do để rủ Hồ Tĩnh ra ngoài.

Hơn hai mươi phút sau, Đoan Mộc Thụy mới bỏ đũa xuống, lấy giấy lau miệng một cách ưu nhã.

Trong lòng Hồ Tĩnh thở dài một hơi, cô đã chờ ở đây hơn nửa tiếng rồi, Đoan Mộc Thụy cuối cùng ăn xong.

Trước đây, cô cũng từng ăn cơm với Đoan Mộc Thụy, nhưng sao cô không phát hiện được anh ăn chậm vậy nhỉ.

Tuy trong lòng không vui, nhưng Hồ Tĩnh không để lộ thái độ ra ngoài.

Hai người ngồi một lúc rồi đi đến rạp chiếu phim.

“Tiểu Tĩnh, em muốn xem loại phim gì?” Đoan Mộc Thụy vừa lái xe vừa hỏi, kỳ thực, anh cũng không hứng thú gì với phim, anh đơn giản muốn tìm một lý do nào đó để ở bên cạnh Hồ Tĩnh thôi.

Hơn nữa, anh nghe nói là chuyện đi xem phim là việc hay làm của các đôi tình nhân, cho nên anh muốn đi trải nghiệm một chút với cô gái mình yêu.

Hồ Tĩnh hơi nhú mồm, đôi mắt mơ màng.

Bình thường cô làm gì có tinh thần đi theo dõi tình hình phim kịch, những bộ phim nào đang chiếu hot hay những bộ phim nào chuẩn bị chiếu, cô đều không biết gì cả.

Sở dĩ cô đồng ý yêu cầu của Đoan Mộc Thụy, cũng chỉ muốn tìm chỗ để ngủ một giấc thôi.

Hai người tùy ý chọn một bộ phim, Đoan Mộc Thụy trả tiền lấy vé.

Quả thực Hồ Tĩnh đã làm theo kế hoạch của mình, lúc phim chưa chính thức chiếu, cô đã đi ngủ rồi, và ngủ rất say.

Đoan Mộc Thụy nghiêng đầu nhìn Hồ Tĩnh đang ngủ, đôi môi anh đào hơi chum lên, có tầng lớp sáng nhẹ nhẹ, màu hồng thiên nhiên rất ưa nhìn.

Đoan Mộc Thụy bỗng dung cúi đầu xuống, từng tí một sát mặt Hồ Tĩnh, cứ gần thêm một phân, đều khiến trái tim anh đập thành thịch.

Một lần, chỉ hôn một lần, một lần thôi, Đoan Mộc Thụy lẩm bầm trong lòng.

Khi khoảng cách giữa khuôn mặt hai người chỉ còn một xentimet, đôi môi đã nhanh chóng chạm vào đôi môi nhỏ xíu của Hồ Tĩnh, dừng lại trên môi Hồ

Tình một hai giây xong mới rời khỏi.

Đoan Mộc Thụy liếm môi như vẫn chưa được thỏa mãn, tựa như hương thơm của Hồ Tinh vẫn còn đọng lại.

Bộ phim kết thúc, Hồ Tinh cũng từ từ tỉnh dậy, cô không hề biết Đoan Mộc Thụy đã hôn trộm mình.

Đoan Mộc Thụy dẫn Hồ Tinh về, Kỳ Thiệu Xuyên vẫn đang chờ ở đó, Đoan Mộc Thụy nhếch mày, xem ra Kỳ Thiệu Xuyên quả thực khó đối phó, không ngờ anh ta có nghị lực như vậy.

Xe của Hồ Tinh và Đoan Mộc Thụy vừa dừng lại Kỳ Thiệu Xuyên đã hùng hổ xông lên, nhìn Hồ Tinh xuống xe, không nói một lời kéo Hồ Tinh ra lập tức đẩy cô vào xe của mình, hành động nhanh như chớp, đến mức Đoan Mộc Thụy không kịp phản ứng lại.

“Anh lại làm gì đây, Kỳ Thiệu Xuyên, mau cho tôi xuống xe.” Hồ Tinh bức bối thét lên, nhưng Kỳ Thiệu Xuyên không có phản ứng gì.

Người đàn ông này lại muốn dẫn mình đi đâu đây?, Hồ Tinh nghĩ, tức giận đạp chân vài cái, không có chút sức lực nào. Hồ Tinh hết cách rồi, bây giờ chỉ có thể đi cùng Kỳ Thiệu Xuyên.

Hồ Tinh nhìn xe của Kỳ Thiệu Xuyên càng đi càng xa, đến khu ngoại ô rồi vẫn tiếp tục lái.

Xe dừng lại ở một biệt thự, Hồ Tinh nhíu mày.

Chỗ này vô cùng hoang u lạnh lẽo, chỉ có một biệt thự này đứng chơ vơ ở đây, rất đặc biệt.

Theo hành trình vừa nãy, Hồ Tinh suy đoán là khu ngoại ô chỗ này cách thành phố rất xa.

Chẳng lẽ Kỳ Thiệu Xuyên thấy mình từ chối mãi, nên bây giờ bức bối khó cưỡng, muốn nhốt mình ở đây?

Hồ Tinh không tự chủ suy đoán trong lòng.

Cô không hề nghi ngờ Kỳ Thiệu Xuyên sẽ làm vậy, dù sao trước đây khi anh ta đối xử với bố cô và bản thân cô đã từng tàn nhẫn như vậy.

Kỳ Thiệu Xuyên dừng xe ở trước cửa biệt thự, dẫn Hồ Tinh xuống hầm, càng đi xuống dưới sâu hơn, trong lòng Hồ Tinh càng thêm phần sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cuối

Kỳ Thiệu Xuyên dẫn Hồ Tinh đến trước một lồng sắt mới dừng lại, Hồ Tinh nhìn lại xung quanh, chỉ có một ngọn đèn đang chiếu sáng, xung quanh đen tối u ám.

Người đang bị nhốt ở trong lồng sắt nhìn có vẻ quen quen, nhưng nhất thời Hồ Tinh không nhớ được là ai.

“Tiểu Tinh, anh đặc biệt giữ tính mạng của ả đàn bà này một năm nay, chính là muốn em tự tay xử lý cô ta.” Kỳ Thiệu Xuyên nhàn nhạt nói.

Giọng điệu đó như là người mà đang chờ Hồ Tinh xử lý không phải là người, chỉ là một súc vật.

“Á à.” An Nhiễm ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng, một bộ mặt chỉ còn lại da bọc xương, đôi mắt lõm xuống, nhìn đáng sợ vô cùng.

“Hồ Tinh, cuối cùng cậu cũng đến đây rồi.” An Nhiễm nói với một giọng điệu quái dị, khóe môi hằn lên nét cười, trông rất quỷ dị.

Hồ Tinh chỉ cảm thấy toàn thân đang nổi hết da gà: “Cô, cô là An Nhiễm?”

Hồ Tinh không dám tưởng tượng, người đàn bà đang nhốt ở lồng sắt trước mắt này lại là An Nhiễm.

“Hồ Tinh, bây giờ cậu nhìn thấy bộ dáng thể này của tôi, chắc cậu thấy buồn cười lắm đúng không, có phải bây giờ cậu đang sung sướng sáng khoái đúng không?” An Nhiễm vừa nói vừa cười một cách điên cuồng.

Hồ Tinh nheo mày.

“Tiểu Tinh, tôi có một số việc muốn nói chuyện riêng với cậu.” Sau khi cười trợn điên cuồng xong, An Nhiễm đã bình phục lại, giọng điệu cũng trở nên bình thường.

Hồ Tĩnh do dự một lúc, nói với Kỳ Thiệu Xuyên: “ Anh ra ngoài một lúc đi, tôi muốn nói chuyện với An Nhiễm.”

An Nhiễm nhìn Hồ Tĩnh thật lâu, cô ta vẫn đáng ghét như vậy.

“ Hồ Tĩnh, cậu còn nhớ chuyện 5 năm trước tôi từng làm cho cậu không?”

An Nhiễm nói thẳng, bây giờ, cô muốn ra ngoài chỉ có thể trông cậy Hồ Tĩnh.

Nghe thấy câu nhắc của An Nhiễm, tâm trí của cô liền quay về thời 5 năm trước. Lúc đó, cô từng bị thương nặng do ngoài ý muốn, suýt chút nữa là chết đi do mất máu quá nhiều, cuối cùng là vì An Nhiễm hiến máu cho mình, cô mới được tiếp tục sống.

“Cậu muốn gì?” Hồ Tĩnh không phải là kẻ ngu, rất dễ là đoán được An Nhiễm nói thế này chắc chắn có việc gì cần dùng đến mình.

“ Cho tôi đi khỏi chỗ này, đây là yêu cầu duy nhất của tôi, 5 năm trước cậu nợ tôi một mạng, bây giờ chúng ta sẽ được xóa sổ.” Đôi mắt lờm xuống của An Nhiễm đang chăm chăm nhìn vào Hồ Tĩnh.

Hồ Tĩnh bấu môi, nhìn lại bộ dạng thê thảm bây giờ của bạn tốt trước đây của mình, trong lòng lóe lên một tia đồng tình.

“Được rồi, tớ đồng ý cậu.” Cuối cùng Hồ Tĩnh chậm rãi mở miệng trả lời.

Điều mà Hồ Tĩnh không để ý đến, là nụ cười độc ác vừa hiện lên của An Nhiễm.

Dưới lời khuyên nhủ của Hồ Tĩnh, Kỳ Thiệu Xuyên mới đồng ý yêu cầu của Hồ Tĩnh, thả An Nhiễm ra ngoài.

Trước khi An Nhiễm đi, Hồ Tĩnh lại để lại hai trăm ngàn tệ cho An Nhiễm.

Vì An Nhiễm khôn khéo năn nỉ, bảo với Hồ Tĩnh bây giờ cô ta trên người không có một xu nào, Hồ Tĩnh một lần nữa mềm lòng, nghĩ là nếu mai sau An Nhiễm có thể cải tà quy chính cũng là một chuyện công đức.

Hồ Tĩnh không ngờ là, chính số tiền này, suýt nữa đã cướp đi tính mạng của mình.

An Nhiễm cầm qua thẻ của Hồ Tĩnh, trong đó tròn hai trăm ngàn tệ, khoe môi toát lên một nụ cười, có chút âm hiểm.

Hồ Tĩnh ới là Hồ Tĩnh, cô vẫn ngu như hồi xưa, hai năm trước đã bị tôi chơi trong bàn tay, giờ cô lại giao tính mạng của cô lên trên tay tôi.

An Nhiễm sau khi ra khỏi biệt thự đó, đã đi ra hội chợ thuê xe, cô thuê một chiếc xe đại chúng, lại đi tìm một thám tử, thăm dò một số thông tin của Hồ Tĩnh bây giờ, giờ đã biết được Hồ Tĩnh đang sống ở đâu.

Trong lòng An Nhiễm dần hiện lên một kế hoạch, lần này, cô nhất định phải để Hồ Tĩnh và Kỳ Thiệu Xuyên chết cùng với cô.

Liên tiếp hai ngày, An Nhiễm đều lang thang bên ngoài FUSHIDA, mỗi lần cô đều nhìn thấy Kỳ Thiệu Xuyên ở xung quanh chỗ đó.

Qua việc quan sát hai ngày, An Nhiễm phát hiện Kỳ Thiệu Xuyên buổi trưa và thời gian cơm tối hàng ngày đều sẽ đứng ở trước cửa khách sạn đối Hồ Tĩnh.

Bây giờ, cô đã nắm được quy luật này, bây giờ chỉ thiếu một cơ hội tốt để thả lưới mà thôi.

Hôm nay, An Nhiễm vẫn như thường lệ đi xung quanh ngoài khách sạn FUSHIDA. Cuối cùng, cô tìm thấy được một cơ hội tốt.

Kỳ Thiệu Xuyên nghe nói Hồ Tĩnh ngày mai sẽ đi cùng Đoàn Mộc Thụy về nước Anh, cho nên hôm nay anh đã đặc biệt đứng chờ ở cửa khách sạn rất sớm.

“Kỳ Thiệu Xuyên, anh còn việc gì nữa đây?” Hồ Tĩnh rời ánh mắt, không muốn đi nhìn người đàn ông trước mắt này, ngày mai, cô sẽ được rời khỏi chỗ này, cô không muốn có việc gì khác ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Hồ Tĩnh im lặng rất lâu, vẫn không chịu mở miệng, Kỳ Thiệu Xuyên thở dài trong lòng, tay chỉ sang chỗ công viên cách hai người không xa nói: “ Chúng ra đi sang chỗ đó ngồi một tí đi.”

Hồ Tĩnh hạ ý thức gạt đầu, hai người sát bước đi đến công viên. Rõ ràng hai người đi rất sát vai, nhưng tâm trạng của họ lại mỗi người một nẻo.

An Nhiễm đang lén lút lái xe đuổi theo ở đằng sau, vì sợ bị phát hiện, nên cô lái rất chậm.

Đợi đến khi hai người kia đang gần chỗ cửa công viên, An Nhiễm nhìn lại xung quanh, không có người nào đang đi lại trên đường này.

Đôi mắt bỗng dung đỏ au, hằn lên một tia hàn quang độc ác, khoe môi vẽ lên một nụ cười gian tà.

“Kỳ Thiệu Xuyên, Hồ Tĩnh, hai chúng mày chết đi.”

An Nhiễm nói xong câu này liền chân đạp lên ga, bánh xe tăng tốc cực nhanh xông lên phía trước.

Cách hai người chỉ còn lại vài mét, Kỳ Thiệu Xuyên nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, hạ ý thức anh đẩy Hồ Tinh sang một bên, người anh lại bị xe đâm bay xa hơn một mét.

Khoảng khắc lúc Hồ Tinh bị đẩy ra cô rất giật mình, loại kịch tính thường xuyên xảy ra trong phim này, bây giờ lại thực tế phát sinh với mình.

Kỳ Thiệu Xuyên vì muốn cứu cô, sẵn lòng hy sinh tính mạng của mình.

Khóc mất Hồ Tinh lan trào khí mù, cuối cùng nước mắt không ngừng rơi xuống.

An Nhiễm đâm người xong, giờ đã lập tức chạy mất.

Hồ Tinh chạy sang, ôm Kỳ Thiệu Xuyên vào lồng ngực. “Tại sao anh ngốc vậy, tại sao phải đẩy em ra? Đồ ngốc.”

Kỳ Thiệu Xuyên cố giữ phần tỉnh táo còn lại, anh muốn nói với cô ta câu này, lần này không nói, anh sợ mai sau không còn cơ hội nữa.

“ Vì anh... anh yêu... em mà, người mà anh yêu, luôn... luôn... là em.”

Nói xong, tay Kỳ Thiệu Xuyên rớt xuống.

Rất nhanh, xe cứu thương đã đến. Thời gian cấp cứu rất lâu, trái tim Hồ Tinh vô cùng hồi hộp.

Bây giờ cô cảm thấy, những nỗi khổ mà trước đây cô gánh chịu, giờ không còn ý nghĩa gì nữa.

Năm tiếng đồng hồ sau, Kỳ Thiệu Xuyên cuối cùng cũng đã cấp cứu lại. Tuy vẫn còn suy yếu, nhưng trái tim hồi hộp của Hồ Tinh cuối cùng cũng được thả lỏng.

Mấy ngày nay, Hồ Tinh đều ở bệnh viện chăm sóc Kỳ Thiệu Xuyên, cô đã từ chối lời mời của Đoàn Mộc Thụy, cô không muốn đi nước Anh, bây giờ cô đã nhận thấy trong sâu thẳm nội tâm của mình mong muốn điều gì.

Tại khoảnh khắc Kỳ Thiệu Xuyên bị xe đâm vào, cô đã biết, đời này cô sẽ không thể nào bỏ anh lại một mình được.

Đoàn Mộc Thụy đi rồi, mang theo những tình cảm anh dành cho Hồ Tinh, anh về nước Anh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Kỳ Thiệu Xuyên đã điều dưỡng ở bệnh viện hơn một tháng, Hồ Tinh luôn ở bên cạnh chăm sóc anh ta, tình cảm hai người bắt đầu nồng đậm.

Từ vụ Kỳ Thiệu Xuyên bị đâm ba ngày sau, cảnh sát đã nói với Hồ Tinh, đã tìm được An Nhiễm, nhưng khi cảnh sát ập đến, cô ta đã uống thuốc ngủ, cấp cứu không kịp đã tử vong.

Hồ Tinh không có phản ứng xúc động gì, đối với An Nhiễm, cô chỉ có thể nói là lòng tham không đáy.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ của Hồ Tinh, sức khỏe Kỳ Thiệu Xuyên đã gần khỏe.

Ánh hoàng hôn nhanh chóng chiếm đoạt một góc chân trời, mặt trời lặn xuống, ánh hoàng hôn rực rỡ nhuộm hồng cả khoảng không. “Tiểu Tinh, chúng ta kết hôn nhé.”

Kỳ Thiệu Xuyên ôm eo Hồ Tinh, giọng điệu dịu dàng, bờ môi mát lạnh cọ sát nhẹ nhẹ bên tai Hồ Tinh, làm Hồ Tinh rùng mình.

Hồ Tinh ngẩn người, cuối cùng, cô cười.

“Được thôi.” Khóe môi vẽ lên thành một nụ cười khuyến rũ, mắt mày uốn cong, dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt trắng mịn xinh đẹp đó càng thêm hấp dẫn.

Kỳ Thiệu Xuyên nhìn vào đôi môi mọng đỏ của Hồ Tinh, có tầng lớp ánh quang đang phản chiếu lại, yết hầu rung động, tay túm vào sau gáy Hồ Tinh, nụ hôn rơi xuống, cho đến khi mọi thứ chìm vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Muốn Cùng Anh Già Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.